

Наситено основаване на ЦЪРКВИ

Модул I

**Omega Course:
Practical Church Planter Training
Manual One**

Originally printed in the United States of America by
The Bible League, P.O. Box 28000, Chicago, IL 60625 USA
E-mail: BibleLeague@xc.org
www.bibleleague.org

Copyright © 2000, 2006 United World Mission.

This material was originally copyrighted by *The Alliance for Saturation Church Planting* and was prepared by that partnership in cooperation with Peter Deyneka Russian Ministries, Project 250.

You are **permitted and encouraged to reproduce and distribute this material** in any format provided that: (1) you credit the author, (2) you indicate if modifications are made, (3) you do not charge a fee beyond the cost of reproduction, and (4) you do not make more than 1,000 copies.

If you would like to post this material to the Internet or if your intended use is other than outlined above, please contact

United World Mission, ATTN: Jay Weaver/Omega, 9401-B Southern Pines Blvd.
Charlotte, NC 28273-5596, or omega_course@alliancescp.org

Translations and adaptations for your context are also encouraged. Again, please contact omega_course@alliancescp.org so that we can encourage and inform others who may also be interested in your language or intended use.

МОДУЛ I

ЦЪРКВАТА

УРОК 1: Библейска основа за църквата.....	7
УРОК 2: Целта на църквата.....	17
2А Приложение: Изследване на Великата заповед – <i>Матей 28:18-20</i>	
2Б Приложение: Великата заповед – работен лист	
УРОК 3: Форма и функция.....	33
3А Приложение: Индуктивно библейско изучаване на Деяния 2 глава и 2 Петрово 1 глава	
УРОК 4: Дефиниция за местна църква.....	43
УРОК 5: Разработване на вашето изявление на целта.....	51

ВИЖДАНЕ

УРОК 1: Целенасочено мислене.....	57
УРОК 2: Великата заповед и основаването на църкви.....	63
2А Приложение: Великата заповед – паралелни пасажи	
УРОК 3: Цикълът за основаване на църкви.....	71
3А Приложение: Модели за основаване на църкви	
УРОК 4: Принципи на проучването.....	85
4А Приложение: Кои факти включва проучването	
4Б Приложение: Примерни анкети	

ДУХОВЕН ХАРАКТЕР

УРОК 1: Оправдание чрез вяра.....	107
1А Приложение: Разменените книги	
УРОК 2: Основа за живот по благодат.....	117
УРОК 3: Разбиране на вярата I.....	123
УРОК 4: Разбиране на вярата II.....	129
УРОК 5: Освещение.....	135
УРОК 6: Водене на духовен дневник.....	141
6А Приложение: Пример за духовен дневник	

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

УРОК 1: Въведение в евангелизирането	149
1А Приложение: Разбиране на евангелието	
1Б Приложение: Молитвени тройки	
УРОЦИ 2, 3: Разработване на твоето лично свидетелство.....	161
2А Приложение: Как да използваме моста	

МОЛИТВА

УРОЦИ 1,2: Молитвен концерт	175
-----------------------------------	-----

МЕТОДИ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

УРОК 1: Библиология.....	183
УРОК 2: Разбиране на Божието Слово	191
УРОЦИ 3,4: Индуктивно изучаване на Библията I	197
УРОК 5: Индуктивно изучаване на Библията II.....	205
УРОК 6: Индуктивно изучаване на Библията III.....	209
6А Приложение: Индуктивно библейско изучаване – основи на хри- стианската вяра	

Църквата

Библейска основа за църквата

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да изложи библейската основа за църквата в светлината на Божието царство и целта на изкуплението.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира мястото на църквата в Божието царство и изкуплението и да познава основните истини, свързани с църквата;
- ◆ да бъде благодарен на Бог за Неговия суверен план и за личното му участие в този план;
- ◆ да види мястото на собствената си работа за основаване на църкви във всеобщата Божия цел.

☞ План на урока

- I. Божият план за вековете.
- II. Основаване на църквата.
- III. Ролята и естеството на Църквата днес.

☞ Фигури

- 1.1 Фигура: Израел и Църквата.

☞ Напътствия към водещите

Урокът изисква два часа.

Библейска основа за църквата

“БОЖИЯТ ПЛАН ЗА ВЕКОВЕТЕ”

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. БОЖИЯТ ПЛАН ЗА ВЕКОВЕТЕ

A. Божието вечно царство (*Псалом 10:16; 103:19*).

Библията описва Бог като вечният Цар, владеещ над цялото творение. Божието царство може да бъде описано като владението, което Той ръководи със суверенна и царска власт. Най-доброто от всичко е, че в Неговото управление се изявява божествената Му слава (*Псалом 29:10; Данаил 2:20-21; 4:34-35; 5:21*).

B. Бунтът на вселената.

Всичко, което Бог създаде, беше добро, но в един момент грехът навлезе в творението. В Библията не е описано ясно кога и как се е случило това, но някои пасажки споменават този факт (*Исая 14:3-21, Езекил 28:11-17*).

Когато пророк Исая се обръща към царя на Вавилон, изглежда прави аналогия между гордостта на вавилонският цар и гордостта на падналият от небето “син на зората” (*Исая 3-15*), който се опита да стане подобен на Всевишния. Много библейски изследователи считат тази препратка за изразяваща падението на сатана – сътвореният ангел, който искаше да бъде подобен на Бог.

Подобен пасаж се намира в *Езекил 28:11,17*, който се отнася за царя на Тир. Описан е един херувим, който е поставен на Божия свят хълм и който не може да бъде обвинен в нищо. Поради гордостта си той беше изхвърлен.

B. Земният бунт.

След като Бог създаде земята, властта върху нея бе предадена на човека (мъжът и жената – *Битие 1:26*). Човекът, създаден по Божия образ, имаше общение с Бога и свободна воля да избира (*Битие 1:28*). Понеже истинското общение включва морален избор, мъжът и жената бяха изпитани, като им беше забранено да ядат от определено дърво в градината. Изкушени от сатана, те поискаха да бъдат като Бог и предпочетоха да се разбунтуват вместо да бъдат покорни. С този преднамерен акт човекът изяви своята независимост от Бога и се противопостави на Божията воля. Последствията от човешкият грях бяха:

- ◆ общението с Бог беше прекъснато;
- ◆ Божият образ в мъжа и жената беше помрачен;
- ◆ човекът изпитва духовна и физическа смърт;
- ◆ жената беше наказана с родилни болки;
- ◆ човекът трябва да се труди с пот на челото;
- ◆ земята и природата беше прокълната (*Римляни 8:22*);
- ◆ разруши се общението между мъжа и жената;

- ◆ властта на земята беше завзета от сатана, който стана "богът на този свят" (богословски израз).

Г. Божият изкупителен план.

След грехопадението на човека Бог работи през цялата история, за да възстанови общението между Себе Си и човека. Той избра човек (Авраам), който постави началото на нацията (Израел), от която произлезе Месия (Исус), да победи делата на сатана и да възстанови истинското взаимоотношение на човека с Бога. Божият план за изкупление включва:

- ◆ Изкупление на човека, възстановявайки го до образа на Христос (*2Коринтяни 3:18*).
- ◆ Възстановяването на общението между Бог и човека и между хората (*1Йоан 1:3-7*).
- ◆ Възстановяването на Божията власт на земята (*Откровение 11:15*) и човешкото управление с Бога (*Откровение 22:5*).
- ◆ Създаване на нова земя (*Откровение 21:1*).

Бог изяви Своето разрешение на проблема с греха, когато осъди змията в *Битие 3:15*. Божието разрешение за човешкият грях е изкупителното дело на Исус Христос (*Колосяни 1:20, 2:9*). В Исус Христос Бог примири хората със Себе Си, като възстанови общението Си с тях (*Ефесяни 1:9-10*). Служението на примирението е поверено на Неговата църква. Всъщност, основаването на църквата е най-последната стъпка в Божия план за изкупление.

II. ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВАТА

А. Обстановка на църквата: Израел.

Църквата не е спомената в Стария завет. Павел говори за нея като "мистерия" (нещо, което не е било открито преди – вижте *Ефесяни 3:9; Римляни 16:25-26; Колосяни 1:25-26*). Много дискусии са се водили около взаимоотношението между Църквата и Израел. Някои наблягат на тяхното подобие, представяйки ги като едни и същи Божии хора, но живяли по различно време. В този смисъл, Израел представлява "духовните" хора, а Църквата е новия Израел. Други представят Израел и Църквата като различни фази в Божието царство и изкупителен план, като и в двата случая това са хора на Бог. Независимо от всичко това, важно е да разберем разликата между Израел и Църквата, доколкото това е свързано с основаването на църкви и стратегията за евангелизиране.

1. Израелският народ.

В *Битие 12:1-2* Бог обеща на Авраам, че от неговото потомство ще произлезе велик народ, чрез който ще се благославят всички земни народи. Нацията, за която Той говори, беше Израел. На един от Израелските царе – Давид, беше обещано, че неговото царство ще бъде вечно (*2Царе 7:8,16*). Новият завет изяви, че Исус е "Давидовият Син", чрез когото всички тези обещания ще бъдат изпълнени.

Една от целите за съществуването на Израел беше да се роди от този народ Месия (Царят). Павел обобщава това като казва следното: "*които са израилтяни, на които принадлежат осиновлението на славата, заветите и даването на закона, богослужението, чийто са и отците, от които се роди по плът Христос, Който е над всички Бог благословен до века!*" (*Римляни 9:4-5*).

2. Църквата.

Периодът от време между първото и второто идване на Христос е наречен "Епохата на Църквата", или времето когато Бог работи, за да завърши царството Си и изкупителните Си цели чрез Неговата Църква. Тя не е план "Б" след неуспеха на Израел да изпълни план "А", или някаква следваща мисъл в ума на Бог. Бог я планира през вечността и промисли за нея чрез смъртта и възкресението на Неговия Син, Исус (*Ефесяни 1:19-23*). Христос подготви създаването и развитието на църквата чрез напътствия към учениците Си за тяхната мисия (*Йоан 16:5-15; Матей 28:18-20*). Той я създаде в деня на Петдесетница (*Деяния 2:1-13*) и я упълномощи чрез вечно пребъдващия Свети Дух (*Деяния 1:8*).

Църквата е средството, което Бог избра, за да достигне благовестието до края на земята. "На небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога, според предвечното намерение, което Той изработи в Христа Исуса Нашият Господ" (*Ефесяни 3:10-11*).

3. Сравнение на Израел с Църквата.

Израел	Църквата
<p>Насоката на съществуване на Израел беше центрирана. Според Божия план Израел беше светлина на народите, при която другите народи трябваше да ДОЙДАТ, за да видят и чуят за Божията слава. За да участваш в Неговата слава трябваше да дойдеш в Израел.</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Растеж чрез прибавяне (раждане, завладяване, боещи се от Бога) ◆ Централизиран план "когато те идват в Неговият дом". ◆ Божията слава временно пребиваваше в Ерусалим (<i>1Летописи 28; 2 Летописи 6-7</i>). 	<p>Църквата е насочена навън. Според Божия план църквата е поставена за светлина на народите. Вярващите трябва да ОТИДАТ и да бъдат сол и светлина между всички народи (<i>Матей 5:13-14; 28:18-20</i>).</p> <ul style="list-style-type: none"> ◆ Растеж чрез умножаване (обръщение, основаване на църкви) ◆ Децентрализиран план – "по целия свят". ◆ Освободени и изпълнени с вечно пребъдващия Свети Дух (<i>Деяния 1-2</i>); Божията слава почива в човешките сърца (<i>2Коринтяни 3</i>).
	

Фигура 1.1: Сравнение между Израел и църквата

Апостол Павел много ясно заявява, че главната цел е юдеи и езичници да станат части на едно духовно тяло наречено "Църквата", което не означава, че обещанията, дадени на Израел като нация, са отменени. Духовната им слепота и закоравяването на сърцата им са частични и временни. Един

ден "целият Израел ще се спаси" (Римляни 11:25-26). Въпреки това между църквата и Израел трябва да се прави разлика.

Б. Проракуване за църквата: *Матей 16:18-19*.

Исус проракува основаването на Църквата в *Матей 16:18-19*. Следва кратък преглед на пасажа с приложение за основаване на църкви.

1. Църквата е построена на **канара**: "*На тази канара...*"

Значението на "канара" в *Матей 16:18-19* възбужда много спорове. Противоречието се основава на тълкуването на "петра", която е гръцката дума за "скала, канара", и от която произлиза името Петър.

♦ *Петра* = "голяма скала, твърд камък дълбоко в земята" (*Матей 7:24-25; 27:60; Марк 15:46*).

♦ *Петрос* (Петър) = "прикачен камък", който лесно може да бъде преместен.

Главни тълкувания за "канара":

а) Исус Месията: думата "*петра*" е използвана от Христос (*1Коринтяни 10:4; Римляни 9:33; 1Петрово 2:8*).

б) Изповед на вяра от страна на Петър относно Христос.

в) Самият Петър.

Много евангелски теолози исторически са тълкували "канара" като Петър, изповядващ своята вяра относно Христос. Във всеки случай метафората "канара" изразява важноста на здрава основа, което е много важен урок за основателите на църкви.

2. Църквата принадлежи на Христос: "*...ще построя **Моята** Църква...*"

Исус притежава Църквата. Той я създаде и тя принадлежи на Него. Той умря на кръста, за да бъде родена Църквата (*Ефесяни 5:25; Йоан 12:24*). Той изкупи Църквата със собствената Си кръв (*Деяния 20:28*). Той извика Църквата Си от света, събра членовете ѝ в едно, и я освети в подготовка за последното ѝ представяне и цел (*Ефесяни 5:26-27*). В бъдеще Исус ще прослави Църквата Си в присъствието на Отец и святите ангели (*1Солунци 4:13-18; Откровение 4-6*).

Павел казва, че Христос му е дал власт да построи Божията Църква, не да я разруши (*2Коринтяни 10:8*). При все, че църковните водачи трябва да имат най-дълбокото чувство на задължение и участие в служението си, никой пастор или основател на църкви не притежава служението си. Исус, а не основателят на църкви или пастора, е глава на църквата.

3. Исус строи Църквата Си чрез нас: "*... ще построя **моята** Църква...*"

Построяването на Църквата е главната мисия на Исус на земята днес. Той използва новородени хора като Негов строителен материал (*1Петрово 2:5*). Исус ще намести тези живи камъни като Божие здание (*1Коринтяни 3:9*) и Божие обиталище на Духа (*Ефесяни 2:21-22*). Исус използва надарени водачи да екипират хората Му, за да построят Неговата Църква (*Ефесяни 4:11-12; 1Коринтяни 3:12*).

4. Църквата ще триумфира: "*...и портите на ада няма да ѝ наделят...*"

Тази важна фраза, изговорена от Исус, има голямо значение и е основата за побеждащата вяра и надежда, които църковните работници трябва да

имат. Тя ни казва, че Христос строи Църквата Си като военна сила да щурмува портите на ада и да победи над силите на злото (*Битие 22:17-18; 24:60*). При все че се борим сега, някой ден Христос ще бъде напълно победител (*Римляни 16:20*). Дотогава ние трябва да си сложим всеоръжието, което Христос осигури, и да зависим от силата Му за водачество и победа (*Ефесяни 6:10-18; 2Коринтяни 2:14*). Аналогията с войника е особено подходяща за основателя на църкви (*2Солунци 2:3-4; Филипяни 2:25*). Павел казва, че се е подвизавал в доброто войнстване (*2Тимотей 4:7*). Така трябва да правим и ние.

В. Раждането на Църквата: Деяния 2 глава.

Пророчеството на Исус се изпълни в *Деяния 2 глава*, когато Святият Дух беше излят върху различни хора, произхождащи от много народи. Така се роди Църквата. Чудото с езиките в деня на Петдесетница показва, че това ново събитие в Божия изкупителен план, ще достигне целия свят, обединявайки мъже и жени от всеки език в една Църква. Това означава, че Църквата е интернационална от самото си рождение.

III. РОЛЯТА И ЕСТЕСТВОТО НА ЦЪРКВАТА ДНЕС

А. Църквата – призвани хора с местно и универсално проявление.

След грехопадението на човека, главната цел на Бог е да призовава хора за Себе Си в това, което днес ние наричаме “църква” (*Ефесяни 1:10*). Гръцката дума “еклесия” е използвана в Новия завет да опише църквата. Тя означава “общество или събрание от свободни граждани, *извикани* от домовете или работата си, да се съберат заедно и да обсъдят въпроси от обществен интерес. (*Деяния 19:39*). Корените на идеята за “извикани/призовани хора” са в Стария завет (*Рут 4:11; Еремия 33:7*), – Израел представен като призованите хора на Бог. В Новия завет думата “еклесия” никога не е използвана да обозначава сграда или деноминация (две от най-използваните думи, с които наричаме църквата днес), но винаги се отнася до група от хора.

От всичките 109 пъти думата “еклесия”, отнасяща се към църквата в Новия завет, означава (поне 63 пъти) група от вярващи на определено място или “местна църква”. Вярващите са отговорни да се събират за местно общение (*Евреи 10:25*). Всъщност, това беше обикновения начин на апостолите да печелят хора за Христос и да ги събират в нова църква.

Забележете, че местната църква може да бъде описана по различни начини:

- ◆ Домашна църква *1Коринтяни 16:19* (църква, събираща се в дома на Акила и Прискила); *Колосяни 4:15* (църква, събираща се в дома на Нимфана).
- ◆ Църква в града: *1Солунци 1:1* (солунската църква); *1 Коринтяни 1:2* (Божията църква в Коринт); *Деяния 13:1* (Църквата в Антиохия).
- ◆ Областни църкви: *Галатяни 1: 2* (църквите в Галатия); *Деяния 9:31* (църкви по цяла Юдея, Галилея и Самария); *1Коринтяни16:19* (църкви в провинцията на Азия)

Последно, може да има само една еклесия (*1Коринтяни 12:13, Ефесяни 4:4-5*). Поне 27 пъти виждаме, че еклесия представлява универсалната Църква, която е незабележимото тяло от вярващи в Исус Христос, живи и мъртви, от всяко племе, език и нация. Не е възможно да бъдеш част от универсалната Църква и да не бъдеш част от местната църква. Такава концепция няма в Новия завет. Обратно, универсалната Църква става явна чрез местните църкви, които са навсякъде.

Като “призовани хора”, църквата не е просто група от хора, обединени от религиозна вяра. Тя е Божие творение чрез Святия Дух.

Б. Църквата е тялото Христово.

Църквата е описана като Негово тяло на няколко места в Писанията (*Римляни 12:4-5; 1Коринтяни 12:12-31; Ефесяни 1:22-23; 4:4-16*). Когато Христос работи в света днес, Той го прави чрез Тялото Си – Църквата, нас (*Ефесяни 1:22-23; 3:10-11*)! Забележете следващите приложения на тази метафора:

1. Тялото е взаимнозависимо.

Като Христово тяло църквата има много части, които работят заедно по много сложен и взаимозависим начин. Частите вършат различни неща, но имат една крайна цел, в голяма степен както и човешкото тяло (*Римляни 12:3-8, 1Коринтяни 12:12-31*). Църквата се нуждае от всички части, за да функционират според предназначението си, с цел да направят правилно това, което Бог желае.

2. Тялото има една глава.

Христос е глава на църквата (*Колосяни 1:18*). Като тяло църквата не може да има повече от една глава. Нито пасторът, нито основателят на църкви е истинската глава на църквата, на която служи. Всички части на тялото, включително водачите, са подчинени под Христос, Който е главата. Иначе тялото не би могло да функционира правилно.

В. Църквата е самоиздържаща се, себеразпространяваща се, себеуправляваща се.

Това означава, че църквата израства естествено от своята култура и общество. Традиционно, църковните водачи навсякъде по света са използвали три принципа да разберат какво означава това за една църква.

1. Църквата е самоиздържаща се.

Беше нормално за новозаветната местна църква да се грижи за собствените си финансови нужди (с изключение на помощта за Ерусалим поради глад). Павел казва на галатяните да подкрепят собствените си учители (*Галатяни 6:6*). Той каза на Тимотей да поучава всяка църква да се грижи за бедните и вдовиците си (*1Тимотей 5:3-10*). Павел знаеше, че Бог ще задоволи нуждите (*Филипяни 4:19*). Едно проучване би показало, че църквите, които поеха отговорността да издържат себе си, имаха тенденцията да растат и да се размножават по-бързо от тези, които не поеха отговорността си.

2. Църквата е себеразпространяваща се.

Църквата съществува, за да прокламира евангелието в нейната специфична област и отвъд нея. Църквата разпространява евангелието чрез евангелизиране (прибавяне на нови членове) и основаване на църкви (възпроизвеждаща себе си). *Деяния 1:8* описва църквата в Ерусалим като растяща (непосредствено близкото общество), Юдея (област), и Самария (област в съседство), и до края на земята (чуждестранни области). По-късно Павел хвали вярващите в Солун заради свидетелството им в тяхното общество, област, съседна област и чужди земи (*1Солунци 1:7,8*).

3. Църквата е себеуправляваща се.

Павел, бидейки апостол, имаше духовна власт над църквите, които беше основал. Обаче, той ясно очакваше църквите в процес сами да управляват себе си. Той казва на ефеските епископи: *“Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Святия дух ви е поставил епископи, да пасете църквата на Бога...”* (Деяния 20:28). Павел назначи местни църковни епископи (Деяния 14:23), и даде инструкции как да управляват (1 и 2Тимотей и Тит).

Г. Църквата е първият Божия инструмент за разпространяване на евангелието.

Църквата е Божия инструмент, избран да занесе добрата вест до краищата на земята. Преди кръста народите бяха разделени от надеждата за спасение (Ефесяни 2: 11-13). Но след смъртта и възкресението на Христос, църквата има отговорността да занесе евангелието до народите (Матей 28:19-20). Става ясно от Новия завет, че Ранната църква прие тази отговорност много сериозно, защото е невъзможно да се раздели разпространението на евангелието и разширяването на църквата в книгата Деяния. Беше мисия на църквата да занесе евангелието от Ерусалим до Юдея, Самария и краищата на земята. Днес, за съжаление, ние говорим за църкви и мисии, като че ли това са две отделни неща. В Новия завет мисията беше църквата и църквата беше мисията.

Евангелските стратегии, които не са свързани с църквата, са погрешно водени от самото начало. Последвалият и дълъг растеж например са общи проблеми, когато хората са евангелизирани чрез нецърковни усилия. Бог установи църквата, чрез която народите трябва да бъдат обучавани в ученичество. Писанието заявява: *“...тъй щото на небесните началства и власти да стане позната сега чрез църквата многообразната премъдрост на Бога, според предвечното намерение, което Той изработи в Христа Исуса нашия Господ...”* (Ефесяни 3:10-11). Църквата е Божия план да достигне света днес, да изяви Божията прогресивна победа над сатана и да обгърне тези, които ще бъдат част от “хората на Бог”.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В Исус Христос Бог примирява хората със Себе Си, възобновявайки тяхното взаимоотношение с Него (Ефесяни 1:9-10). Бог даде служението на примирение на Църквата Си (2Коринтяни 5:18-20). Така че Църквата е Божия план за достигнето на света днес, за изявяването на Божията прогресивна победа над сатана и за обгръщането на тези, които ще бъдат част от “хората на Бог”.

Основаването на Църквата за тази цел е най-последната стъпка в Божия план за изкупление. Включването в основаването и усилването на църквата не е малка задача. Това е съществена дейност за всеки яряващ, която произвежда вечни резултати. Никога не подценявайте вашата роля относно основаването или воденето на църквата!

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Какви са приложенията на Църквата като е насочена навън?
- ◆ Как старозаветното (централизирано) разбиране въздейства върху жизнената важност на Църквата? Кога такова разбиране е подходящо за местната църква? Защо?
- ◆ Каква е основата на вашето служение в църквата? Какво става, когато Христос не е основата за нова работа в църквата?
- ◆ Църквата съществува за света (Ефесяни 3:1,10). Какви са изводите, които може да направим от това?

- ◆ Христос е глава на Църквата. Какви са практичните приложения на това (*Ефесяни 1:23; Колосяни 1:18*)? Как ние практически Му позволяваме да бъде наш Господ и Господар?
- ◆ Може ли вярващия да бъде част от универсалната Църква и да не бъде част от местната?
- ◆ Изучете някои от метафорите, използвани да опишат църквата (*Ефесяни 2:15, 19, 21; 1Петрово 2:9-10*). Коя от тях има по-голямо значение за вас?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

По какъв начин Бог изпълнява Своите цели в България? Какво е направил Той през миналата година, през миналите 5 или 50 години, което показва Неговата вярност в това, че ще построи Своята църква? Напишете поне 10 примера, които изтъкват Божията вярност за България.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Билхаймер, Пол. Предназначена за престола. 1975.
- ◆ Ellisen, Stanley. *The Biography of a Great Planet*. 1978.
- ◆ Pate, Larry, *Starting New Churches*, International Correspondence Institute. Irving, Texas, 1984.
- ◆ Saucy, Robert. *The Church in God's Program*. 1972.
- ◆ Smith, Dwight. Notes on The Local Church Paradigm from *The Alliance for Saturation Church Planting and United World Mission*, 1994.
- ◆ Thompson, Paul. *Planting Reproducing Churches*. World Team, 1992.

Целта на църквата

СЪДЪРЖАНИЕ

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да изложи целта на църквата и да разгледа практично изпълнение на тази цел в светлината на служението за основа-ването на нови църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае библейското предназначение на църквата;
- ◆ да знае, че Бог е дал в Писанията ясно обяснение защо съществува църквата;
- ◆ да осъзнае, че ясното разбиране на Христовите цели, ще се отрази на работата и служението на основателя на църкви.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Целта на църквата.
- III. Парадигми за разбирането на целта на църквата.

☞ Фигури

- 2.1 Целта на Църквата.
- 2.2 Църква ориентирана към програми.
- 2.3 Църква на Великата заповед.
- 2.4 Църквата като място и като жетвена сила.
- 2.5 Църквата като предмет на служение.
- 2.6. Църквата като средство за мобилизация.

☞ Приложения

- 2А Приложение: Изследване на Великата заповед – *Матей 28:18-20*.
- 2Б Великата заповед – работен лист.

Целта на църквата ЗАЩО СЪЩЕСТВУВА ЦЪРКВАТА?

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Думата “цел” може да бъде описана като “краят, при който нашите усилия ни довеждат.” Всяка организация има цел. Бизнесът съществува, за да прави пари чрез продажба на стоки или дадени услуги. Правителството на една страна съществува, за да предпазва и управлява гражданите си.

Господ Исус е голям пример за цел. Той знаеше защо дойде на земята и къде отиваше. *“Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците; и прогледване на слепите; да пусна на свобода угнетените; да проглася благоприятната Господна година” (Лука 4:18-19).*

За да могат църквите да бъдат наистина ефективни в света днес, те трябва да имат ясно разбиране за целта. Без това, църковните водачи и работници могат да пропилят енергия и средства като вършат неща, за които не са призвани. Всеки основател на църкви трябва да разбира библейската цел за Църквата и да мисли за нея в светлината на собствената си работа за основаване и мисия.

Църквите ориентирани към целта са:

- ◆ Целенасочени и очакващи;
- ◆ Изпълнени с вяра и са готови за промени, като всички нововъведения не противоречат на библейската истина;
- ◆ Милостиви и отворени за всички, като наблягат на Божията любов и прощение;
- ◆ Те привличат и включват растящото градско население;
- ◆ Те са радостни и тържествуващи (хората търсят това);
- ◆ Те са жизнени и енергични, подготвящи хора за истинско служение;
- ◆ Те растат и се възпроизвеждат, като основават нови църкви.

II. ЦЕЛТА НА ЦЪРКВАТА

Исус основа Църквата Си като имаше някаква цел. Това е прекрасна цел, установена във вечното минало и предопределена за прославно бъдеще. Кратко обобщение за целта на църквата гласи: “Църквата съществува, за да прослава Бог чрез назидаване на вярващите и евангелизиране на погиналите”. Фигура 2.1 показва тройната цел на Църквата.

Фигура 2.1. Целта на Църквата

КРАЙНА ЦЕЛ	ВЪНШНА ЦЕЛ	ВЪТРЕШНА ЦЕЛ
Да прославя Господа	Евангелизира погубените	Назидава вярващите
Църквата съществува за Господа	Църквата съществува за света	Църквата съществува за самата себе си

А. Да прославя Господа.

Библията учи, че има една основна цел към която се приближава цялото творение да прослави Бога. Божията слава изразява онова, което е Самият Той – Неговото естество, атрибути, характер и действия. Да прослави Себе Си е основното намерение на Бога през вечността и основната причина поради която човекът съществува. Всички Негови действия водят до този край. Крайната цел на църквата е да прослави самият Бог (*Римляни 15:6,9, Ефесяни 1:5, 2Солунци 1:12, 1Петрово 4:11*). Бог е прославен когато ние Му се поклоним (*Йоан 4:23*), когато Му се молим и Го прославяме (*Псалом 50:23*), когато живеем благочестив живот (*Йоан15:8*). *"Нещо ли вършите – всичко вършете за Божия слава"* (*1Коринтяни 10:31*). Това се отнася както за всеки отделен християнин така и за цялата Църква.

- ◆ Какво означава да "прославите" Бога?
- ◆ Как църквата прославя Бога?
- ◆ Как Бог се прославя в нас?

Б. Да евангелизира погиналите.

Библията ясно посочва, че има едно външно предназначение на църквата, което трябва да се извърши през настоящия век. Това предназначение съсредоточава целите и усилията на църквата вън от самата нея. Поради тази причина Исус дойде – да достигне погубения и умиращ свят (*Лука 19:10*). Исус каза: *"както Отец изпрати Мене, така и аз изпращам вас"* (*Йоан 20:21*). Това външно предназначение на Църквата се изразява в достигане на погубените чрез евангелизиране и мисионерство.

Може би няма други части от Писанието, които да изразяват по-добре външното предназначение на църквата от пасажа за Великата заповед (*Матей 28:18-20; Ефесяни 2 и 3 глави; вижте приложение 2А*).

В. Да назидава вярващите.

Библията поучава, че Църквата има и вътрешно предназначение. То се състои в назидаването или изграждането на собствените членове. По-голяма част от новозаветните послания беше написана до вярващите, за да укрепи християнският им живот и служение, за да могат да изпълняват външната цел – достигането на погубения и умиращ свят.

Ефесяни 4:11-16 разглежда вътрешното предназначение на църквата - да изгражда сама себе си. Обучението и назидаването на Божиите хора, като общност (в богослуженията, уроци, общение, и грижа за другите) води до изпълняване на външната цел – да се правят ученици.

- ◆ Водачеството е дадено (*стих 11*) за да бъдат подготвени светиите за служение (*стих 12*), а не водачите сами да свършат цялата работа. Какво е при-

ложението на тази жизнено важна истина във вашата работа за основаване на църкви?

- ◆ Какви наблюдения извличате от този пасаж за основаване на църква? Напишете ги.

Двете цели (външната и вътрешната) може да се нарекат евангелизаторство и ученичество. Божиите хора се събират да се назидават, след което могат да евангелизират. Тези цели са взаимно свързани. Те не могат да съществуват отделени една от друга. Ако вярващите изпълняват вътрешната цел да се назидават (*Ефесяни 4:11,16*), да се обичат един друг (*Йоан 13:34-35*) и да извършат служението на новозаветната църква (*Деяния 2:42-43*), те ще бъдат по-добре подготвени да изпълнят външната цел – да достигнат и свидетелствуват на изгубения свят.

III. ПАРАДИГМИ ЗА РАЗБИРАНЕТО НА ЦЕЛТА НА ЦЪРКВАТА

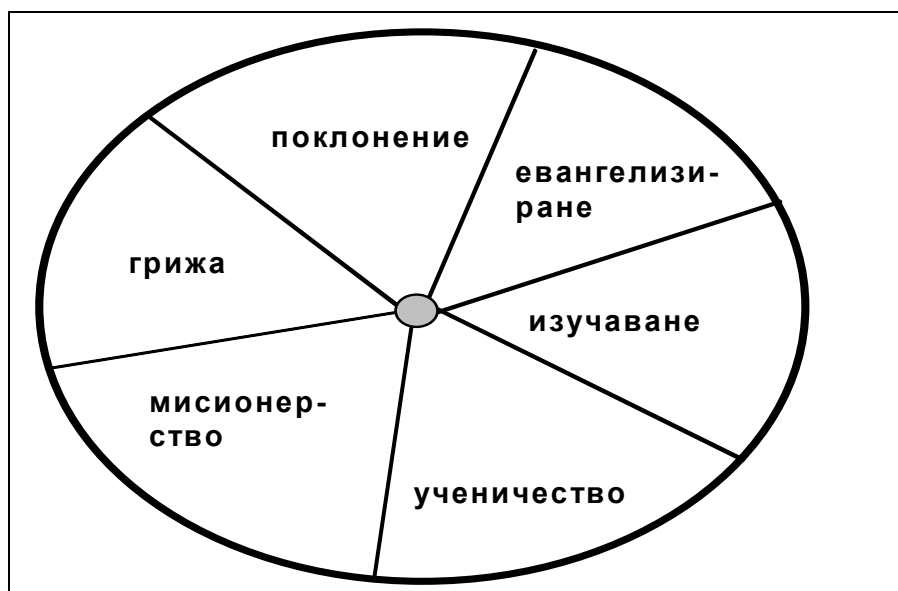
Парадигма е начин по-който просто гледаме на нещо. Парадигмата осигурява основна причина и обяснение за това как определена система, процес или предмет е, и трябва да бъде. Следващите парадигми са начини на поглед към църквата в светлината на нейното естество и цел.

A. Църква, ориентирана към изпълнението на програми, сравнена с църква ориентирана към Великата заповед.

1. Църква ориентирана към изпълнението на програми.

Църквите често се борят в практикуването на тази многобройна цел. Неуспеха да разберем и изпълним това, което Бог ни е призовал да направим, може да ни доведе до ориентация към изпълнението на програми, състоящи се от различни елементи, всеки от които се състезава за свои източници и участници (вижте фигура 2.2). В ориентацията си към дадена програма църквата може да се оприличи на светска институция за обучение или на малък бизнес в своята структура и организация. С течение на времето църквата се концентрира повече върху себе си отколкото върху погиналия свят, ставайки неуместна за обществото, в което съществува.

Фигура 2.2: Църквата ориентирана към програми

2. Църквата на Великата заповед.

Библейският възглед за църквата, показан на фигура 3.2, поставя Великата заповед в сърцето на целта на църквата, от което произлизат програмите и екипиращото служение. В този модел елементите на програмите на служат да подготвят вярващия за външната цел – евангелизиране и изпълнение на Великата заповед. Нуждите на вярващите все още са посрещани, но те не консумират всичко, те са насочени навън към света.

Фигура 2.3: Църквата на Великата заповед

- ◆ Какви са последиците от тези два подхода към църковната структура? Организирането на църковните членове за “църковна работа”? Развиване на водачи?
- ◆ Какво става с църква когато осъзнае, че причината за съществуването ѝ е да разпространява евангелието?

Б Църквата като място и като жетвена сила.

Таблицата по-долу (фигура 2.4) показва характеристиките на две от метафорите на църквата – място и жетвена сила. Мястото е неподвижно, то е разположение обикновено на някаква сграда. Качеството на мястото се определя по външната красота на сградата и нейните оборудвани части; нейното разположение и количеството хора събиращо се на това място. Много енергия и средства са необходими за плащането на разносните; при което то става предмет и фокус на служение. В контраст жетвената сила представлява движение, динамичен източник на сила проектирана да въздейства върху нещо. Силата на жетвената сила се измерва от оказаното въздействие върху нейната цел. Фокусът на внимание е върху нейната цел, не върху самата нея.

Фигура 2.4: Църквата като място и като жетвена сила

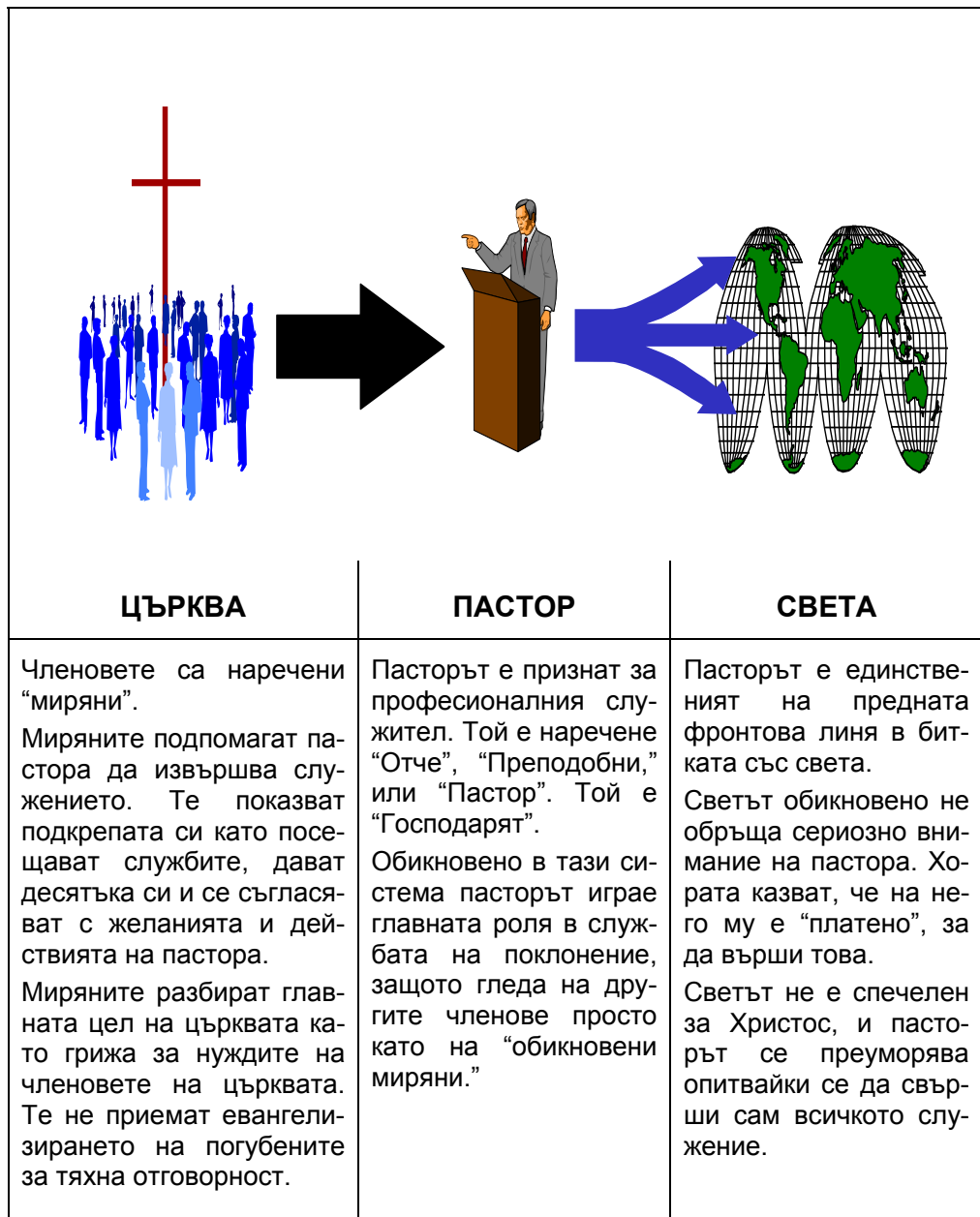
ЦЪРКВАТА КАТО ПОЛЕ	ЦЪРКВАТА КАТО СИЛА
Цел: Мястото, където се извършва Божието дело.	Цел: Подготвя хората да посрещат нужди в името на Исус.
Основна мотивация: Присъствие. Довеждане хората от света в предпазна обстановка.	Основна мотивация: Въздействие. Подготвяне хората да отидат в света, за да го променят.
Изисквания: Видимост. Програма. Реклама.	Изисквания: Здрава църква. Обучение. Насърчение.
Водачество: Разграничаване между професионални и непрофесионални духовни лица.	Водачество: Непрофесионалисти, използващи своите дарби от Духа.
Успех: Посещаемост. Бюджет. Материална база (сгради).	Успех: Възпроизвеждане.
Структура: Силно централизирана. Контролираща. Обособяване в субкултура.	Структура: Насочена навън. Малки групи. Проникване.
Крайни резултати: Паметник. Неподвижност, застой. Легализъм.	Крайни резултати: Движение. Мотивация. Свобода в служението.

В. Църквата като предмет на служение сравнена с църквата като средство за мобилизиране.

1. Църквата като предмет на служение.

Някои вярващи мислят за църквата като място за събиране да бъдат с други вярващи и да им бъде служено от пастора (вижте фигура 2.5). Това може би е най-често срещаната парадигма за представяне на църквата. Тази парадигма е отчасти вярна. Църквата наистина представлява събрание където се наслаждаваме на общението и на духовната храна, която получаваме от духовните водачи. Обаче тази парадигма не може да представи църквата в подходящата външна перспектива и предполага небиблейско духовно/мирянско разграничение.

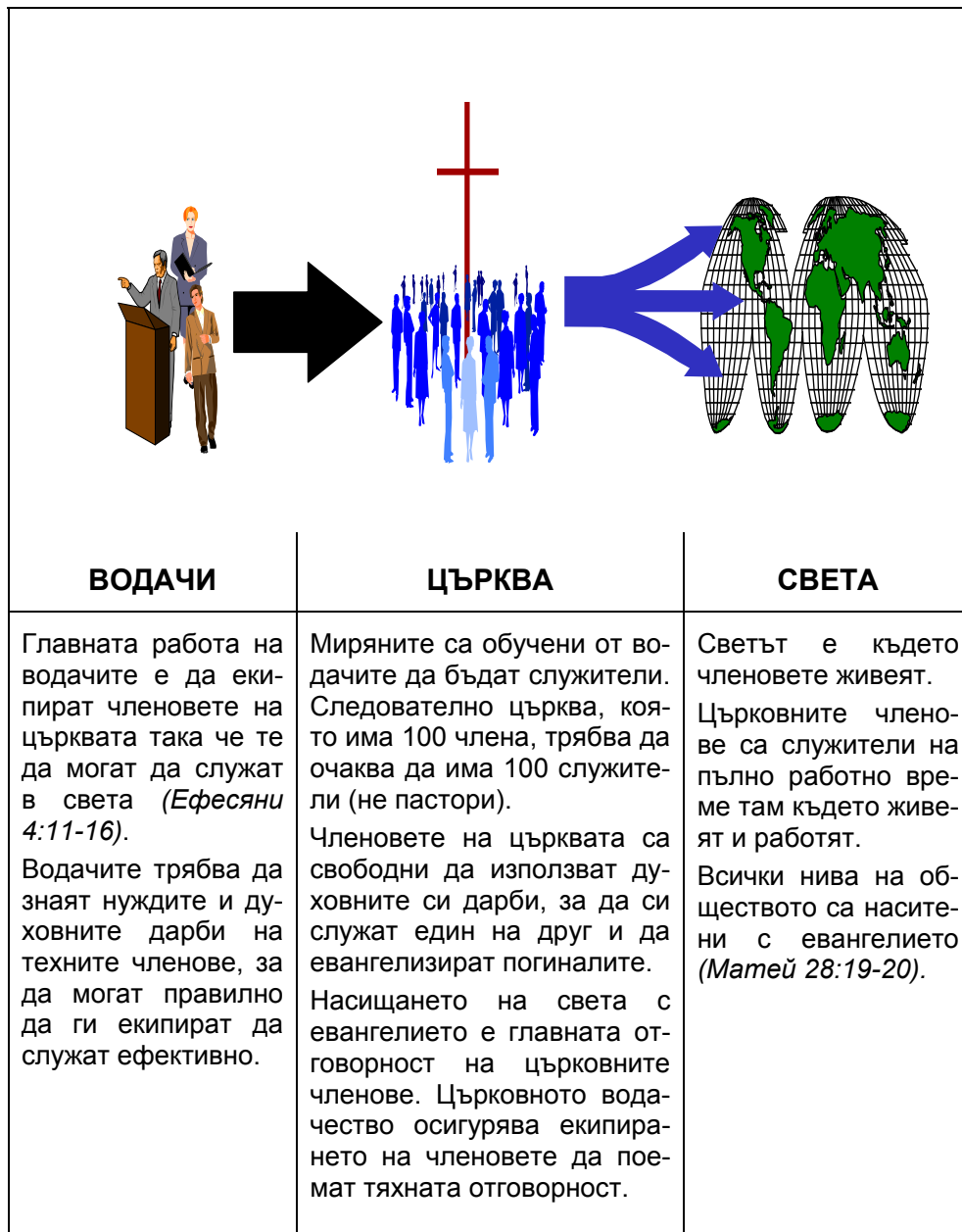
Фигура 2.5: Църквата като предмет на служение

2. Църквата като средство за мобилизация.

Църквата не е предмет на служение, но е средство за мобилизиране, за разпространението на евангелието в света. Както е показано на фигура 2.6, ролята на водачеството в църквата е да екипира (обучи и упълномощи) църковните членове за служение в света. Това е назидателната цел на църквата. Вярващите се събират заедно да се покланят на Господ, да израстват във вяра, да изучават Божието Слово, да се насърчават, молят за и практически да си помагат един на друг. Тези църковни членове развиват духовен характер и умения на слуги необходими да евангелизират погубените (външната цел на църквата). Изпълнението на Великата заповед не е само работа на пастора или работа на отделни личности в църквата, но това е функция на цялото Христово тяло (Църквата).

Фигура 2.6: Църквата като средство за мобилизация

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Ясното разбиране за целта помага на църквата да бъде ефективна. Без да разбират целта си, църковните водачи и работници могат да изхабят енергия и средства като вършат това, което Бог не ги е призовал да правят. Всеки основател на църкви трябва да разбира библейската цел за Църквата и да мисли за целта в светлината на неговата работа и мисия за основаване на църкви.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Защо е важно църквата да разбира целта си? Какво става когато църквите не разбират целите си?
- ◆ Как ще обобщите целта на църквата?

- ◆ Защо църквата трябва да достига до погубените? Кой е отговорен да евангелизира?
- ◆ Какво е отношението на Великата заповед към целта на църквата? Кои други пасажи от Библията ни помагат да разберем целта на църквата?
- ◆ Защо църквата трябва да бъде жетвена сила, а не просто място?
- ◆ Църквите във вашата област имат ли ясно разбиране защо съществуват като църква?
- ◆ Каква е ролята на водачеството в църква ориентирана към целта?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Размислете за целта на църквата като работите върху приложение 2Б "Великата заповед – работен лист".

БИБЛИОГРАФИЯ

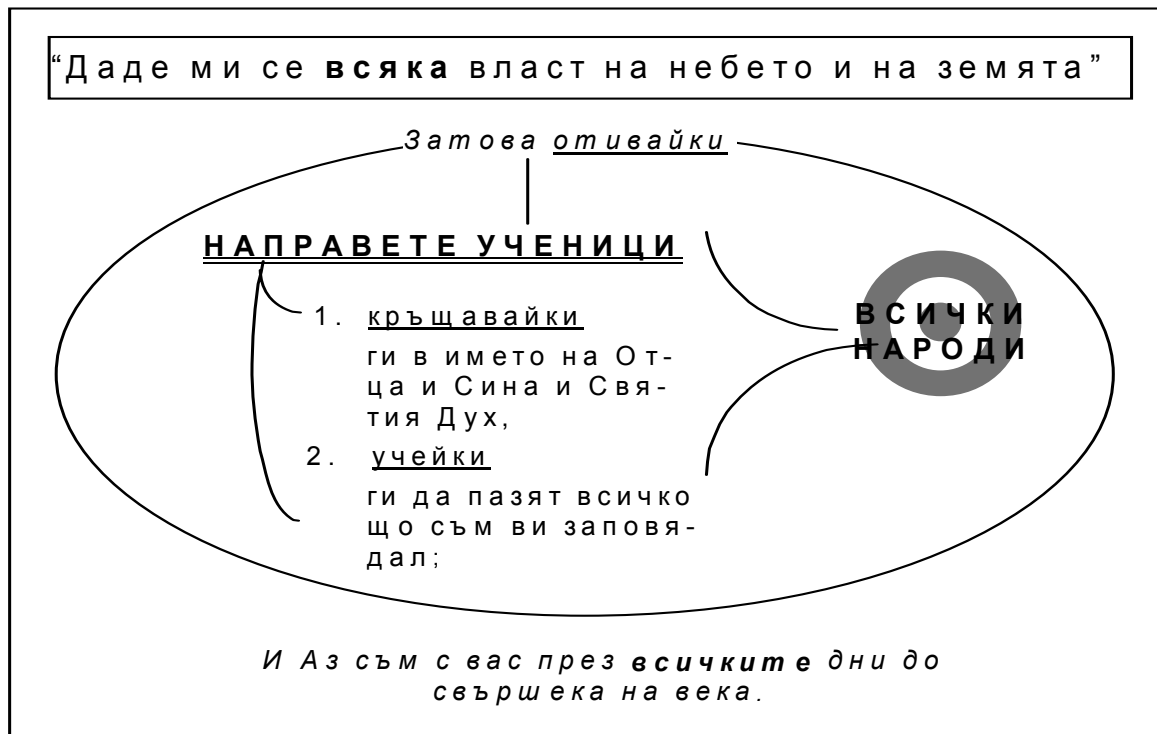
- ◆ Brock, Charles. *Indigenous Church Planting., Practical Guide*. Neosho, Missouri: Church Growth Institute, 1994.
- ◆ Getz, Gene. *Sharpening the Focus of the Church*. Wheaton, IL: Victor Books, 1984.
- ◆ Logan, Robert E. and Jeff Rast. *Church Planting Workbook*. Charles E. Fuller Institute, 1985.
- ◆ Martin, Robert W. 'Notes on Initial Organization,' New Hope Community Church, 1986.
- ◆ Morris, Linus. *The High Impact Church*. Houston, TX: Touch Publications, 1993.
- ◆ Warren, Rick. *The Purpose Driven Church*.
- ◆ DeWitt, Larry, *Unpublished Notes from CPR 2000*, Calvary Community Church. 1985.
- ◆ Excerpts from lectures on the Church from Project 250 and Russian Ministries. Moscow, Russia., 1994.

Изучаване на Великата заповед в Матей 28:18-20

ВЪВЕДЕНИЕ

Чрез Великата заповед Исус прави ясна Неговата цел за Църквата докато се върне. Думите са много важни и заслужават да бъде разсъждавано върху тях. *“...Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Затова отивайки, направете ученици всичките народи, кръщавайки ги в името на Отца и Сина и Святия Дух, учейки ги да пазят **всичко** що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през **всичките** дни до свършека на века* (буквален превод на Матей 28:18-20).

I. ЗАДАЧАТА: НАПРАВЕТЕ УЧЕНИЦИ

Главният наблег на Великата заповед е на основната заповед “направете ученици”. Тогава, главната задача на Църквата е да прави ученици, а не само обръщенници. Две от причастията разкриват важни аспекти на процеса за създаване на ученици.

A. Кръщавайки.

Водното кръщение е публичното свидетелство на дадена личност за вярата му/й в Христос. То е знак за обръщение, признак, че някой е бил евангелизиран. Великата заповед посочва, че кръщението “в” Троицата. От това научаваме нещо за естеството на новата идентичност на ученика. Едно от превъзходните ка-

чества на Троицата е взаимността, която Отец, Сина и Святия Дух споделят. По подобен начин, вярващият е кръстен в общността на църквата - общност за която Исус иска да има същото единство (*Йоан 17 глава*) както Троицата. За по-нататъшна дискусия върху водното кръщение вижте урок 14 от частта за Църквата.

Б. Учейки ги.

Задачата на църквата е да поучава подчинение на Христос. Забележете внимателно, че стихът не посочва целта да е поучение на заповеди, а да де **поучава подчинение** – на всичко, което Исус заповяда. Има огромна разлика между поучаване на заповеди и поучаване на подчинение. Само информиране на хората за Христовата воля за тях не изпълнява Неговата цел. Църквата трябва да поучава, насърчава и подпомага хората да се подчиняват.

Забележете също, че хората трябва да бъдат поучавани да се подчиняват на “всичко, което съм заповядал”. Това означава, че църквите трябва да поучават подчинение на цялата воля на Христос като не пропускат нищо. Полвинчатото подчинение, което толкова лесно може да се превърне в норма, не е достатъчно. По-скоро ние трябва постоянно да изследваме Писанията като се запитваме “Подчиних ли се на всичко, което е записано тук?” “Как мога да се подчиня на всяка заповед с повече вяност?”

II. ОБХВАТА: ВСИЧКИ

Великата заповед не беше план само за апостолите. Повторението отново на думата “всички”: Всичката власт, всички народи, всички неща (които съм ти заповядал) и всичките дни, показва нейното широко приложение.

А. Основата за заповедта е Христовата власт.

Исус е Главата на църквата, всичко е поставено под нозете му (*Ефесяни 1:22-23*). Имаме ли по-голяма власт? Това е на основа на тази власт, че сме призвани да правим ученици.

Б. Позата на заповедта е “отивайки”.

Оригиналната гръцка дума за “отидете” може лесно да се преведе “като отивайте” или “отивайки”. Това предполага, че тези, които изпълняват Великата заповед са “отиващи”. В контраст на “идващите” в храма на Ерусалим да видят Божията слава, ние отиваме с Божията слава вътре в нас (*2Коринтяни 3:18*). Исус не направи ученици в стерилната изолация на класната стая, но в контекста на отиването за живот. Служението на църквата трябва също да бъде активно – отивайки в света, вместо света да идва при нея.

В. Целта на заповедта е “всичките народи”.

Тази фраза е пряк контраст на последното записано изпращане на учениците от Исус при изгубените овце на Израел (*Матей 10:5-6*). Тук целта са народите. Ние сме призвани да занесем евангелието до всички народи след като Исус изкупи с кръвта си “*човеци от всяко племе, език, люде и народ*” (*Откровение 5:9*) Апостол Йоан имаше привилегията да види заповедта изпълнена в неговото видение от небето, което включваше хора от всички народи покланящи се на Господа (*Откровение 7:9*).

Г. Продължителността на заповедта е “до свършека на века”.

С тези думи Исус показва, че тези напътствия са за цялата Църква докато Той се върне, а не само за дванадесетте апостоли. Ние трябва да постоим постоянно

в тези три неща “до свършека на века”, т.е. докато Исус се върне за Църквата Си. До това време Христос ще бъде “*проповядван по цялата вселена за свидетелство на всичките народи*” (Матей 24:14).

III. ОБЕЩАНИЕТО

Задачата, която току що описавме може да изглежда непреодолима. Обаче когато отиваме да правим ученици, кръщавайки ги и учейки ги да се подчиняват на всичко, което Исус е заповядал, ние можем да отидем с увереност. Ние сме уверени в нашия краен успех, защото Христос има сега **цялата власт** и е обещал да бъде с нас **през всичките дни** до свършека на века. Самият Христос е гаранция за успех когато пребъдваме в Него и сме зависими от Неговата власт и присъствие (*Йоан 15:4-17*). Исус дава на Църквата Си главната ѝ задача докато се върне и обещанието, което гарантира нейният успех.

В останалата част на Новия завет, особено в писанията на Павел, ние виждаме как Ранната църква живееше в подчинение на тази заповед. Апостол Павел писа с увереност когато беше в затвора до църквата във Филипи (*Филипяни 1:6*) “...като съм уверен именно в това, че оня, който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенствува до деня на Исуса Христа”. Понеже Павел осъзна, че Бог работи и че Божия Дух присъства във вярващите и в тяхното общение, той знаеше, че неговата работа не беше напразна. Това е добра вест за нас когато обмисляме как да изпълним Великата заповед.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Великата заповед и целта на Църквата.

Изпълнението на Великата заповед е задачата на ЦЪРКВАТА. Църквата не съществува, за да служи на себе си или да прослави собствените си програми, но да занесе евангелието до “всички народи”. Достигането на света от църквата не е само едно от нейните служения, а причина за съществуването ѝ. Програмите и служенията ѝ трябва да бъдат оценявани и разработвани според това колко добре служат за тази цел.

Великата заповед и основаването на църкви.

Изпълняването на Великата заповед дава в резултат ЦЪРКВАТА. С други думи, църквата изпълнява Великата заповед чрез основаването на църкви. Не е възможно да се основе нова църква без да се създадат ученици чрез кръщаване (евангелизиране) и обучение (поучавайки подчинение), така че основаването на църкви най-добре да изрази принципите поучени във Великата заповед.

Великата заповед – работен лист

1. ПРОЧЕТЕТЕ ПЕТТЕ ПАСАЖА ОПИСВАЩИ ВЕЛИКАТА ЗАПОВЕД:

- ◆ *Матей 28:18-20;*
- ◆ *Марк 16:15-20;*
- ◆ *Лука 24:45-53;*
- ◆ *Йоан 20:19-23;*
- ◆ *Деяния 1:1-11.*

2. РАЗМИСЛЕТЕ ВЪРХУ ТЕЗИ ПАСАЖИ КАТО ТЪРСИТЕ КЛЮЧОВИ ИДЕИ И ДУМИ:

- ◆ *Матей 28*
 1. Какво утешение има в истината, че “цялата власт” беше дадена на Христос?
 2. След като Той е Сувереният Господ, какво поиска Той от нас да направим?
- ◆ *Марк 16*
 3. Какво предупреждение намирате тук за невярващият?
 4. Какво ще бъде доказателството, което следва вярващите?
 5. Как Господ разкри Себе Си след като се възнесе в небето?
- ◆ *Лука 24*
 6. За какви неща учениците трябва да свидетелстват?
 7. Какво обещание им даде Христос?
- ◆ *Йоан 20*
 8. Какво имаше в предвид Исус като каза "Мир вам"?
 9. Как това е свързано с Неговото изказване в *стихове 22-23*?
 10. Какво означава “да бъдеш изпратен”?
- ◆ *Деяния 1*
 11. Какъв е естественият резултат когато Святия Дух работи чрез нас?
 12. Колко далеч ще достигнат резултатите от евангелието?

2. ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Кои страхове трябва да преодолее чрез осъзнаване на суверената власт на Христос? Как най-добре мога да “правя ученици”?
- ◆ Как трябва да съм мотивиран от факта, че идва осъждение за невярващите? Как изграждам вярата си да видя “знамения и чудеса” като провъзгласявам евангелието?

- ◆ Дали служа с Божията сила, която е върху мен? Как мога да позволя на Неговата сила да става по-голяма за Негова слава?
- ◆ Колко загрижен съм за състоянието на погубените? Как това ще се отрази на начина, по който водя църквата, която основавам? Какво значение има това?

Вижте приложение 2А от частта “Виждане” за пасажите свързани с Великата заповед.

Форма и функция

СЪДЪРЖАНИЕ

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да изложи важния въпрос за организацията и дейността на църквата от библейска и културна гледна точка.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да осъзнае как промените в обществото и културата влияят на формите на местната църква;
- ◆ да получат първоначална представа по въпросите за "форма и функция". Той трябва да разбере, че формите на църквите се влияят в известна степен от състоянието на обществото и че на първо място формата на църквата трябва да почива на непоклатимите библейски принципи;
- ◆ да разграничи основните дейности на църквата от общественото обусловената форма. Той трябва да използва тези форми които изразяват дейността на църквата според спецификата на неговата среда и това да бъде част от личното му разбиране за служението. Той трябва да бъде способен да приеме предизвикателството да създава църковна организация основана на библейските принципи и съобразена с културните особености.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Форма и функция в културата.
- III. Форма и функция на църквата.

☞ Фигури

- 3.1 Фигура: Елементи на културата.

☞ Приложения

- 3А Приложение: Индуктивно библейско изучаване на *Деяния 2 глава* и *2Петрово 1 глава*.

Форма и функция

БИБЛЕЙСКА И КУЛТУРНА ГЛЕДНА ТОЧКА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Разбирането за форма и функция е основно за основаването на църкви. Нашата опитност формира широко разбирането ни за, и посвещението ни на формите, които нашите църкви възприемат. Трябва да бъдем предизвикани да питаме защо правим това, което правим, за да завършим мисията, която Бог даде на Църквата. Урокът дава възможност да премислите “формите” на служение и да дадете напътствия за установяването на по-подходящи и ефективни форми.

II. ФОРМА И ФУНКЦИЯ В КУЛТУРАТА

A. Движещи сили в обществото.

Където има хора има и действия. Където има дейности има и форма. Формата се състои от модели, традиции и структури в определена група от хора. Тя е изразение на живота, материализираща субективните идеи и убеждения. Формите, чрез които се изразяват житейските дейности, се различават при различните народи. Тези различия са предопределени от няколко основни фактора, които обобщават възгледите за тях самите и за света в който живеят (Вижте фигура 3.1).

1. Система от вярвания.

В основата на всяка човешка група или общество стои система от вярвания. Те се изразяват в разбиранията на хората за Бога и за настоящето им съществуване. Дали те вярват, че има Бог? Какъв е Той? Дали вярват, че Той е добър? Дали Той би им помогнал във време на нужда? Дали им е помагал в миналото? Дали ги е наказвал? Дали вярват в един бог или в много богове? Коя сила е водеща? Фатализма? Духовете? Предците? Индивидуализмът? Какво е разбирането им за околният свят? Традиционните религиозни вярвания са пряко свързани със значението и целите, които хората си поставят в живота. Обществената религия отговаря на важни въпроси: Каква е реалността? Кое е истинно? Вярванията се пораждат от това, което се счита за съществуващо. Анимистите гледат на себе си като на постоянно борещи се сили на доброто и злото. Западните общества анализират и проверяват, за да докажат, че нещо е вярно. Подчинените общества вярват, че съдбата им не зависи от тях.

2. Ценностна система.

Ценностите на хората са породени от религиозните им вярвания. Ценностната система на човека се изразява в отговора на въпроса “Какво е важно?” Ценностната система на един народ се разбира от отношението му към времето, правосъдието, проблемите, целите, които си поставя, чувствата, и взаимоотношенията между хората. Например когато едно общество цени времето, това може да се види във всяка област на живота. Общество, кое-

то вярва, че съществува някакво висше същество, ще оценява много високо религиозните дейности. Обществото, което невярва в съществуването на Бога, може да цени много притежанието на материални блага. Обществото, за което взаимоотношенията са много важни, може да гледа на друго общество, което се различава в това отношение, като на студено и безразлично. Част от ценностната система са различните философски схващания (социализъм, национализъм, демокрация), отношенията в семейството и религията (реликви). Платон е казал: "Ние не обичаме нещо, защото то е добро, а то е добро, защото го обичаме." Наистина е въпрос за културно решение да се цени нещо и то да бъде ценно за нас. Обществата и традициите се формират, когато, определени ценности се споделят от всички и те служат за обединяването на обществото и за форамирването на неговата идентичност. Тези ценности формират политиката, спецификата на обществото и обичаите му.

3. Система от обичаи.

Обществата изразяват външно своите религиозни вярвания и ценности (например начина по който хората се обличат или чрез взаимоотношенията помежду им). Какво е подходящото работно облекло? Как се обличаме когато отиваме на църква? Стандартите в София и Сан Франциско са коренно различни в това отношение. За някои общества неискренността във взаимоотношенията е общоприето. Културните традиции дават отговор на въпроси като: Какво е допустимо? Каква е всеобщата практика? Какви са отношенията между хората? Как се отнасят към жените? Децата? Към другите общества? Какъв е обичайният начин някой да си намери брачен партньор? С какви средства се поддържа обществения ред? Кое е неправилно? Лошо? Грешно? Незаконно?

4. Система от институции.

Последната движеща сила в обществото е обществената организация, която дава външно изражение на вярванията, ценностите и традициите на хората. В нея влизат училищата, църквите, полицията, пожарната, общинската и местна власт и търговската мрежа. Тази движеща сила създава закони, които управляват обществото.

Пример: Тези четири движещи сили в обществото може да се уподобят на сграда. Вярванията са основата, която трябва да се построи първо. Ценностите са самата сграда и основният елемент на обществото. Традициите са външните страни и покрива, и изразяват външната видима за чужденците част. Обществените органи представляват вътрешното обзавеждане на сградата. Това прави вътрешността годна за използване от всички, които влизат и живеят в нея.

Фигура 3.1: Елементи на културата

- ◆ Какви са вярванията на вашето общество? Избройте поне 10.
- ◆ Какви са ценностите на вашето общество? Как те са свързани с вярванията? Избройте поне 10.
- ◆ Какви са традициите на вашата култура? Каква е връзката им с вярванията и ценостите? Избройте поне 10.
- ◆ Какви са обществените органи учредени във вашето общество? Как те са свързани с обичаите, ценностите и вярванията? Избройте поне 10.

III. ФОРМА И ФУНКЦИЯ НА ЦЪРКВАТА

A. Основни положения.

Съществуването на местната църква не може да се изведе от нейния културен контекст. Не всичко, което правим в църквата е напълно библейско. Нашето богослужение е смесица от исторически традиции, културни особености и библейските ни убеждения. Когато говорим за библейско служение (като богослужения, молитва, общение, поучаване, даване, евангелизиране и служение), ние не може да прескочим средствата, традициите, методите, организацията, чрез които тези служения се изразяват и съществуват. Въпреки че в Библията е описана функцията, не е посочена формата (обичайно за библейските автори) изразяването на функцията винаги е било в някаква форма. Начинът ни на живот оказва голямо влияние върху разбиранията ни, оценката, уважението и посвещението ни на формите, които нашите църкви приемат. Особено важно е да имаме такива форми на служение, които на първо място да отговарят на библейските стандарти, и след това на общо приетите норми на поведение.

С оглед на основаването на църкви, ние трябва да знаем, че Църквата е описана подробно в Писанието – как тя действа, нейните цели, естество и новозавет-

ните ѝ функции, преди да е установила каквато и да е форма. Бог не ни е призовал да основаваме църкви, чиято форма никога няма да се промени, или да създаваме нова форма, която противоречи на обществените разбирания (освен ако обществените разбирания са в пряко противоречие с Божието Слово). Той желае ние да бъдем преобразени хора между нашите колеги и приятели (*Римляни 12:1-2*). Поради това разбирането на разликата между форма и съдържание е особено важна за основаването на нови църкви. Ние трябва да се запишаме, защо правим нещата точно по този начин (формата) за да може да изпълним предназначението, което Бог е дал на своята Църква. Трябва да правим това без да се страхуваме.

Гетц в книгата си "Църквата във фокуса на нашето внимание" говори за три елемента, които формират формата на богослуженията ни: библейските ни убеждения, историята и традициите и културата. Тези елемента може да се разглеждат, като "призми" (увеличителни стъкла) през които гледаме на църквата. За да имаме здрав и правилен възглед, тези призми трябва да бъдат подредени в правилен ред. Иначе ще стане все едно да обърнем бинокъла на обратно, всичко ще бъде неясно и размазано.

1. Призмата на Писанието.

Първото нещо през което трябва да погледнем на църквата е призмата на Писанието. Нашите форми трябва да бъдат солидно основани на Божието Слово, което е единствената вярна отправна точка за всяко служение. Писанието излага функциите на църквата.

Разгледайте приложение 3А с други водачи. Това е индуктивно библейско изучаване на *Деяния 2:42,47*, което разглежда формата и функцията на Ранната църква.

2. Призмата на историята и традициите.

След това идва призмата на историята. Никой не може да си обясни характера на църквата, ако не разглежда историческата среда в която е възникнала. Ние трябва да гледаме на Църквата през историята и събитията, които са я оформили. Тук се включва библейската история, световните исторически събития и историята свързана с България и хората в страната ни.

3. Призмата на културата.

Призмата на културата е последна. Църквата беше установена в определена култура и в определено време. Ние трябва да гледаме на църквата през призмата на културното и обществено развитие. Културното развитие променя установените форми. Ние не трябва да отхвърляме значението на историческата традиция и културното влияние за формирането на църковната форма, но винаги да ги изпитваме според Писанието.

- ◆ Какво ще стане ако гледаме на църквата предимно през призмата на историята? Как това ще повлияе на нашата форма?
- ◆ Какво ще стане, ако гледаме на църквата предимно през призмата на културата? Как това ще повлияе на нашата форма?

Б. Дефиниция на форма и функция

1. Функция.

Тя е непроменяема и неизменяема за който и да е век или общество. Принципите на които е основана са независими от времето или културата, защото са изложени в Божието Слово – Библията. Те се състоят от заповеди, зако-

ни, напътствия, поучения, принципи, забрани и вечни истини дадени от Бог за Неговата Църква, които остават непроменени за всяка култура, раса, време или народност. В процеса на планиране, това е Божието виждане и воля за нас.

Примери: Десетте Божии заповеди, проповедта на планината, истинните за християнския начин на живот в *Римляни 12 глава*, *Ефесяни 4 глава*, *1Петрово 3 глава*, поклонение, общение, даване, молитва, евангелизиране.

2. Форма.

Всички структури, традиции и обичаи на църквата са според спецификата на времето и обществото. Те съществуват, за да може чрез тях да се изрази библейската истина. Те са средствата, чрез които се изпълнява нейната същност и мисия. В процеса на планиране това са стратегиите, плановете за действие и използваните средства.

Примери : Помощта събрана за светиите в Ерусалим, химни, по-съвременна музика, филмът "Исус", посрещане на входа на църквата, платените проповедници.

Пример:

Функция: транспортиране

Форма: колело, метро, кола, каруца

- ◆ Какво определя транспортните средства, които използвате? Защо?
- ◆ Защо едно от тях е по-добро от другите?
- ◆ Може ли да дадете пример за форма и функция във вашата култура?

V. Принципите на Писанието свързано с формата и функцията.

Исус се интересуваше повече от функцията, от колкото от формата. Тези, които се противяха най-много на Христос бяха онези, които най-ревностно държаха на формата, ритуалите и традициите.

- ◆ Вижте *Матей 9:14,17*. Как притчата за дрехата и меховете е свързана с формата и функцията? Какво означава да започнеш нова църква с "нов мях"?
- ◆ Какво допълват пасажите *1Царе 15:22-23*; *Осия 6:6*; *Матей 12:1-8*?

Когато новозаветните писатели говорят за формата, това, което казват е частично и непълно. Поради това е спорно да основен практиките на днешната църква изцяло на новозаветната форма. Функциите са непроменими и независими от културата. Формата не е непроменима и подлежи на промяна.

- ◆ Как може да отнесем това към водното кръщение, Господната вечеря, денят на богослуженията, мястото на вдовиците в грижите на местната църква, църковната форма на управление?
- ◆ Трябва ли и ние да се събираме на покривите на къщите за библейско изучаване (както са прасили по времето на Петър)?

Формите описани в някои стихове са се променили или са заменени от други. Те са различни, според различните обстоятелства.

- ◆ Помощ за светиите (*1Коринтяни 16:1-2*; *2Коринтяни 8-9*)
- ◆ Духовни дарби (*1Коринтяни 12-14*; *Римляни 12 глава*; *Ефесяни 4 глава*).
- ◆ Църковна дисциплина (*Матей 18*; *1Коринтяни 5*; *2Коринтяни 2 глава*).

- ◆ Водно къщение (*Матей 28; Римляни 6; Деяния1*).
- ◆ Управление на църквата (*1Тимотей 3; Тит 1, 1Петрово 5*).
- ◆ Как този принцип ще повлияе на начина по който вие разработвате форми за вашата църква, които трябва да бъдат основани на Писанието?

Г. Оценяване на формата и функцията в църквата.

От списъка, който следва, кое според вас е форма и кое функция?

Неделно училище	Молитвени събрания
Църковен хор	Подаването на съда за дарения
Евангелски походи	Църковни сгради
Ред на службите	Детска служба

Лятни мисионерски програми

Специална музика по време на службите за поклонение

- ◆ Кои са библейските функции за всяко изброено в горния списък?
- ◆ Как църковните форми във вашия културен контекст са извлечени от вашата собствена култура (българска, турска, ромска и др.)? С какво те са суб-културни?
- ◆ Прочетете *Римляни 12:9-18* и избройте функциите (непроменящи се заповеди). Какви форми трябва да приемат те в една нова църква? При домашно изучаване на Библията?

Д. Оценка на формата и функцията на Църквата.

Формите трябва да възникват спонтанно според местната култура. Църква, която е приела чуждестранна форма (това което другите страни е било успешно) е закостеняла и трудно се възпроизвежда в тази културна обстановка. Например в нашата държава западното влияние може да има отрицателен ефект, когато водачите се опитват да използват чуждестрани форми, които да използват в особен интерес.

Често пъти хората са привлечени от формата, без да осъзнават какво е съдържанието и. Те може да увековечат способности, които са изгубили своя смисъл в тяхното общество (например начинът, по който се провежда благодарствена служба). Една стара история разказва за една току що омъжила се девойка, която за първи път готвила печено за своя съпруг. Когато тя му сервира печеното първото парче било с отрязани краища. Той я попитал защо. Тя му отговорила, че майка и винаги готви печеното по този начин. Когато младоженецът попитал тъща си защо постъпва така тя отговорила: "Не зная. Моята майка винаги правеше така". Когато съпругът попитал бабата, защо реже краищата на печеното, тя отговорила "Тиганът беше твърде малък." Мисля, че стана ясно.

Ако вярваме, че има само една форма, ние се превръщаме в легалисти. Ние смесваме формата с функцията. Често съпротивата срещу изменящата се форма е подбудена по-скоро от страха от промяната и несигурността, отколкото от упованието ни на богословската истина. Това може да се превърне в идолопоклонство. Ние трябва да вземем под внимание културните особености на местната църква, когато караме хората да спазват външните неща, като белег на духовност или християнска зрялост (облекло, дейности, действия, определени познания и т.н.) Ние винаги трябва да си даваме сметка от какво и за къде призоваваме хората (*Римляни 12:1-2, 6-11, 13*).

По същия начин при избора на средствата ние може да пожертваме основни библейски истини и принципи в желанието си да бъдем актуални и съобразени с местната култура. Опасността от асимилация (да бъдем завладяни от общественото мнение) вместо да бъдем различни е също толкова възможно. Има едно предупреждение "Ако ние променим своето послание поради кризата, след като кризата свърши ние няма да имаме никакво послание".

Ние трябва да се пазим от гордост в опитите си да бъдем както адекватни на обществената култура при избора на средствата, така и напълно подчинени на Писанието за функциите които извършваме. Други църкви и общества може да нямат нашите "способности", но Бог е възлюбил и тях. Господ се прославя чрез най-различни съдове.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Защо формата и функцията са толкова важни за основаването на църкви?
- ◆ Как са се развили формите във вашата църква? Как са поддържани?
- ◆ Дали формите във вашата църква са според библейските истини?
- ◆ Как може да подобрите формите във вашата църква, за да се вмести по-добре в културата?
- ◆ Кои форми са пречки за занасянето на евангелието при неспасените? За въвеждането на новоповярвалия в живота на църквата?
- ◆ Какъв вид съпротива ще срещнете ако искате да основате нова църква с форми различни от тези на другите евангелски църкви в България?
- ◆ По какъв начин нашите евангелски форми са странни и чужди на новоповярвалите?
- ◆ Как ще разработите форми, които ще бъдат по-удобни за новоповярвалите, без да правите компромиси с библейските принципи? Опишете с какво са уместни тези форми за набеязаната ви група в културата по отношение на поклонение, общение, тайнства, десетък и библейски напътствия.
- ◆ За допълнително изучаване прочетете *Деяния 6:1-5* и вижте как Ранната църква се справяше със структурните проблеми и как те пригаждаха формите, за да направят структурата по-добра за служение на нуждите.
- ◆ Можете ли да се сетите за пример за нова църква, която достига хора във вашата област (младежки групи, артисти, художници и др.) Кои са културните форми на тези субкултурни групи?
- ◆ Кога формите са "грешни"? Защо? Дайте примери и удостоверете с библейски пасаж

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Направете изучаването в приложение 3А.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Lewis, Richard. *Class notes on Social Organization*. School of Intercultural Studies, United World Mission (UWM), Union Mills, NC, 1996.
- ◆ Thompson, Paul. *Planting Reproducing Churches A Basic Course from World Team Institute of Church Planting*, 1992.
- ◆ Webster, Robert D. *Growing Churches for God's Glory*. Workbook written for BEE International, 1995

Индуктивно изучаване на Деяния 2 глава и 2Петрово 1 глава

I. НАБЛЮДЕНИЕ

Прочетете *Деяния 2:42-47* и *2Петрово 1:2-11*. От всеки пасаж избройте главните дейности и действия на вяващите.

II. ТЪЛКУВАНЕ

Решете кои от тези дейности са “форми” и кои са “функции”. За всяка форма кажете коя е функцията. Какви бяха обстоятелствата, които доведоха до избирането на тази определена форма?

ФОРМИ

ФУНКЦИИ

III. ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Погледнете отново функциите, които стоят зад всяка форма в таблицата по-горе.
- ◆ Избройте поне една друга форма, която може да бъде използвана.
- ◆ Каква форма използва вашата църква за тази функция?
- ◆ Има ли други подходящи форми, които могат да изпълнят същите тези функции днес?
- ◆ Как ще подходите, за да въведете промяна на формата в събрание или малка група? Кои важни въпроси трябва да бъдат разгледани когато се опитвате да въведете промяната?

Дефиниция за местна църква

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ **Въведение**

☞ **Цел на урока**

Целта на този урок е да изследва дефиницията за местна църква в светлината на задачата за основаване на църкви.

☞ **Очаквани резултати**

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбере важноста на разработването на библейска дефиниция за местна църква;
- ◆ да знае как неговото разбиране за местна църква може да подтикне или попречи на процеса за основаване на църкви.

☞ **План на урока**

- I. Въведение.
- II. Трудността на дефиниране на църквата.
- III. Примери за дефиниции на църква.
- IV. Напътствия за дефиниране на църква.
- V. Написване на собствена дефиниция за църква.

Дефиниция за местна църква

“КАКВО ОСНОВАВАМЕ?”

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Независимо какво правим в църковната си работа, дали сме основатели на църкви или ръководим вече съществуваща църква, трябва да имаме ясно убеждение за това какво представлява църквата. Основният въпрос “Какво е местна църква?” не може да бъде разбран от самосебе си. За да бъдем сигурни, че се движим в правилна посока, трябва да си го задаваме често. Как ще дефинираме това?

Може би следният пример ще илюстрира защо този урок е толкова важен. Преди Втората световна война Швейцария е произвеждала почти 90% от часовниците в света. До 1970г. швейцарците все още са владеели 60% от пазара, но до началото на 80-те, пазара им спаднал под 10%. Какво се беше случило? Кварцовият часовник бе въведен през втората половина на 1960г. и швейцарците не обновиха технологията както другите майстори на часовници (Сейко и Тексас) направиха. Швейцарските часовникари отхвърлиха кварца заради разбирането си какво представлява часовника. Те не можеха да си представят часовник без зъбно колело, пружинка и други колелца. Тъй като кварцовият часовник няма тези неща, беше отхвърлен от тях. В обобщение можем да кажем, че те бяха загубили представа за функцията на часовника (да посочва времето) и вместо това, те определяха какво е часовник от формите, в които го познаваха. По този начин пропуснаха една голяма пазарна възможност.

Точно както работната дефиниция на швейцарците за часовника доведе до пропускане на голяма възможност, така и дефиницията за църквата може да повлияе драматично на успеха на процеса за основаване на църкви. Дефиницията за църквата разкрива това, което основателят на църкви очаква да произведе и определя стратегиите и формите, които той използва. Дефиницията ще бъде отправната точка, измерителната летва за неговото чувство за успех или неуспех. Ако основателят на църкви започне с лоша дефиниция за църквата, тогава това може да доведе до провал.

II. ТРУДНОСТТА НА ДЕФИНИРАНЕ НА ЦЪРКВАТА

Църквите могат да бъдат много различни една от друга. Забележете следните наблюдения:

- ◆ Някои църкви се събират в големи сгради. Други църкви се събират в малки сгради. Трети пък не се събират в никакви сгради. А някои от тях се събират в къщи.
- ◆ Някои църкви се събират веднъж седмично. Други църкви се събират два пъти в седмицата. А някои три пъти. Други пък почти всеки ден.
- ◆ Някои църкви имат човек, който проповядва. Други имат човек, който просто говори. Някои от тях имат човек, който поучава както в училище.
- ◆ За някои църкви изглежда, че е забавно да бъдеш в тях. В други никой дори не се усмихва.

- ◆ Някои църкви имат активни служби с хора, които непрекъснато са дейни и откликват на всичко, което става. Други имат много тихи служби, в които повечето хора седят тихо и слушат.

С всичките тези различия как е възможно да се опишат съществените елементи, които трябва да съществуват преди една група да бъде наречена църква? Има ли някои основни неща, които трябва да бъдат истина за местната църква за всяко време и за всяка култура? И ако е така, кои смятаме, че са съществените елементи?

Отделете няколко минути и се разделете в групи по трима или четрима и отговорете на следните въпроси:

1. Кога една група от хора е църква?
2. Какъв е критерият за решаването дали това е църква или не ?
3. Отговорете на следната ситуация. Всичко, споменато по-долу ли е църква? Защо и защо не?
 - ◆ Осем вярващи в Сливен се срещат всеки вторник вечер за библейско изучаване и общение. Те нямат официален пастор, при все че брат Петър обслужва събирането. Така е било в продължение на години. Някои от участниците също посещават църква в неделя.
 - ◆ В град Чирпан има красива историческа църковна сграда с богата история на велики проповедници и обществени дейности. Два пъти на ден има организирани обиколки когато всеки може да научи за уникалната архитектура и история.
 - ◆ Митко, евангелист от Дупница, е довел десет млади хора при Христос през последната година. Митко иска да види тези новоповярвали въведени във вече съществуваща църква, но най-близката се намира на 50 километра. Вместо това, те се събират в един апартамент всяка неделя вечер за поклонение и библейско изучаване.
 - ◆ Иван и неговото семейство са единствените вярващи в Толбухин. Семейството отделя време всяка неделя сутрин да се покланя на Господа.

III. ПРИМЕРИ ЗА ДЕФИНИЦИИ НА ЦЪРКВА

В група от 4 или 5 обсъдете следните дефиниции и отговорете на въпросите, които следват:

A. Пример 1.

Следната дефиниция е опит да се определи църква чрез използването само на специфични препратки от Писанията за това как Божиите хора трябва да се отнасят един към друг. Тази дефиниция набляга на взаимоотношенията, които трябва да съществуват между вярващите.

“Църквата е група от хора, които са посветени и отдават предпочитание един на друг (*Римляни 12:10*), приемат се един друг (*Римляни 15:7*), грижат се един за друг (*1Коринтяни 12:25*), носят един другиму теготите (*Галатяни 6:2*), прощават си един на друг (*Ефесеяни 4:32*), насърчават се и се изграждат един друг (*1Солунци 5:11*), стимулират се един друг към любов и добри дела (*Евреи 10:24*), изповядват греховете си един на друг (*Яков 5:16*), молят се един за друг (*Яков 5:16*), служат един на друг (*1Петрово 4:10*) и се обичат един друг (*1Йоан 4:11*).“

- ◆ Как тази дефиниция ще подпомогне или попречи на процеса за основаване на църкви?

- ◆ Какъв вид църква ще бъде създадена от група хора, които се придържат към тази дефиниция?
- ◆ Тази дефиниция задоволителна ли е? Защо и защо не?

Б. Пример 2.

“В една новозаветна местна църква е организирано събрание от кръстени вярващи, в което пребъдва уникалното присъствие на Исус Христос; които се събират редовно за поклонение, обучение, общение, Господна вечеря и кръщаване на нови вярващи под подчинението на Божието Слово, под ръководството на старейшини, които са подпомагани от дякони, които привеждат в действие екипиращите дарби, които Бог е дал на нейните членове да изграждат това местно събрание, като в резултат свидетелстват за евангелието на местна почва и по света.”

- ◆ Как тази дефиниция ще подпомогне или попречи на процеса за основаване на църкви?
- ◆ Какъв вид църква ще бъде създадена от група хора, които се придържат към тази дефиниция?
- ◆ Тази дефиниция задоволителна ли е? Защо и защо не?

В. Пример 3.

Следната дефиниция е повече традиционна и може да я чуete от средния невярващ на улицата:

“Местната църква е сграда където хората се събират да участват в религиозна служба с професионални служители, които са били обучени специално да водят събирания всяка неделя сутрин както и други дейности за хората като сватби и погребения.”

- ◆ Как тази дефиниция ще подпомогне или попречи на процеса за основаване на църкви?
- ◆ Какъв вид църква ще бъде създадена от група хора, които се придържат към тази дефиниция?
- ◆ Тази дефиниция задоволителна ли е? Защо и защо не?

Г. Пример 4.

“Една местна църква е организирано тяло от кръстени вярващи, водени от духовно квалифициран овчар, потвърждавайки взаимоотношението си към Господа и един друг чрез редовно обслужване на Господната вечеря, посветени на авторитета на Божието Слово, събирайки се редовно за поклонение и изучаване на Словото и са се обърнали към света за свидетелстване.”

- ◆ Как тази дефиниция ще подпомогне или попречи на процеса за основаване на църкви?
- ◆ Какъв вид църква ще бъде създадена от група хора, които се придържат към тази дефиниция?
- ◆ Тази дефиниция задоволителна ли е? Защо и защо не?

IV. НАПЪТСТВИЯ ЗА ДЕФИНИРАНЕ НА ЦЪРКВА

Избягвайте наблягането на форми, структури и програми в дефиницията на църквата. Има тенденция да се фокусира върху форми и структури, отколкото на

библейските функции когато се дефинира местната църква. Когато основателите на църкви правят това, те могат да станат като фарисеите концентрирайки се на външното проявление на духовността, а не вътрешната духовна действителност, отразявайки правдиво сърце към Бог и правилно взаимоотношение към другите в и извън църквата. Тогава формите могат да се превърнат в погрешната отправна точка за успех; предполагайки, че местната църква се равнява на неща като хор, песнарки с химни, пияно, звукова система, сграда с пейки, програма за неделното училище, организация и др. Докато няма нищо лошо в тези неща, те не дефинират църквата като духовни хора. Когато форми, структури и програми са част от дефиницията на църквата, това строго ограничава възможността на църквата да бъде динамична сила за промяна, свидетелство за Божията спасяваща и непроменяща се любов към непрекъснато променящо се общество. Когато библейските функции са ключовите съставки в дефиницията за църквата, ние сме на здрава основа за определяне пътища и средства за църковни служения, които наистина са привлекателни.

Най-полезната дефиниция за местната църква се фокусира върху функциите на Божиите хора както е разкрито в Писанието вместо практичните форми, които църквата следва. Църквата е събрание от собствените Му деца. Взаимоотношенията на Божиите хора към Бог и един към друг тогава трябва да бъдат отправната точка, от която произлиза програмата на събранието. Започването на основаване на църква с фокус върху програма може да доведе до структури, които не посрещат нуждите на взаимоотношението. По-мъдро е да се фокусира върху библейски взаимоотношения и да се оставят организационните структури и програми да се развиват в последствие.

Пример за това може да бъде Георги, който определи, че молитвата в сряда вечер е важна за всяка църква. В ранният етап от живота на църквата, той основа и постави началото на време за молитва в сряда вечер, но имаше малък интерес, тъй като обществени задължения държаха членовете заети. Това беше много обезкуражаващо за Георги и той разтълкува слабия отклик като липса на интерес към молитвата. Обаче, ако Георги беше позволил на функцията на молитвата да приеме различна форма, тогава може би щеше да има голям отклик.

Вземете Наско за друг пример. Той беше убеден, че красиво окичената църковна сграда беше необходима за поклонение. След една година на служение за основаване на църкви, с 15 вярващи посветени на църквата му, Наско се посвети на построяване на сграда. Това изискваше разрешение от властите, намиране на средства, купуване на земя, наеме на строителна бригада и др. Този проект отне цялото време на Наско, така че той не беше способен да се съсредоточи върху служението за 15-те вярващи от неговото стадо. И още, тредно се намираха средства и изглежда, че властите правеха всичко възможно да попречат на процеса на строеж. Наско се чудеше дали въобще ще види построена църквата си.

V. НАПИСВАНЕ НА СОБСТВЕНА ДЕФИНИЦИЯ ЗА ЦЪРКВА

За да разработите ваша дефиниция за църквата, прочетете следващите пасажки, като следите за принципи, които обясняват какво е църква. Напишете принципите подолу. Използвайте и други препратки, ако сметнете, че ще са полезни.

1. Деяния 2:42-47

2. Деяния 11:26

3. Деяния 14:23

4. Деяния 20:7

5. Деяния 20:28

6. 1Коринтяни 1:2
7. 1Коринтяни 12:28
8. 1Коринтяни 14:33
9. Ефесяни 1:22
10. Ефесяни 4:11-16
11. Ефесяни 5:27
12. 1Тимотей 3:15
13. Евреи 10:24-27
14. Други:

В отделеното място напишете вашата дефиниция за църква.

Обмислете следните въпроси относно вашата дефиниция.

- ◆ Вашата дефиниция разбираема ли е?
- ◆ Тя съвместима ли е с Писанията?
- ◆ Дефиницията ви достатъчна ли е, за да описва всяка църква във всяко време?
- ◆ Вашата дефиниция важи ли за църква, която е възпроизвеждаща се?

Споделете дефиницията си с другите и забележете внимателно тяхната реакция.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Основателите на църкви трябва да осъзнаят, че не основават напълно развити църкви, но посяват семена, които израстват в зрели църкви (*1Коринтяни 3:6*). Първите обръщеници, които ще станат водачи, трябва да получат някакво знание относно формите, структурите и програмите. Защо? Защото църквата трябва да има местна “коренна система”, а не наложена.

Ако очакваме да участваме заедно с Бог в установяването на движение за основаване на църкви в определена област, тогава дефиницията за църква трябва да прилича на семе, а не на напълно развито дърво.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Кои неща, които не са необходими, са типична част от дефиницията, която хората съставят за църквата?
- ◆ Кога сградите са необходими за основаването на църкви? Как тези сгради могат да попречат за растежа на църквата?

- ◆ Защо е погрешно да се фокусира върху формите когато дефинираме местната църква?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

С вашия екип за основаване на църкви, разработете в съгласие дефиниция за църквата, която ще информира за вашия процес на основаване. Споделете дефиницията си с други основатели, вашият преподавател и наставник.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Petersen, Jim. *Church Without Walls*. Colorado Springs, CO, Navpress, 1992.
- ◆ Julien, Tom. *The Essence of the Church*. *Evangelical Missions Quarterly*. Vol. 34, No. 2, 1998.

ЦЪРКВАТА

УРОК **5**

Разработване на вашето изявление на целта

СЪДЪРЖАНИЕ

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да насърчи основателят на църкви да състави свое собствено изложение на целта, което да му послужи при новата църква, която е започнал или започва.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да осъзнава, че неговото ясно разбиране за целта на Църквата ще окаже влияние на начина по който той подхожда към задачата и служението на основаване на църкви;
- ◆ да може да напише ясно и кратко изложение на целта подходящо за местната църква, която е в процес на основаване.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Преговор на пасажи.
- III. Написване на изявление на целта.

☞ Напътствия към водещите

Това е урок, предназначен за съвместна работа и упражнение. Участниците трябва сами да напишат изявление на целта на своята местна църква и да го споделят с останалите в семинара.

Този урок трябва да бъде преподаван когато преподавате уроци 2-4, защото са основни за разбирането му.

Разработване на вашето изявление на целта

ЗАЩО СЪЩЕСТВУВА ВАШАТА ЦЪРКВА?

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Църквите, които оказват благотворно влияние върху обществото се водят от ясно чувство за предназначение. В допълнение на едно трезво разбиране за библейското предназначение на църквата в света, те имат твърда убеденост и са мотивирани от съзнанието за това какво Бог конкретно иска по отношение на тяхната местна църква.

Новозаветната църква беше основана, за да принесе слава на Бог чрез назидаване на вярващите и евангелизиране на погиналите. Това е целта на Вселенската църква. Съвсем в началото на процеса за основаване на църкви е много важно да осмислите целта на определената църква, която имате намерение да основате. Църквите, които съзнават своята дадена им от Бога цел, трябва да съставят официално изложение на целта (в писмена форма), което да обедини членовете, да изясни целите, да мотивира към действие, да укаже посоката и да произведе енергия и сила. Това изложение на целта не е просто някаква надежда за евентуални бъдещи резултати; то ясно разкрива причината за съществуването на съответната църква. Основна задача на водачите е да изяснят и предадат целта и виждането за новата църква на хората, които я съставяват. Този урок дава възможност за това.

II. ПРЕГОВОР НА ПАСАЖИ

Вашето изявление на целта не трябва да противоречи на това, което Библията казва за църквата. Прочетете следните пасажки, за да видите какво казва всеки един за целта на църквата. Напишете нещата, които откриете на празното място.

1. *Матей 16:18*

2. *Матей 28:18-20*

3. *Деяния 1:6-8*

4. *Деяния 2:42-47*

5. *Ефесяни 3:10-11*

6. *Ефесяни 4:11-16*

7. *Колосяни 3:12-17*

8. *Евреи 10:22-25*

9. *1Петрово 2:1-5, 9-12*

10. Други:

II. НАПИСВАНЕ НА ИЗЯВЛЕНИЕ НА ЦЕЛТА

В урок 4 "Определение за местна църква" вие разработихте дефиниция за местна църква. Дефиницията отговаря на въпроса "какво?" Изявлението на целта отговаря на въпроса "защо?" Изявлението на целта на местната църква отговаря на въпроса "Защо съществува тази църква?" Процеса за написването на изявлението е една от

най-възбуждащите дейности в живота на църквата. Целта трябва да бъде обсъждана дълго, да се молите за нея, да бъде приета от водачите чрез вяра и тогава да бъде обявена и обяснена на събранието на църквата и да бъде разпечатана и публикувана на всяко печатно издание на църквата (като покани) или брошури, така че да бъде в съзнанието на участниците в църквата.

За да напишете вашето изявление на целта, задайте си следните въпроси:

- ◆ Защо трябва да съществува църквата, която вие сте призван да основате?
- ◆ Какво ще бъде нейното уникално и специално място в работата на Божието царство?
- ◆ Като Божии представители в набелязаното от вас място, какво трябва да направите там?

Използвайте мястото по-долу да изброите 10 причини защо хората трябва да посещават и участват в тази нова църква. Бъдете възможно най-конкретни:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____
10. _____

Изявлението на целта трябва да бъде директно свързано с билейската цел на Църквата в общи линии, както и с културния контекст на набелязаните хора. То трябва да бъде уникално за вашето основаване. Много изявления разкриват целта на служението. Целта може да бъде или географска област, група хора, или най-добре, комбинация от двете. Вижте следните примери на изявление на целта:

- ◆ Църквата “Блага вест” съществува, за да се покланя на Господа, да назидва вярващите и да провъзгласява евангелието на погиналите в Хасково.
- ◆ Църквата “Евангелско общение” съществува, за да провъзгласява евангелието във Велинград и околностите, сред нашия народ и в света.
- ◆ Църквата “Възкресение” съществува, за да служи на семействата в Монтана.
- ◆ Църквата “Вяра” съществува, за да помогне на студентите да станат последователи на Исус Христос.

Кои от горните изявления на целта намирате за най-полезни и защо?

След като сте комбинирали информацията, която сте събрали от Писанията с това, което сте намерили за уникално за вашето основаване на църкви, вие сте готови да напишете вашето изявление на целта. Помнете, че то включва пет неща:

1. Трябва да бъде възможно най-ясно и кратко.
2. Хората трябва наистина да желаят това, което включва изявлението

3. То трябва да събужда ентузиазъм.
4. То трябва да бъде следвано вярно.
5. То трябва да бъде преговаряно и приспособявано периодично.

В отделеното място по-долу напишете изявление на целта за вашата църква. То трябва да отговаря на простия въпрос “Защото съществува тази църква?”

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Обосновани ли са дефиницията ви за църква и изявлението на целта на вашата лична опитност или на Писанията?
- ◆ Вашето изявление на целта съвместимо ли е с библейските цели за църквата, които са обсъждани във втори урок? Ако “не”, какво липсва?
- ◆ Защо писменото изявление на целта е толкова важно?
- ◆ Как вашата църква ще бъде по-различна от другите църкви?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Преминете с водачите от вашата църква чрез процеса на написване на изявление на целта.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Jenson, Ron, and Jim Stevens. *Dynamics of Church Growth*. Grand Rapids, MI, Baker, 1981.

Виждане

Целенасочено мислене

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да подчертае важността на духовното виждане в цикъла на основаване на църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва :

- ◆ да има виждане за разпространението на благовестието по целия свят, сред своя народ, в своята област, град, село и сред своите съседи;
- ◆ да знае, че Божията воля е всеки мъж, жена и дете да чуят и разберат благовестието и да имат възможността да приемат Исус Христос за свой личен Господ и Спасител;
- ◆ да основава нови църкви с целенасочено виждане.

☞ План на урока:

- I. Понятие за целенасочено мислене.
- II. Наситено основаване на църкви.
- III. Необходими етапи за достигане на "краят".
- IV. Фокусът на целенасоченото мислене.

☞ Напътствия към водещите

Целенасоченото мислене е свързано с постигането на крайната цел, която Бог има за всеки народ, за всяка област, град, село или квартал: а именно, всеки мъж, жена и дете да чуят и разберат благовестието и да имат възможността да приемат Исус Христос за свой личен Спасител и Господ. Помислете за най-достъпния начин, по който можете да изложите идеята за целенасочено мислене според вашия културен контекст.

ВИЖДАНЕ

1

УРОК

Целенасочено мислене

КАКВО ИСКА БОГ?

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПОНЯТИЕ ЗА ЦЕЛЕНАСОЧЕНО МИСЛЕНЕ

Ако християнските водачи се запитат: *“Какви са Божиите намерения относно хората, живеещи на мястото където Му служи?”*, как ще се отрази това на служението им? Отговорът на този въпрос трябва да съдържа виждането и целите на тяхното служение.

Библията ясно заявява, че Бог желае всички да се спасят. Това може да се нарече “краят” – крайният резултат от Божиите намерения за всеки народ, за всяка област, град, село или квартал. За да бъде успешно нашето служение, трябва ясно да разбираме какъв е “краят”. Павел пише на Тимотей: *“Това е добро и благоприятно пред Бога нашия Спасител, Който иска да се спасяват всички човеци и да достигнат до познание на истината”* (Тимотей 2:3,4). Петър казва: *“Заради вас търпи за дълго време, понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние”* (2Петрово 3:9).

Ако Бог желае всички да се спасят, не трябва ли и ние да желаем същото? Възможно ли е ние да бъдем употребени от Бог, за да мотивираме други към този край? Какво щеше да стане ако всички християни в дадена страна, област, град, село или дори квартал, бяха напълно убедени, че Бог желае всеки от тях да Го познава и да вижда християни, живеещи като Исуса на своите места?

Преди да продължите нататък, задайте си следните въпроси:

- ◆ *Какво иска Бог за _____ (моя народ, област, град, село, или квартал)?* Напишете отговора в един параграф.
- ◆ *Как отговорът на горния въпрос се отразява на моето служение? Дали моите действия отразяват това, което вярвам, че Бог иска?*

Очевидно е как целенасоченото мислене определя насоките и целите на всяко служение.

II. НАСИТЕНО ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВИ

За да се достигне до “краят”, трябва да се основат църкви. “Основаването” може да се определи като служение на църквата да достигне до “всеки” и “всички”, както е казано в *1Тимотей* и *2Петрово*. Пасажите ни показват ясно, че Бог желае всеки мъж, жена и дете да чуят и разберат благовестието и да имат възможността да приемат Исус Христос за свой личен Господ и Спасител. Важна част от християнския живот е да бъдеш част от местна църква, която вярва в Божието Слово и го проповядва.

Наситеното основаване на църкви е библейския начин за постигането на тази цел. Просто казано, то се състои от духовно виждане, стратегия и служение, което да изпълни държавите, областите, градовете, селата и кварталите с църкви, които да изявяват благовестието на всеки човек на собствения му език според културните особености.

A. Реално ли е да очакваме Бог да доведе всичко до “краят”?

Освен самият факт, че Бог желае достигането до “краят” много повече от нас, вълнуващо е, че Писанието ясно ни обещава настъпването на “краят”. Обещанието, че Бог ще изпълни света със знание за Себе Си и Своята слава, се намира в *Исая 11:9* “*Земята ще се изпълни със знание за Господа, както водите покриват дъното на морето.*”

Б. Какво е казал Бог за “краят”?

В един от миговете на най-близко общение със своя Отец, Исус се моли за “краят”, когато искаше да има единство между вярващите в Него: “*за да познае светът, че Ти си ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене*” (*Йоан 17:23*). Той повтори тази молба още веднъж (*Йоан 17:21-23*).

Представете си! Божият Син в разговор със своя небесен Отец говори за “краят”-достигането до “краят” е наистина важно за Бога.

В. Исус говори на учениците си за “краят”.

Исус говори на учениците си за “крайната” цел, като обеща, че: “*трябва първо да се проповядва благовестието на всичките народи*” (*Марк 13:10*). Той също обеща, че благовестието ще се проповядва сред всичките народи – *Матей 24:14* и *Лука 24:45-47*.

III. НЕОБХОДИМИ ЕТАПИ ЗА ДОСТИГАНЕ НА “КРАЯТ”

В нашето служение ние преминаваме през различни етапи, за да достигнем до “краят”. Писанието ни показва някои от нещата, които трябва да се извършат, за да стане възможно достигането до “краят”. Забележете, че всички те са пряко свързани с крайната цел. Трябва винаги да помним крайната цел, за да можем да вземем правилни решения докато минаваме през различните етапи.

A. Молитва.

- ◆ Ако божии хора се молят правилно, крайната цел ще бъде постигната (*2 Летописи 7:14*).
- ◆ На божии хора е заповядано да се молят, за да бъдат изпратени работници на жетвата (*Матей 9:38*).
- ◆ Божиите хора трябва да се молят, за да съществуват благоприятни условия за постигането на крайната цел. Павел казва на Тимотей, че църквите трябва да се молят държавните ръководители да осигурят благоприятни условия за разпространението на благовестието (*2 Тимотей 2:1,4*).
- ◆ Достигането на “краят” е в резултат на “*молитвите на светиите*” (*Откровение 5-8,10*).

Б. Единство.

“*За да повярва светът*” е нужно вярващите да бъдат единни, както Отец и Сина са едно. Когато Исус говори за своето единство с Отец, Той винаги изтъква взаимната любов и ненарушимата връзка. Той се моли нашето единство да бъде пример за единството между Него и Отец и всички ние да бъдем едно с Него (*Йоан 17:21-23*).

В. Любов.

Когато Исус каза: “*по това ще познаят всички*”, Той имаше предвид любовта между християните (*Йоан 13:35*). Той ясно показа, че за да достигнем до край-

ната цел се нуждаем от истинска близост помежду си. Само ако вярващите се обичат един друг, хората ще познаят, че те принадлежат на Христос. Увеличаването ни по численост, без да имаме любов помежду си, само кара света да гледа на нас като на още една друга религия.

Г. Виждане.

Както долупосочените стихове ни показват, крайната цел е всеобхватна и включва достигането на всеки човек, от всеки народ без изключение. "Целенасоченото мислене" за една област изисква да виждаш света така, както Бог го вижда.

- ◆ Бог възлюби всички хора и изпрати Сина Си, за да *"не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот"* (Йоан 3:16).
- ◆ Исус е примирителната жертва *"за греховете на целия свят"* (1Йоан 2:2).
- ◆ Святият Дух *"обвинява света за грях"* (Йоан 16:7-11).
- ◆ Святият Дух дава сила на християните да свидетелстват *"до края на земята"* (Деяния 1:8).
- ◆ Исус заповяда на учениците си да *"идат и да научат всичките народи"* (Матей 28:18-20).

Д. Проповядване.

- ◆ Църквата трябва да изпрати проповедници там, където няма вярващи или те са много малко. За да може всички хора да имат възможността да повярват в Исус чрез проповядването на благовестието, някой трябва да отиде и да им го каже. Постигането на крайната цел изисква да отидем при онези, които никога не са чували благовестието и да им изявим посланието на спасението. Ако не беше така, нима Павел би писал: *"Как ще повярват в този, за когото не са чули? А как ще чуят без проповедник?"* (Римляни 10:14-15).
- ◆ Християните трябва да търсят места, където благовестието все още не е проповядвано и хора, които не са чули, живеещи в който и да е град, село, област или държава. Когато те проповядват благовестието и основават църкви сред тези хора и по тези места, ще се изпълни писаното: *"Ония ще видят на които не се е възвестило за Него, и ония ще разберат, които не са чули"* (Римляни 15:21).
- ◆ За длъжността да се проповядва благовестието Бог говори на апостол Павел във видение: *"Не бой се, но говори и не млъквай, защото Аз съм с тебе"* (Деяния 18:9-10).

Е. Даване.

- ◆ Целенасоченото мислене изисква даване на средства за постигането на целта. Библията казва, че онези, които осигуряват материалните средства за служението, ще получат същата награда като самите благовестители. Исус приравни положението на даващия средствата и благовестителят като каза: *"Който приеме пророк в името на пророк, награда на пророк ще получи"* (Матей 10:37-42).

- ◆ Павел цитира Христовите думи, когато увещава ефеските презвитери в Милит: *“По-блажено е да дава човек, отколкото да приема”* (Деяния 20:35).
- ◆ Даването е важно служение на църквата. С апостолска власт Павел заповядва на коринтската църква: *“...да преизобилствате и в това благодеяние”* (2Коринтяни 8:7).
- ◆ Даващата църква не само трупа богатство в небесната сметка, но Бог снабдява настоящите нужди на църквата *“според своето богатство в слава”*. *Благославяйки всяка една жертва, Бог ще научи всяка една целенасочена църква да отделя средства, за да постигне целта* (Филипяни 4:15-19).

Ж. Основане на църкви.

- ◆ За да се достигне до “края”, църквата трябва да бъде навсякъде и да достигне до всеки. Чрез църквата се изявява Божията многообразна мъдрост както за невидимия (духовния), така и за материалния свят (Ефесяни 2:8-10). Като Христово тяло църквата е реалното присъствие на Христос на земята. Когато Исус Христос е на първо място в живота на църквата, светът ще узнае, че Той е *“глава над всичко”* (Ефесяни 1:22-23).
- ◆ Чрез *“кръвта пролята на кръста”* хората са примирени с Бог. В своята църква Исус Христос обединява хора, които иначе щяха да бъдат разделени от *“разделящата стена, на враждата”*. От хора, живеещи в омраза един към друг, Той *“създаде в Себе Си двата в един нов човек и тъй направи мир”* (Ефесяни 2:13-16).
- ◆ По същия начин, както любовта и вярността между съпруг и съпруга могат да бъдат засвидетелствувани в обществото, в което живеят, така може да бъде засвидетелствувано и взаимоотношението между Христос и Неговата църква (Ефесяни 5:22-23).
- ◆ В църквата, както в тялото, всички части са съединени, за да служат *“според съразмерното действие на всяка една част”*. Служението на тялото винаги има за цел да изяви Христос. Когато това става, църквата *“расте и изгражда себе си”*. Напълно изградено тяло е това, което има свои части във всеки народ (Ефесяни 4:11,16).

IV. ФОКУСЪТ НА ЦЕЛЕНАСОЧЕНОТО МИСЛЕНЕ

Наситеното основаване на църкви е фокусът на целенасоченото мислене, понеже единствено чрез църквата по целия свят може да се осъществят молитвата, единството, любовта, духовното виждане, изпращането на проповедници и даването. Понеже Църквата трябва да достигне до всеки, основаните нови църкви трябва да имат целенасочено мислене. Бог желае достигането до “края” и когато църквата действа в съответствие с Божията воля, делото на основаване на нови църкви ще расте. Насищането или изпълването на народите с църкви води до постигането на целта – всеки човек да чуе благовестието.

Пример: Практичното приложение на целенасоченото мислене в Румъния.

Нелу Софрак, основател на църкви от град Алба Юлия, Румъния, разбрал, че Бог желае много повече за неговата страна, от четирите църкви, които той вече бил основал. Той можел да се отдаде изцяло на сигурното служение на основаването, ръководството и грижата за тези четири църкви, ако целенасоченото мислене не го подбуждало към нещо друго.

Той разбрал, че не е възможно сам да евангелизира цялата страна, но знаел че Бог желае да изпълни областта Алба Юлия с църкви, обучени в Писанието и проповядващи благовестието. За да може тази цел да се изпълни, трябвало да се основат около 500 църкви.

Нелу започнал да обучава 15 младежи от своята църква и от новите църкви, които основал. Съпругата му Дорина организираща молитвена група с още три жени. Нелу споделил своето виждане с други пастори, които веднага откликнали на неговото послание. С постоянство и вяра, че след като Бог желае достигането на всички в Алба Юлия, и че той ще подкрепи Нелу да завърши всичко, Дорина сега ръководи 15 домашни женски групи, които се молят за нови църкви, а Нелу ръководи мулти-църковна надденоминационна организация наречена “Еванг-Алба”. Тази организация се разраства и основава нови църкви в областта Алба Юлия, като подбужда към действие съществуващите църкви. Основните им служения са молитва, ученичество, евангелизаторство и основаване на нови църкви.

Църквите в Алба Юлия се молят единни, растящи в любов и виждане, изпращат проповедници и основават нови църкви в своята област. Постепенно те започват да дават за Бога и въпреки че някои от тях се считат за много бедни, други са се посветили на това да жертват от своите средства.

Целеустременото мислене на Нелу му даде перспективи за цялата нация. Той обучава основатели на църкви, убеждава християнски водачи от други страни за нуждата от наситено основаване на нови църкви. Той също се надява да бъде изпратен като мисионер във Румъния.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Молите ли се за всичките народи? Области? Градове? Села и квартали?
- ◆ Молите ли се за повече работници за Божията жетва? Ако Исус ни е заповядал да се молим за това, ще бъде ли Той верен да отговори, ако ние сме верни в молитва? Защо има толкова малко работници?
- ◆ Готови ли сте да работите и да обичате братя от други деноминации, които имат различно мнение по второстепенни въпроси относно изпълнението на целта? Ще бъде ли отговорена Христовата молитва за единство или тя ще бъде напразна? Ще бъдете ли част от отговора на Неговата молитва?
- ◆ Дали невярващите хора гледат на вашата църква просто като на една от многото деноминации и религии, или като на хора, които имат любов помежду си?
- ◆ Дали даването на средства е отличителна черта за вашата църква? Поучавате ли за даването? Ако не, след като даването е библейски принцип, защо не поучавате за него?
- ◆ Дали вашето виждане е да основате една нова църква или е част от движение, което ще напълни света с нови църкви, проповядващи Евангелието?
- ◆ Дали целта на вашето благовестване е само да расте вашата църквата, или то е свързано с основаване на нови църкви?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Разработете план за наситено основаване на нови църкви, в който се включват молитва, единство, любов, духовно виждане, даване, проповядване и основаване на нови църкви. Представете го пред Господа и поне пред двама вярващи.
- ◆ Помислете за вашия квартал, село, град, област или държава. Намерете отговора на въпроса: “Какво иска Бог за _____”? Избройте поне три неща, които ще направите, за да спомогнете за достигането на крайната цел във вашата област.

Великата заповед и основаването на църкви

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да създаде духовно виждане на нуждата от създаването на много организации за наситено основаване на нови църкви в изпълнение на Великата заповед.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае защо пасажът *Матей 28:18-20* е известен като Великата заповед;
- ◆ да разбере как църквата ще отиде и ще направи ученици от всички нации, докато тя самата се умножава;
- ◆ да разработи стратегия за наситено основаване на църкви сред своята собствена нация.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Авторитетът, стоящ зад Великата заповед.
- III. Великата заповед: идете и научете.
- IV. Великата заповед и наситеното основаване на църкви.

☞ Приложение:

2А Приложение: Великата заповед – паралелни пасажи.

Великата заповед и основаването на църкви

НАСИТЕНО ОБУЧАВАНЕ НА УЧЕНИЦИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В *Матей 28:18-20* ние се изправяме пред една амбициозна задача: Великата заповед на Исус към църквата. Когато Исус се разделяше със своите ученици им каза: *“Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете прочее научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Святият Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал”*. Великата заповед е заповед, която трябва да бъде изпълнена от всяко поколение християни. С тази заповед Исус обещава, че ще бъде с нас докато целта бъде напълно постигната. Тази заповед е наречена *Великата заповед* поради особенията важност на задачата, която Исус постави на своите последователи и която те трябваше да изпълнят.

Църквата не е оставена да изпълнява тази задача сама. Когато църквата се подчинява на Великата заповед, Исус обеща да присъства докато целта бъде постигната напълно. Само ако църквата разпознава авторитета на Исус Христос и се подчинява на Великата заповед, тя ще преживее пълнотата на Неговото присъствие.

Само присъствието на Господа ни дава надежда, че толкова трудна задача някога ще бъде изпълнена. След като Христовата власт и присъствие са обещани, тези, които се покоряват на Великата заповед, извършвайки своята част, участват в изпълнението ѝ.

II. АВТОРИТЕТЪТ СТОЯЩ ЗАД ВЕЛИКАТА ЗАПОВЕД

Исус изяви върховната Си власт, която има над цялата вселена, преди да изпрати своите ученици. Когато някой, имащ власт, оповести своето положение преди да издаде заповед, това подчертава важността на поставената задача. Поради тази причина всеки, който признава властта на Исус Христос, трябва да се подчини на Великата заповед. Исус Христос е главата на църквата. Тези, които признават, че Той е главата, са тези, които съставят Неговото тяло – църквата. Задачата да се научат всичките народи не е задача само на евангелизаторите, но и на всички вярващи, с други думи всички, които се покоряват на суверенната власт на Исус. Великата заповед поставя пред всички вярващи цел, която те трябва да се стремят да изпълнят.

III. ВЕЛИКАТА ЗАПОВЕД: ИДЕТЕ И НАУЧЕТЕ

A. Църквата ще отиде.

Най-точният превод на гръцката дума “*ἵδουμαι*” е “като отивате”. Това предполага, че трябва да тръгнем. Исус ще употреби Божествената Си власт за да на-кара Църквата да отиде при всичките народи.

Няколко пъти Исус ясно показва, че възнамерява благовестието да достигне до всички народи. Той заповяда на учениците да *“отидат и да научат всичките народи”*(*Матей 28:19*). Преди своето възнесение Исус каза на ученици си: *“ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария*

и до края на земята” (Деяния 1:8). Освен това Той заяви че “благовестието ще бъде проповядвано на всичките народи” и че “трябва да се проповядва в Неговото име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се започне от Ерусалим” (Лука 24:47).

Явно е, че ранната църква разбра само думите “като се започне от Ерусалим”. Докато самите апостоли, на които Исуса заповяда, останаха в Ерусалим, ранната църква, до *Деяния 8 глава*, извършваше много малко мисионерска работа.

След повдигането на гонението и убийството на Стефан, църквата започна да разнася благовестието. В *Деяния 8:1* се казва: “*В същия ден се повдигна голямо гонение против църквата в Ерусалим и те всички с изключение на апостолите се разпръснаха по юдейските и самарийските окръзи*”. Някои от преследваните християни избягаха в околните области, където продължиха да разгласяват евангелието. В *Деяния 11: 19-20* се казва: “*Между това разпръснатите от гонението, което стана по убиването на Стефана, пътуваха дори до Финикия, Кипър и Антиохия, като на никой друг не възвестяваха словото освен на юдеите. Обаче между тях имаше някои кипряни и киринейци, които като пристигнаха в Антиохия, говореха и на гърците благовестявайки Господа Исуса*”. Христос допусна гонение, за да накара християните да направят това, което Той вече им беше заповядал.

В *Деяния 13:1-5* църквата в Антиохия Сирийска се подчини на Великата заповед. След като бяха подбудени от Святия Дух, те изпратиха Павел и Варнава в Кипър, където те “*проповядваха Божието слово в юдейските синагоги*”. След Кипър, Павел и другарите му преминаха през много градове преди да се завърнат в Антиохия Сирийска (*Деяния 13:6 и надолу*).

Бог повери на църквата отговорността да разпространи благовестието. Както Павел пише на църквата в Коринт: “*А всичко е от Бога, Който ни примири със себе си чрез Исуса Христа и даде на нас да служим за примирение, сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със себе си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че довери на нас посланието на примирението*” (2 *Коринтяни 5:18–19*). Подобно на църквата в Антиохия Сирийска, църквата трябва доброволно да достигне до всички народи, но ако тя не се подчини, Христос ще допусне изпитания, за да бъде извършена Неговата работа.

Б. На църквата е заповядано да създава ученици.

За да може един човек да стане последовател на Исус Христос, той или тя трябва да се покае и да повярва (*Марк 1:15; Деяния 20:21*). Водното кръщение е символ и свидетелство за обновлението, прощението на греховете и новия живот в Христа (*Тит 3:5; Марк 1:4; Римляни 6:3-4*).

След обръщението новоповярвалите трябва да бъдат обучени, за да знаят кого трябва да следват. Обръщението показва взаимоотношение с един личностен Бог. Заповядано ни е да обучаваме хора да бъдат “последователи” или “ученици” на Исус, като ги учим да пазят Неговите заповеди (*Матей 28:20*).

В *Матей 10 глава* Исус изпраща своите ученици като им дава власт да изгонват нечисти духове и да изцеляват болни (*Матей 10:1*). Освен това, Той им даде подробни напътствия (*Матей 10:5 и надолу*). След като хората са обучени теоретично и на практика, те са добре подготвени за служение.

След като Христовите ученици бяха обучени, трябваше да бъдат въведени в служение. Това означава въвеждане в служение независимо, че можеше да бъдат подигравани или да отхвърляни. Твърде често ние сме склонни да задържим хората при себе си, отколкото да ги изпратим в служение. Често църковните водачи са прекалено заети със служението си и пренебрегват обучението на

други. Обаче, обучението дава по-скоро резултати в служение, извършвано от много, а не само от един. Преди своето възнесение Христос повери своето послание и служение на учениците си, и по този начин умножи резултата на Своята работа.

Тимотей беше ученик на Павел. Павел поръча на Тимотей да остане в Ефес, за да проповядва, поучава и пази църквата от лъжеучения (1 Тимотей 1:3, 4:13). Освен това му заръча да бъде пример за ефеските вярващи: “в поведението, в любовта, във вяра, в чистота” (1 Тимотей 4:12). Във 2 Тимотей 2:2 Павел дава на Тимотей следната заръка: “И каквото си чул от мене при много свидетели, това предай на верни човеци, които са способни и други да научат”. Както Исус обучи своите ученици, а Павел обучи Тимотей, така и процесът на създаване на ученици изисква поучение, обучение и изпращане в служение.

IV. ВЕЛИКАТА ЗАПОВЕД И НАСИТЕНОТО ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВИ

Наситеното основаване на църкви изпълнява намерението и целите на Великата заповед. Според Матей 24:14; Марк 13:10; Лука 24:45-47; Деяния 1:8 Великата заповед ще бъде изпълнена когато има ученици от всяка нация. След като се основават църкви сред всеки народ, ще има създадени ученици от всеки народ.

Какво означава “народ”? Гръцката дума употребена в текста е *εθνος*. От нея произлиза думата “етнос”. Етническа група е тази група от хора, които говорят на един език, имат еднаква култура и обичаи. Една държава може да се състои от няколко етнически групи. За да бъде движението за основаване на църкви успешно, трябва да бъдат достигнати всички етнически групи във всяка държава. За да бъде “научена” една нация е необходимо да бъде достигната всяка от съставлящите я етнически групи.

Всяка нация действа с националистични подбуди, когато защитава собствения си интерес. Войните са доказателство за това, че една нация използва военна сила в защита на своите интереси, дори това да води до унищожаването на други нации. Противно на нациите, църквата е насочила погледа си навън, като използва своите способности и възможности за да служи на другите – особено да предаде благоверието на всичките народи. Докато нациите, и за съжаление много църкви, често задържат това, което имат за себе си, и да пазят своите интереси, силите и действията на Божиите хора трябва да бъдат насочени навън. Представете си църквата като прашка на овчаря, която с огромна сила изстрелва камъка навън.

Според Матей 16:18 сам Исус гради своята църква. Основателите на църкви са съработници с Исус в работата, която самият Господ върши! Работата в едно с Исус трябва да ни даде увереност, че ние не само участваме в изпълнението на една велика задача, но и че самият велик строител на църкви гради заедно с нас. След като Исус върши работата, тя ще бъде свършена. Филипяни 1:6 казва, че Той е верен да довърши делото Си. Като знаем, че това дело започна с единадесет мъже и достигна много нации, където днес се проповядва благоверието, нека бъдем уверени, че Той ще продължи да помага на основателите на църкви.

Това обаче изисква основателите на църкви да основават общества, които още от самото начало да имат виждане за достигане на всички народи. Това не е просто една мечта, а важна заповед на която трябва да се подчиним. Веднага след създаването на църквата, тя започна да достига до народите на техните собствени езици за Божията слава (Деяния 2:4-12). Следвайки образа даден ни от Святия Дух в деня на Петдесетница, Великата заповед трябва незабавно да се предаде на новите църкви.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Разбрали ли сте, че имате Христовата власт, като изпълнявате Великата заповед? Разбира ли вашата църква авторитета на Христовата заповед: *“Идете и направете ученици от всичките народи”*? Ръководена ли е от тази цел?
- ◆ Трудно ли ви е понякога да повярвате колко голямо е въздействието, което Христос желае да окажете вие и цялата църква на вашия град, нация и на целия свят?
- ◆ Дали за вас и вашата църква тази цел е ръководеща и основна?
- ◆ Вярвате ли че можете да помогнете за мобилизирането на вашата църква към тази цел?
- ◆ Подчинява ли се вашата църква на Божията заповед да създава църкви сред нашия и другите народи?
- ◆ Ще използва ли Исус още гонения, икономически кризи, и/или подчинение, за да изпълни “Великата заповед”?
- ◆ В резултат на кое от тези три обстоятелства вие, вашата църква, вашата деноминация и християните във вашата страна, искате да изпълните Великата заповед?
- ◆ Дали сте избрали да тръгнете доброволно или стоите и очаквате криза?
- ◆ Фокусът на вашата работа за основаване на църкви върху създаването на последователи на Исус ли е, или е свързано с растежа на вашата деноминация?
- ◆ Имате ли вие и вашите ученици виждане за достигне на всеки народ?
- ◆ Дали обучаваме хората да прилагат на практика наученото или ги обучаваме само на теория?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Основете и научете група от хора да се молят за вашата нация и за всичките народи, отделяйте средства за национални и световни мисии, направете първите стъпки в основаването на църква като имате духовното виждане за достигането на всички народи.

Великата заповед – паралелни пасаж

	УВОД	ЗАПОВЕД	ОБЕЩАНИЕ
МАТЕЙ 28	Даде ми се всяка власт на небето и на земята (18).	Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал (19) (20).	Ето Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века (20).
МАРК 16	(свидетелство на възкресението) (9).	Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар (15).	Който повярва и се кръсти ще бъде спасен, а който не повярва ще бъде осъден (16).
ЛУКА 24	Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите в третия ден (46).	И че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се започне от Ерусалим. Вие сте свидетели на това (47-48).	И ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми, а вие стойте в града докато се облечете със сила от горе (49).
ЙОАН 20	Мир вам. И като рече това, показа им ръцете и ребра Си. И зарадвана се учениците като видяха Господа (19) (20).	Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас (21).	Приемете Святия Дух (22).
ДЕЯНИЯ 1	Той представи Себе Си жив чрез много доказателства... Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в Собствената Си власт (3) (7).	Ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята (8).	Ще бъдете кръстени със Святия Дух (5). Ще получите сила когато Святия Дух дойде върху вас (8).

Цикълът за основаване на църкви

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да представи цикълът за основаване на църкви, наблягайки на най-трудните етапи свързани с основаването на нова църква и движението за основаване на нови църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбира процеса на обучаване на основателя на църкви и процеса на създаване на нови църкви;
- ◆ да може да посочи петте най-важни етапа във възпроизводството на църквите;
- ◆ да разбира, че целта на наситеното основаване на църкви е не само да се създаде една нова църква, но размножаващи се църкви, и движение за основаване на нови църкви във всяка страна.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Основи.
- III. Евангелизиране.
- IV. Утвърждаване.
- V. Обучение.
- VI. Умножаване.
- VII. Движение.

☞ Фигури

- 1.1 Фигура 1: Цикъл за основаване на църкви.

☞ Приложения:

- 3A Приложение: Модели.

☞ Напътствия към водещите

Направете графично изображение на фигура 1.1 и се връщайте към него в началото на всяка сесия, като напомняте на основателите на нови църкви на кой етап от своето изложение сте и в каква посока върви процеса на основаване на църкви.

Цикълът за основаване на църкви

СХВАЩАНЕ НА ОБЩАТА КАРТИНА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Инженерите често използват модели, за да изразят дадена идея. Подробният план е пример за модел, който те могат да използват. Разглеждайки го, инженерът може да види различните аспекти на работата по построяването на една сграда и тяхната взаимна зависимост още преди самата сграда да бъде построена. Също така планът се използва като указание как да бъде построена сградата. Той позволява на инженера да си представи по-лесно реда, по който ще бъдат сглобени отделните части на сградата.

Основаването на църкви не процес от случайно свързани събития и действия, а целенасочен процес. Целите на процеса за основаване на нови църкви, могат да бъдат обособени на няколко различни нива според положението, в което се намирате. Целта е хората да приемат вярата в Христа. Целта е онези, които са приели вярата, да бъдат наставени и утвърдени сред групата от вярващи. Целта е да бъдат обучени водачи, които да направляват и развиват църквата. Целта е духовно зрелите църкви да се умножават като полагат усилия за основаване на нови църкви. Крайната цел е вашият народ да бъде изпълнен с живи, възпроизвеждащи се църкви. Всъщност крайната цел е Христовата невеста да бъде готова за вечността, която ще прекара с Него. За да може всичко това да стане, е нужно всички усилия да бъдат координирани, да бъдат използвани духовните дарби и да има обща стратегия и правилно ръководство. Разтежът в тези жизнено важни области е целта на обучението за основаването на нови църкви.

Моделът "Цикълът на основаване на нови църкви" (фигура 3.1) е функционална диаграма на процеса за основаване на църкви, показваща от определена гледна точка взаимовръзката между основните принципи и характеристики на всеки етап. Приложение 3А съдържа различни модели за начини по които този процес е приложен за основаване на църкви.

Фигура 3.1 Цикълът за основаване на църкви

II. ПЪРВА ФАЗА – ОСНОВИ

A. Ключов пасаж.

“Според дадената ми Божия благодат, като изкусен строител аз положих основа; а друг гради на нея. Но всеки нека внимава как гради на нея. Защото никоой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос” (1Коринтяни 3:10-11).

B. Дейности и цели.

Дейности:

1. Определете виждането си чрез молитва.
2. Прочете хората, които желаете да достигнете.
3. Развийте лична увереност във вярата си.
4. Развийте лична увереност в изучаването на Библията.
5. Започнете да определяте стратегията и методите за основаване на църкви.

Цел:

Подгответе себе си, определете вашето виждане и насоката на служението за основаване, което има вашата църква.

B. Описание.

Основателят на църкви се нуждае да развие личен духовен характер и знание необходими за основаването на църква. Ако няма ясната картина в ума си, ще попречи за основаването на църкви. Затова изясняване на виждането и създаването на конкретни планове за стратегия на основаване са особено важни на това ниво.

Проучването на жетвената сила и на жетвеното поле ще оформи стратегията. Целта на проучването е да опознаете колкото се може по-доре тези, които желаете да спечелите, докато изучавате източниците, които са на ваше разположение за достигането им.

G. Ключови въпроси за размисление.

- ◆ Каква е Божията мисия на земята? Какво е значението на църквата за постигането на тази цел?
- ◆ Какво е моето лично жетвено поле? Какво Бог желае да извърша в моята област?
- ◆ Кои са уникалните аспекти на призванието и виждането, които Бог ми е дал?
- ◆ Каква е църквата, която може да посреща нуждите? Трябва ли тя да се възпроизвежда?
- ◆ Кои са основните пречки за възпроизвеждащо се основаване на църкви?
- ◆ Кой ще помогне? Кой е жетвената сила? Как правим проучването?

III. ВТОРА ФАЗА – ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

A. Ключов пасаж.

“Защото, при все че съм свободен от всичките човеци, аз заробих себе си на всички, за да придобия мнозината. На юдеите станах като юдеин, за да придобия юдеи...На слабите станах слаб, за да придобия слабите. На всички

станах всичко, та по всякакъв начин да спася неколцина. Всичко това върша заради благовестието, за да участвам и аз в него (1Коринтяни 9:19-23).

Б. Дейности и цели.

Дейности

1. Свържете се с ключови личности и установете приятелски отношения.
2. Евангелизирайте погубените.
3. Започнете групи за библейско изучаване.
4. Бъдете модел за служение пред новоповярвалите.
5. Обучете новоповярвалите в послушание на Христос.

Цел: Свържете се и евангелизирайте ключови личности

В. Описание.

Евангелизирането никога не спира в църквата, при все че тази фаза е период, в който основателят се фокусира изключително върху евангелизирането. Неговият пример за общуване и споделяне на евангелието с хората, които евангелизира е ключов фактор за тях, защото по-късно те ще последват точно примера му. Ако основателят не отделя време за невярващите, не може да очаква от хората, които ще доведе до обръщение, да правят това когато от своя страна те ще евангелизират невярващи.

Не е възможно да се основе църква без евангелизиране. Много често основателите се фокусират върху намирането на други християни, които да бъдат в новата църква, вместо лично да евангелизират. Ако не прекарвате достатъчно време с нехристияни и само чакате Бог да ви ги изпрати в новата църква, това изключително рядко ще допринесе евангелизаторски плодове

Основателите трябва да започнат малки групи фокусирани върху изграждане на взаимоотношенията, дискусии на тема как Библията е приложима към житейските ситуации, молитви за лични нужди и насърчение. Ако хората не са свикнали да споделят, това трябва да се развие с течение на времето. Прекарването на лично време с членовете на групата ще задълбочи взаимоотношенията и ще подобри общението. Водачите на малки групи трябва да обучат водач-стажант колкото се може по-бързо. Срещите не трябва да бъдат много усложнени, за да могат да доведат до възпроизвеждане. Ако те зависят от водача, неговия стил или знание, тогава по-късно ще бъде трудно да се намерят други водачи от групата.

Г. Ключови въпроси за размишление.

- ◆ Кои методи за евангелизиране са най-ефективни за постигане на нашите цели?
- ◆ Как създаваме контакти с ключови личности? Кои са те? Как да ги открием?
- ◆ Как обучаваме новоповярвалите да свидетелстват на своите приятели и семейства?
- ◆ Как ги обучаваме и подготвяме за служение? Какво и как да ги учим?
- ◆ Как да открием членовете на техния “ойкос” и да ги евангелизираме?
- ◆ Колко малки групи трябва да започнем, преди да ги съберем за общо събрание.

IV. ТРЕТА ФАЗА – УТВЪРЖДАВАНЕ

A. Ключов пасаж.

“...и нека се грижим един за друг, тъй щото да се поощряваме към любов и добри дела, като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да увещаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава” (Евреи 10:24-25).

B. Дейности и цели.

Дейности:

1. Обучете новоповярвалите в ученичество.
2. Наставлявайте потенциалните водачи.
3. Разширете евангелизирането към “ойкоса” на членовете.
4. Умножете малката група.
5. Започнете редовно поклонение.

Цел: Съберете новоповярвалите и всички участници в обща служба.

B. Описание.

При все че може да отнеме година или малко повече, за да се достигне до тази фаза, много основатели смятат, че на този етап църквата официално и формално се “ражда”. Установяването на група като местна църква има своята уникална динамика. До тази фаза малките групи вече трябва да са започнали да растат и да се умножават, така че може да започне събирането в едно за общи служби и дори редовно поклонение. Ако е подходящо, може да наемете зала, но не избързвайте много. Основателите на църкви трябва да имат няколко силни малки групи от около 30-40 човека, преди да наемат зала. Малките групи продължават да съществуват дори когато е започнала общата служба за поклонение и все още са основа за подхранване и растеж на църквата.

Фокусът върху ученичество продължава в живота на църквата. Но по време на тази фаза основателят специално наблюдава на ученичеството в живота на новите обръщенници, поставяйки модел за бъдещо ученичество.

Често срещан проблем при тази фаза е неадекватното разбиране на новите християни от страна на основателя. Някои основатели очакват новоповярвалите да се нуждаят от точно това, от което всички други се нуждаят, или не са готови да ги ръководят стъпка по стъпка към духовен растеж. Други са твърде възискателни към новоповярвалите насилвайки ги да изпълняват правила или легалистични практики без благодат, или искат от тях да израстват твърде бързо. Приемането и търпението са ключовото отношение в помагането на новите християни.

G. Ключови въпроси за размишление.

- ◆ Как новите водачи на малката група ще бъдат обучени и оставени да служат?
- ◆ Кога кръщаваме новоповярвалите? Кога и кой им дава Господна вечеря?
- ◆ Как утвърждаваме новоповярвалите, за да бъдат уверени в спасението си?
- ◆ Как ще установите “живот на тялото”? Как новоповярвалите ще бъдат приети в него?
- ◆ Кога се събираме? Къде се срещаме? Как каним нови хора?

- ◆ Кои форми ще използваме да достигнем целта си? Какъв стил на поклонение ще използваме?

V. ЧЕТВЪРТА ФАЗА – ОБУЧЕНИЕ

A. Ключов пасаж.

“И каквото си чул от мене при много свидетели, това предай на верни човеци, които са способни и други да научат” (2 Тимотей 2:2).

Б. Дейности и цели.

Дейности:

1. Подгответе типове водачи, според нуждите на всяка област от служението.
2. Открийте духовните дарби на всеки член.
3. Обучете водачи на малки групи.
4. Въведете водачите в служението, като ги наставлявате и наблюдавате техния напредък.
5. Организирайте структурата и служението според вашето виждане за служение.

Цел: Обучете водачи и църковни работници, които да обучават други.

В. Описание.

През първите три фази, основателят често поема по-голямата част от отговорността за църквата, така както правят родителите с малки деца. По същия начин както децата трябва да поемат по-голяма отговорност когато израстват, така и новоповярвалите трябва да поемат повече отговорност когато израстват в зрялост. По време на тази фаза основателите прехвърлят отговорността за евангелизирането, ученичеството и водачеството.

Основателите на църкви трябва да имат достатъчно увереност в другите, за да ги подготвят те да водят служенията в църквата. Бог е надарил всеки вярващ и всички имат отговорността да служат. Ако основателя не отдели време, за да предаде отговорностите, осигури обучение и пусне другите да служат, тогава църквата няма да израстне повече от ситуацията един да ръководи църквата. Той работи повече отколкото има възможност, а новия християнин просто не може да намери подслон в новата църква. Хората в църквата могат също да израстнат разочаровани в църквата, без значителна отговорност за служение да ги мотивира да останат включени. Те стават зрители.

Г. Ключови въпроси за размишление.

- ◆ Как помагаме на новоповярвалите да открият духовните си дарби? Кой ще ги обучи?
- ◆ В кои области те имат нужда от обучение? Къде и кога ще се осъществява това обучение?
- ◆ Кои имат потенциал да бъдат водачи? Какви са техните дарби и способности? Дали те са верни, служещи хора?
- ◆ Къде обучените хора ще имат служение? Кои са основните нужди и проблеми в тази област? Кога може да започне тяхното служение? Пред кого са отговорни? В какво се състои тяхната работа?

VI. ПЕТА ФАЗА – УМНОЖАВАНЕ

А. Ключов пасаж.

“Но е приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята” (Деяния 1:8).

Б. Дейности и цели.

Дейности:

1. Подгответе обучените водачи да организират екипи за евангелизиране и основаване на нови църкви.
2. Обучете работници на няколко нива и разнообразни служения.
3. Проучете нови области където се чувствате водени да започнете служение.
4. Планирайте и ръководете стратегическо евангелизиране.
5. Установете и назначете водачи за организационната част на служението.

Цел: Установете водачи, които да оформят екипи за основаване на църкви.

В. Описание.

Вместо да се умножават, много нови водачи в църквата са изкушени да поддържат или прибавят нови неща към това, което вече имат. Те могат да бъдат задоволени от размера на църквата и да не работят върху умножаването ѝ. Нуждата да се построи сграда като част от това да бъдеш “църква”, често е преобладаваща в тази фаза и може да забави умножаването. Водачите се нуждаят да насърчат виждането относно това как тяхната църква може да има широко влияние в града или областа. Често най-добрите водачи за новите църкви произлизат от самата църква, отколкото от отдалечено място като семинария или библейско училище.

Г. Ключови въпроси за размишление.

- ◆ Какви проучвания трябва още да се направят? Кой трябва да ги направи? Има ли етнически групи наблизо, които все още не са достигнати? Има ли сред тях потенциални водачи, които може да бъдат обучени?
- ◆ Кои целите трябва да се поставят и оповестят? Кой оглавява молитвените събрания в подкрепа на това служение?
- ◆ Кой назначава и надзирава духовните работници? Кой ще продължи да ги обучава?
- ◆ Има ли други служения, които могат да се включат? Кой трябва да ги покани да обединят усилията си? Какъв ще бъде техния принос за цялото мисионерско дело?
- ◆ Нуждаем ли се от по-образовани учители, които да ръководят обучението на водачи на няколко различни нива? Кой може да извърши това служение? От къде ще се намерят средства за него?

VII. ШЕСТА ФАЗА – ДВИЖЕНИЕ

A. Ключов пасаж.

“...защото земята ще се изпълни със знание за Господа както водите покриват дъното на морето” (Исая 11:9).

B. Дейности и цели.

Дейности:

1. Бъдете сигурни, че обхващате всички етнически групи.
2. Разработете напътствия за даване известност на движението.
3. Определете кои чуждестранни мисионерски проекти групата ще финансира.
4. Организирайте молитвени и хвалебни събрания за всички групи.
5. Поставете местни или национални цели.
6. Организирайте по-високи нива на обучение на ключовите водачи в цялото движение.

Цел: Църквите се умножават да наситят областта, нацията и отвъд нея.

B. Описание.

Целта на основаването на църкви не е създаването просто на едно ново събрание, но умножаване на църкви във всяка област. Движението за основаване на църкви може да бъде описано като “основаване и израстване на църкви в определена област по необичайно бърз начин под ръководството на Святия Дух. Движенията за основаване се характеризират с единство, обучение, общо виждане и цели, и организация на цялото Христово тяло.

Павел, апостол и основател на църкви, беше използван от Святия Дух да води движението за основаване на църкви в Азия. След като основа църква в Ефес, той прекара две години там обучавайки ученици в училището в Тирана. Той работи по такъв начин, че: “всички, които живееха в Азия, и юдеи и гърци, чува Господното учение” (Деяния 19:10). Църквите, които бяха основани в Азия (Ефес, Колос, Лаодикия, Смирна, Пергам, Тиатир, Сардис, Филадельфия и др.) дадоха доказателство за това движение и бяха основата за Павловото изказване, че цяла Азия чу Господното учение.

Основателите на църкви и водачи трябва да установят служението си с виждане за движение за основаване на църкви. Днес пример може да бъде разпространението на евангелието чрез основаването на църкви в много страни. Чрез изучаването на тези движения в светлината на библейските принципи за служение, основателите на църкви могат да започнат като имат предвид крайната цел.

Г. Ключови въпроси за размишление.

- ◆ Дали движението се самоуправлява, самофинансира и възпроизвежда? Ако не, какво е необходимо да се направи?
- ◆ Какви мисионерски проекти Бог очаква от нас да започнем? Кои са потенциалните водачи? Нуждаят ли се от обучение? Кой ще ги финансира?
- ◆ Кои водачи от движението ще отидат там където никой не е бил с цел да основат умножаващи се църкви? Как работим заедно с тях? Как може да ги насърчим и подкрепим? Какви са техните нужди?

Модели за основаване на църкви

I. МОДЕЛЪТ ЦЪРКВА ДЪЩЕРЯ

Този модел вероятно е най-разпространен. Обикновено когато се повдигне въпрос за основаване на църкви, този модел изниква в съзнанието. Той предлага най-голямата възможност за здрава, растяща църква след като църквата-майка осигурява средства, подкрепа и отговорност от самото начало. Има три най-често срещани ситуации, които стимулират основаването на църква-дъщеря.

А. Членове идват от друга географска област

Ако даден брой хора посещаващи определена църква пътуват извън района, който църквата-майка обхваща със служението си, то тя може да възприеме това като възможност да основе нова църква като изпрати хора до отдалечените места от които идват членовете ѝ.

Б. Има нужда от различни стилове на поклонение

Възможно е стиловете на поклонение да бъдат добри за много хора от църквата-майка, но да има други хора в църквата и в обществото, които ще откликнат по-добре на друг стил на поклонение. Ако новият стил не може да бъде въведен в църквата, без да предизвика разцепление, тогава църквата-дъщеря е добра възможност за това. Църквата-дъщеря може да привлече недостигнати хора, които се наслаждават на новия стил на поклонение.

В. Има желание за достигането на други социални, икономически и етнически групи

Дори и когато една църква расте и достига нови хора в определена област, тя все още може да не успява да достигне дадена група в тази област. Разликата в класата, раса и възраст може да бъде такава, че да доведе до неудобство при поклонението в една и съща църква. Нуждите на тези групи могат да доведат до нова църква, която ще бъде добре за техните културни норми и ще им служи по-успешно.

II. МОДЕЛЪТ РАЗМНОЖАВАНЕ НА ЯГОДИТЕ

Ако насадите един корен ягоди, то той ще започне да се размножава ка-то пуска филизии на известно разстояние от себе си. Така се заражда корен-дъщеря, който повтаря същото действие, като пуска на свой ред филизии. Накрая ще имате много корени ягоди, но всичките ще произли-зат от един.

Някои църкви-майки основават нови общества, които нямат тенденци-ята да станат самостоятелни, но имат някаква независимост и степен на взаимоотношения. Такива общества са географски достатъчно близо до църквата-майка, така че могат да се събират заедно за служба всяка седмица

или месец. Например различните общества могат да имат самостоятелна сутрешна служба и за вечерната да бъдат заедно.

III. МОДЕЛЪТ НА КОЛОНИЗАЦИЯ

Той се осъществява когато един или няколко човека са изпратени на известно разстояние от църквата, за да започнат нова работа. При тази ситуация разстоянието обикновено е толкова голямо, че църквата-майка не изпраща голяма група от членовете си, защото моделът изисква изпратените хора да имат дом и вероятно работа в областта, където ще основават църкви.

IV. МОДЕЛЪТ ИЗПОЛЗВАЩ МИСИОНЕРСКИ ЕКИП

Някои деноминации или мисии използват мисионерски екипи да осигурят водачество и помощ по време на процеса на основаване на църкви. Тези екипи могат навсякъде да наброяват между 4 и 40 човека и могат да дойдат от различни места. Въз основа на практиката, обикновено се случва, че колкото по-голям е броят на членовете на един екип, толкова по-кратко остава на едно място. Малък екип може да остане за една година и да получи по-голям отклик отколкото голям екип останал за две или четири седмици.

V. МОДЕЛЪТ НА ПИОНЕРА

Някои хора по природа са пионери. Те просто трябва да започнат църкви! Изглежда че дори и да ги изоставим в безлюдна пустиня, те някакси ще намерят вода, за да създадат оазис с цел да привлекат хора. Такива хора често могат да видят потенциална църква на места, които другите дори и не си представят. Всички пионери са различни. Някои са способни да работят с големи деноминации или мисии за основаване на църкви. Други са толкова активни, че им е трудно да паснат в организационните структури и работят сами. Пионерите могат да започнат много църкви през живота си. След като е основано общество, което се развива, пионерът напуска. Да останат означава да се погубят, защото те нямат дарбата да поддържат нещата.

VI. МОДЕЛЪТ НА ПАСТОРА

Често тези, които имат дарбата да бъдат пастори, когато са раздвижени от състрадание и имат виждане, също основават църкви. Те може да не притежават всички дарби, които са необходими за основаване на църкви. Но тези дарби ще се проявят в живота на другите членове от екипа. Този тип остователи водят екипа за дълго време и когато църква бъде основана, те остават в нея като дългосрочни пастори.

VII. МОДЕЛЪТ НА МИСИИТЕ И КАМПАНИИТЕ

Някои деноминации водят кампани като средство за основаване на църкви. Това може да започне с малка група от силни вярващи в определена област където няма църква. Един пастор или евангелизатор може да води група за създаването на нови контакти. Когато е възможно, трябва да се образува група от поне 10 новоповярвали, преди да се проведе евангелизаторска кампания. Доброволци от различни места могат да помагат в даването на публичност и по време на кампанията, която може да продължи от една седмица до един месец. Целта може да бъде, например, да се покаят още 30 човека и така да има 40 новоповярвали, за да се създаде непосредствено църква.

VIII. МОДЕЛЪТ НА ОСИНОВЛЕНИЕ

Има случаи когато съществуваща група (молитвена или друга малка група), или общество покани друго общество или деноминация да поеме работата. Осигурената група търси от избраната си църква-майка да осигури виждане, насока, водачество и понякога допълнително пари или хора за проекта.

ВИЖДАНЕ

4

УРОК

Принципи на проучването

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да разберем ползата от събиране и анализиране на информацията за формирането на духовно виждане, методи и практически умения от гледна точка на Библията и практиката.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок всеки участник трябва:

- ◆ да бъде способен да намери, обучи и насърчи изследователи, които да събират и използват информация;
- ◆ да бъде способни да организират изследване на набеязаната област за основаване на църкви;
- ◆ осъзнават нуждата и ползата от изследването за подготовка и мотивиране на хората към основаване на църкви.

☞ План на урока

- I. Какво е проучване?
- II. Кой трябва да прави проучване?
- III. Къде трябва да се прави проучване?
- IV. Кога трябва да бъде направено проучване?
- V. Защо трябва основателите на църкви да правят проучване?
- VI. Как трябва да се направи проучването?

☞ Приложения

- 4А Приложение: Кои факти включва проучването?
- 4Б Приложение: Примери на анкети.

☞ Напътствия към водещите

Ако е възможно направете примерно изследване, използвайте карта на местността и разгледайте някои местни примери. Тези нагледни помагала ще насърчат изследователската работа. Също така от участниците се изисква да направят задачата за проучване описана в приложение 4А. Обсъдете резултатите.

Принципи на проучване

ИНФОРМАЦИЯТА ПРАВИ ХОРАТА ЖЕЛАЕЩИ И ГОТОВИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. КАКВО Е ПРОУЧВАНЕ?

A. Проучването е начин за събиране на информация.

Проучването е събиране на информация, която е необходима за основаването на нови църкви и помага за разширяването на Божието царство в определена област. Необходимо е да събираме конкретна информация за хора, тяхната история, география и настоящото им състояние; и какви са причините, които обуславят тяхното мислене, вяра и действия. Необходимо е информацията да се подреди и представи по такъв начин че основателите на нови църкви да бъдат подбудени от истинските нужди на хората да изпълнят задачата. Изследването ни дава информация, с помощта на която да направим разумни решения за основаване на църкви по най-ефективния начин.

Обаче, проучването никога не трябва да бъде причина да забравяме целенасоченото мислене. Целта на изследването не е да определяме дали да основаваме църкви, но просто да се открие кой е най-ефективният начин, след като бъдат преценени всички възможности и спънки. Исус основава Своята църква, чрез тези, които рискуват да основават нови църкви. След като Той заповяда на Своята църква да расте и да се умножава, тя трябва да се покори, съзнавайки реалното положение и своята отговорност, събирайки достоверна и ясна информация.

Проучването на жетвеното поле, областта където ще се основава църква, жетвената сила и тези, които ще бъдат активни в основаването на църкви, води до дадено заключение. Това заключение може да бъде наречено "пророческо слово". То обобщава всички резултати от проучването изтъкувани от Божиата гледна точка. Например, "пророческото слово" за Исус Навин беше: "*Завладей земята*" (Исус Навин 1:1-11).

B. Проучването има библейска основа.

Когато Божиите хора се подготвят да изпълнят задача в непознато място, информацията е мост от познатото към непознатото. Информацията им помага да направят първата трудна стъпка на вяра.

- ♦ *Числа 1:1-46* - преброяване на всички мъже готови за бой. Бог заповяда на Израел да воюва. Той обеща на Израел победата и въпреки това поиска от тях да преброят мъжете годни да влязат в бой. Това помогна на Израел да организира завземането на земята. При основаването на църкви, информацията е необходимо средство за проучване на тези, които са способни да извършат задачата.
- ♦ *Числа 13:1-14:38* - Бог изпрати съгледвачи да отидат и да съберат информация от първа ръка за земята, която Израел трябваше да завладее. Чрез наблюденията на съгледвачите, Израел видя земята, която щяха да при-

тежават и избрах стратегия, за преодоляването на трудностите, които щяха да срещнат при завладяването на земята. За основаването на църкви доброто проучване на мястото, където ще се основава църква, ни показва какви хора ще има в тази църква, как да достигнем тези хора и какви трудности, ще трябва да бъдат преодоляни.

- ◆ Неемия проучи състоянието на Ерусалим, преди да започне възстановяването на стените на града (*Неемия 1:3-4; 2:1-6*). Така той опозна характера на хората, които щяха да извършат работата, набеляза практичните стъпки, които трябваше да се направят, за да се завърши задачата и успя да се подготви за трудната работа, която му предстоеше. Тези принципни важат и за основаването на църкви.
- ◆ Исус отиде при хората и видя духовните им нужди преди да изпрати учениците Си при тях (*Матей 9:35*). След първоначално наблюдение Той постави началото на жетвата. Като ходеше сред хората и виждаше многото им нужди, Исус изпита дълбоко състрадание към тях. Тези наблюдения също Го побудиха да събере хора за молитва и служение. В основаването на църкви изследването подбужда към състрадание, целенасочена молитва и служение.
- ◆ В *Иоан 4:35*, Господ Исус заповяда на учениците си да "*видят*" или да "*изследват*" (тази дума може да се преведе от гръцки като "*изследване*") жетвата на човешките души. Понякога ние забравяме как Бог гледа на хората. Как гледаме ние на хората? Дали ги пренебрегваме или гледаме на тях като пречка? Често ние робуваме на своята работа и на разрешаването на собствените си проблеми. Лесно е да забравим, че Бог желае да отидем при хората и да ги доведем при Него. Той дава пример с жетвата - времето, когато жетварите излизат на полето, събират узрелия плод и го занасят на собственика на земята (*Иоан 4:35-38*).
- ◆ Преди да започнат неизвестното и рисковано мисионерско основаване на църкви, Павел и Варнава отидоха в Кипър, родното място на Варнава, което той познаваше много добре (*Деяния 13:4-5*). Колкото по-добре човек познава дадена област, толкова по-уверено ще работи там. Проучването дава познание, което може да бъде мост между познатото и непознатото. При проучване се препоръчва упражняването на методите в място, което ни е познато, преди да се започне проучване на непознати места.
- ◆ След като Бог прибавяше мнозина, ранната църква продължаваше да следи умножаването на църквите и го съобщаваше (*Деяния 2:41,47; 4:4; 5:14; 9:31*). Тази информация ни дава ключ към разбирането на това кога и как Бог се намесва в живота на хората.

Във всеки от тези примери проучването беше част от Божия план за извършването на Неговата работа в определено време и място и с определени хора.

II. КОЙ ТРЯБВА ДА ПРАВИ ПРОУЧВАНЕ?

A. Проучвателите трябва да събират информация.

Проучвателите събиращи информация са хора, които желаят да проучат из основа поставения въпрос. Проучвателите трябва да знаят как да събират информация и да я сверят с повече от един източник. Проучвателите трябва да знаят как да задават въпроси извличащи информация.

- ◆ Проучвателите трябва да бъдат хора посветили се на наситеното основаване на нови църкви, така те ще знаят каква информация да събират
- ◆ Проучвателите трябва да знаят какви въпроси да задават, за да съберат информацията, от която се нуждаят.
- ◆ Проучвателите трябва да знаят как да съберат демографска и статистическа информация.
- ◆ Изследователите трябва да са способни да обобщят и систематизират наличната информация, за да подготвят наситеното основаване на църкви.

Б. Проучвателите трябва да изложат събраната информация.

Проучвателите, които излагат информация, трябва да знаят как да я обобщават и синтезират и как да я обяснят пред другите, за да може те да добият реална представа за жетвеното поле и за жетвената сила. Освен това, те трябва да я представят по такъв начин, че да подбудят лична заинтересованост и да създадат увереност за това какви са Божиите намерения за съответната област. Тези, които излагат поучаването трябва да са оптимистично настроени и да избягват впускането в излишни подробности. Те трябва да открият и изложат факти, които ще привлекат вниманието на основателите на църкви и насърчат усилията им за създаване на църкви.

Прочетете към *Числа 13 глава*. Само Исус Навин и Халев бяха способни да изложат събраната информация, въпреки че и дванадесетте съгледвачи видяха всичко. Дватама изказаха точно фактите, а останалите десет гледаха на тях от негативна гледна точка и наблегнаха само на трудностите, като забравиха за Божиите обещания. Халев и Исус Навин видяха предизвикателствата и трудностите, но никога не се усъмниха в това, че Бог ще извърши Своята воля

- ◆ Тези, които излагат информация, винаги трябва да намерят важните факти, които са в съгласие с мисленето на основателите на църкви.
- ◆ Те трябва да използват и негативните резултати, за да подбудят състрадание и да обединяват усилия за преодоляване на бариерите.
- ◆ Те трябва да открият отворените врати, които Бог е дал в определена област на хора да говорят за Исуса.

III. КЪДЕ ТРЯБВА ДА СЕ ПРАВИ ПРОУЧВАНЕ?

Проучването трябва да бъде направено на местата, където ще се основават нови църкви. Първата и най-важна стъпка при проучването на определена област е да се очертаят нейните граници. Намерете или начертайте карта на определената област, оградете границите и съберете всяка възможна информация за жителите и характеристиките на тази област.

- ◆ Решете колко голяма ще бъде територията, в която възнамерявате да основавате нови църкви и я оградете.
- ◆ Открийте всякаква възможна информация за тази област.
- ◆ Започнете изучаването на малка част от областта за начало. Започването с по-малка част ни помага да направим същото с по-големи територии и размери.
- ◆ Изобразете графично областта.
- ◆ Отбележете на картата важната информация – къде има църкви, какви са те, както и други важни неща свързани със задачата (например: религиоз-

ни места, политически центрове, пазари, исторически забележителности и др.)

IV. КОГА ТРЯБВА ДА БЪДЕ НАПРАВЕНО ПРОУЧВАНЕ?

A. Преди да започнем основаването на църкви.

- ◆ Израел изпрати дванадесетте съгледвачи преди да влезе в земята (*Числа 13; Исус Навин 2*)
- ◆ Неемия проучи обстановката, преди да започне възстановяването на стените (*Неемия 1-3,4; 2-1,6*)
- ◆ Гедеон изпита хората си, за да намери смелите от хората си и изучи врага (*Съдии 7-1,15*)
- ◆ Исус посети градове и села, преди да изпрати Своите ученици (*Матей 9-35*)
- ◆ Исус каза да гледаме това, което е пред нас (*Лука 14:25-33*). Битката може да бъде спечелена за основателите на църкви, защото Исус ще основе църквата Си и никаква опозиция няма да надделее (*Матей 16:18*).

Б. По време на основаването на църкви.

- ◆ Трябва да се начертае графика на растежа на новите малки групи, докато те прераснат в църкви
- ◆ Трябва да се изследва растежът и да се открие защо църквата расте или не расте.
- ◆ Трябва да се направи графика на служението в новите групи.
- ◆ Трябва да се открие как реагират хората на различните начини на благовестване.
- ◆ Трябва да се открие какво е социално-икономическото състояние, етническите групи, възрастовите групи и религиозната среда на онези, които са приели евангелието и как това се отнася към цялото население.
- ◆ Трябва да се разбере дали църквата се възпроизвежда.

V. ЗАЩО ТРЯБВА ОСНОВАТЕЛИТЕ НА ЦЪРКВИ ДА ПРАВЯТ ПРОУЧВАНЕ?

A. Информацията поражда състрадание за хората в определената област.

Исус избра областта Галилея за място на Своето служение. Когато Исус се срещна с множествата, Той видя тяхното телесно и духовно състояние и ги съжали, защото те бяха *"пръснати като овце, които нямат пастир"* (*Матей 9-35,37*). Информацията от първа ръка и личните наблюдения подбуждат вярващите в съществуващите църкви да основават нови църкви.

Доклади съдържащи описание на нуждата на хората за благовестието, ни помагат да постигнем единство основано на любовта ни към изгубените. Единството ще помогне на всеки да се включи с каквото може в наситеното основаване на църкви. Подобна информация може да получим само ако сме близо до хората. Демографската или статистическа информация не винаги дава този резултат.

- ◆ Основаването на църкви е задача, която трябва да бъде изпълнена в подчинение на Великата заповед, но Бог ни е дал и чувства. Когато хората са искрено загрижени за невярващите в определена област, чувствата им ще бъдат мощна движеща сила.
- ◆ Кои неща сте виждали да подбуждат желание да бъдат достигнати изгубените?

Б. Информацията поражда молитва.

Когато Исус видя нуждаещите се, Той каза, че молитвата е необходима преди всичко друго. Информацията кара хората да извикат към Бога и да упоават на Него да извърши работа Си в определената област. Исус заповяда на своите последователи: *"Молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници на жетвата Си"* (Матей 9:38).

- ◆ Дали тази заповед се отнася само за духовни гиганти или за всички ученици на Исус?
- ◆ Каква е обичайната тема за молитва във вашите църкви?
- ◆ Моли ли се вашата църква Бог да изпрати работници на жетвата Си? Ако не, защо?

В. Информацията дава виждане за основаване на църкви.

Добрата информираност подбужда Божиите избрани хора, в отговор на молитва, да се включат в жетвената сила. След като Исус заповяда на учениците Си да се молят, той ги изпрати да съберат жетвата, която чакаше идването на жетварите. (Матей 9:36; 17:1). В друга мисия Той изпрати седемдесет и двама ученици със същата заповед да се молят (Лука 10:1-2).

- ◆ Дали хората във вашите църкви имат ясно виждане за нуждите на невярващите в тяхната област?
- ◆ Дали те са готови да изпълнят това виждане?

Г. Информацията екипира жетвената сила да бъде по-ефективна.

Достоверните сведения за източниците, за хората и условия, които имаме, ни дава основа да започнем работа си с разбиране. Проучването помага на жетвената сила да разбере какво е извършено и какво още трябва да бъде направено (Лука 14:28,33). То ни помага да разберем какво ще ни струва и да направим реалистични планове вярвайки, че Бог ще допълни това, което не ни достига.

- ◆ Каква е задачата в Йоан 6:5,14?
- ◆ Къде според проучването са наличните ни ресурси?
- ◆ Какъв, според проучването, е броят на хората?
- ◆ Какво направи Исус с наличното за множеството?
- ◆ Ако Исус знаеше какво ще да направи, защо беше нужно да се направи проучване?

VI. КАК ТРЯБВА ДА СЕ НАПРАВИ ПРОУЧВАНЕ?

Проучването трябва да използва всички възможни начини за събиране на информация. Пет вида информация могат по различен начин да ни подбудят към състрадание, молитва, дръзновено виждане и да екипират жетвената сила. Те са: наблюдение, разговори, проучвания и анкети, официална демографска информация и използването на странична литература.

А. Наблюдение.

Информацията от първа ръка и личните наблюдения имат най-силно въздействие, те трябва да бъдат най-подробни. След като лично посетят определена област, проучвателите могат да разговарят с хората, да отбележат посещаемостта на църквите, да видят условията такива каквито са, да видят ритуалите, обичаите и културните традиции и особено важно е, те да задават въпроси.

Тайната на успеха при събирането на информация от първа ръка, е знанието с какви въпроси да се започне и как да се продължи след това. Въпроси които започват с “кой”, “защо” и “как” (особено: “колко много”) получават ясни отговори. Ако след отговорите поискаме допълнителни обяснения, това ще ни даде още по-ясна представа. Този метод за събиране на информация е много добро средство за създаване на запознанства.

Б. Разговори

Разговори с хора, които лично познават определена област са много полезни. След като сравним резултатите от няколко различни разговора може да получим обзорна представа за начина, по който хората възприемат положението в областта. Ще ни помогне също да схванем детайли, които биха убягнали на външен човек. Това изисква умения в общуването.

Когато разговаряте с хора, добре е да знаете предварително каква информация ви е нужна и бъдете готови с въпроси относно жетвеното поле и жетвената сила. Задайте тези въпроси спонтанно в разговора. Покажете на хората, че вие наистина цените тяхното мнение. Четенето на предварително написани въпроси кара хората да се чувстват сякаш ги изпитвате или ги разследвате. Те може да се почувстват манипулирани ако им се четат въпроси написани предварително.

В. Проучвания и анкети

Писмените проучвания и анкети могат да ни дадат цялостна картина за начина на мислене на хората и как изглеждат според тях нещата (или какви желаят да бъдат). Събраната информация трябва да се оценява като информация от първа ръка. Например: попитайте десет пастора каква е средната посещаемост в неделя. След това отидете в църквите им и лично пребройте хората. Колко голяма ще е разликата? Дали те ще посочат по-голям или по-малък брой? Примерни анкетни карти ще откриете в приложение 4Б. Те може да ви помогнат при оформянето на вашите анкетни карти.

Г. Официална демографска информация

Достоверността на официалната демографска информация зависи от методите които са използвани за събирането и. Тя също зависи от това с каква цел е събирана тази информация от съответната организация. Въпреки всичко, тя е много ценна и ни дава общ поглед за оценка на положението в определена област.

Д. Странична литература

Ако други са правили подобни проучвания, в миналото или наскоро те ще ви помогнат много. Когато откриете важни факти, които се отнасят за основаването на църкви, може да ги проверите и да направите проучването си по-пълно като използвате онова, което другите са открили. В библиотеките може да откриете книги за областта, енциклопедии и дори университетски изследвания могат да ви дадат ценна информация.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Какво очаквате вашето проучване да открие за проучваната област?
- ◆ Какви са предимствата да отделите време, за да направите проучване на определената област? Как проучването ще направи усилията на вашата църква за основаване на църкви по-ефективни?
- ◆ Кои са видовете информация, които ще бъдат полезни за вас да знаете?

- ◆ Познавате ли хора, които биха се справили като вас със събирането на информация, след като ги обучите?
- ◆ Дали хората във вашето жетвено поле са готови да чуят благовестието? Кои ваши наблюдения ви показват, че хората са отворени или че отхвърлят евангелието?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Приложение 4А съдържа практично задание за проучване на определена област. Прегледайте го и го изпълнете до следващия семинар. Помолете Бог да използва това задание, за да ви даде по-голямо разбиране и състрадание за хората в определената област. Помолете Го да ви даде добри идеи къде и как да започнете вашето служение на основател в определената област. Вероятно бихте желали да използвате примерните анкетни карти от приложение 4Б като част от вашето проучване.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Wingerd, Ray A. Jr. *DAWN Research Handbook: Principles of Research for a DAWN Project*. Pasadena, CA, DAWN Ministries, 1992. A copy may be obtained through DAWN Ministries, 7899 Lexington Dr., Suite 200-B, Colorado Springs, CO 80920 USA. Tel. 1-719-548-7465, Fax. 1-719-548-7475
- ◆ *Kui Kristlik on Eestimaa?* (How Christian is Estonia?). Research project of the status of Christianity in Estonia. For information contact Merike Uudam, Kungla 16, Tartu, EE2400, Estonia Tel/Fax: +372-7-428898.
- ◆ *Introductory Research On The Slovak Evangelical Churches And Their Progress Towards Evangelizing Slovakia*. Banská Bystrica, Slovakia, New Eastern Europe For Christ, 1997. A copy may be obtained from *The Alliance For Saturation Church Planting*, Budapest, Hungary. E-mail: scpalliance@compuserve.com.

Кои факти включва проучването

РАЗБИРАНЕ НА ТВОЯТА ОПРЕДЕЛЕНА ОБЛАСТ

ВЪВЕДЕНИЕ

Проучването може да ви помогне при която и да е фаза от цикъла за основаване на църкви. Отначало то ви помага да научите за различните видове хора в определената област – какви са техните нужди, надежди, страхове и вярвания. Това ще ви даде вътрешна светлина за практични начини и методи за споделяне на евангелието с тези хора. Проучването също ви показва с какви други хора Бог работи във вашата определена област, църкви, мисионерски групи, групи за служение и как вие можете да работите заедно като имате виждане определената област да бъде изпълнена с живи църкви. В по-късни фази на цикъла за основаване на църкви проучването може да ви помогне да определите ефективността на вашето настоящо служение и да ви даде виждане къде е необходимо да се основат нови църкви.

Това е практично задание за вас с цел да получите опитност в проучването за основаване на църкви. Може би ще намерите някои задачи по-лесни от другите. А най-важното е да се постараете да направите всички задания като направите всичко от себе си. Независимо дали е лесно или трудно, Бог ще има на какво да ви научи за хората в областта, която се опитвате да достигнете като изпълнявате това задание. Не трябва да изпълнявате това задание сами. Привлечете работници да работят с вас. Проучването, направено с други, обикновено е по-добро и анализът също, защото вие се опирате на повече от едно мнение. Също така, всеки един от нас има собствени предразсъдъци. Често пъти един човек ще открие значителна информация, която не е била видяна от друг човек.

Това задание (виж следващата страница) трябва да бъде направено до следващата сесия. Бъдете готови да споделите това, което сте открили с вашия преподавател и другите участници. Бъдете готови да споделите евангелизаторски идеи, които сте извлекли от анализирането на информацията, която сте събрали. Какво ви научи Бог по време на това задание?

РАЗБИРАНЕ НА ТВОЯТА ОПРЕДЕЛЕНА ОБЛАСТ (задание за проучване)

Целта на това задание е да ви даде опитност в проучването като средство за ефективно основаване на църкви. Трябва да направите всички части на това задание. Не трябва да го правите сами, можете да работите с други. Всъщност, препоръчва се да работите с други, ако това е възможно. Бъдете готови да споделите вашите открития на следващата сесия.

СТЪПКА 1: ОПРЕДЕЛЕТЕ ВАШАТА ОБЛАСТ

Направете карта на вашия град, област или регион. Намерете възможно най-по-дробната карта, която има имената на улиците, транспорта и населението. Обградете вашата

област. Това е вашата област на служение, регионът където вярвате, че Бог ис-ка от вас да направите познато името Му и където Той иска да основе църкви.

СТЪПКА 2: СЪБЕРЕТЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ЖЕТВЕНАТА СИЛА

Както е описано в урока жетвената сила е всичко, което Бог има на разположение и което вече работи във вашата определена област. Определете кои източници са на разположение във вашия кръг.

1. Направете списък на съществуващите църкви и отговорете на следните въпроси за всяка църква.
 - а) Маркирайте всяка една на вашата карта
 - б) Посочете от коя деноминация са
 - в) Ако е възможно, напишете каква е посещаемостта на възрастните в църквите
 - г) Посочете годината, когато църквата е била основана или отворена отново
 - д) Кои служения и сред кои групи църквите имат ефективно служение или се опитват да достигнат (т.е. цигани, младежи, деца, бездомни, възрастни, чужденци и други)? Колко успешни са били в техните усилия?
 - е) Какви са взаимоотношенията в църквите в кръга? Обединени ли са или разединени?
 - ж) Можете ли да научите нещо за молитвените събрания? Хората срещат ли се да се молят за изгубените в тяхното общество или за мисионерство?
2. Направете списък на мисионерски групи или парацъркви, които работят във вашата определена област и отговорете на следните въпроси за всяка една от тях:
 - а) Име на мисионерската група.
 - б) Колко дълго работи тя във вашата област?
 - в) Накратко опишете дейността на всяка една: литература, служение в затворите, сред мюсюлманите, с младежи и др.
 - г) Те отворени ли са да работят заедно с вас и други за евангелизиране и основаване на нови църкви?
3. Напишете обобщение на историята на християнството във вашата област. Обърнете внимание на следното:
 - а) Как и кога за първи път навлезе християнството във вашата определена област? Хората бяха ли принудени или доброволно приеха християнството?
 - б) Основна история на всяка деноминация в областта.
 - в) Имало ли е войни или конфликти в тази област?
 - г) Кои други религии са оказали влияние върху вашата област?
 - д) Кои други религии/ култове има във вашата област и колко успешни са те в печеленето на души?
 - е) Как тази история рефлектира върху стратегията ви за основаване?

СТЪПКА 3: СЪБЕРЕТЕ ИНФОРМАЦИЯ ЗА ЖЕТВЕНОТО ПОЛЕ

Жетвеното поле са хората, сред които вие ще работите и мястото, където вие ще построите църква. Следните неща ще ви помогнат да научите повече за жетвеното поле във вашата област:

1. Изучете демографията на вашия “кръг”.
 - а) Брой население
 - б) Брой и % на мъже, жени и деца
 - в) Брой на работещите възрастни – професия и доходи
 - г) Брой на пенсионери, възрастни, инвалиди и с недъзи
 - д) Процент и място на малцинствата. Какъв език говорят?
 - е) Процент на религиите в областта. Коя от тях е доминираща?
2. Изучете географията на вашата област.

Географските особености могат да имат значително въздействие върху вашите стратегии за основаване. Те обясняват как и къде живеят хората и какво е тяхното отношение към другите. Например: железница, минаваща през града. От едната страна на линията хората са по-богати отколкото от другата. Хората не прекосяват линията с голямо желание. Следователно, линиите са като невидими бариери и хората от едната страна не биха посещавали църква, която се намира от другата страна. Друг пример: ако градът е заобиколен от красива планина, хората ще предпочетат да отидат в неделя на планината, отколкото на църква.

- а) Разходете се около вашата област и наблюдавайте следното:
 - ◆ Кои елементи разделят региона (реки, железопътни линии, пътища, и др)? Как те оказват влияние върху начина на пътуване, икономика и др.?
 - ◆ Градът заобиколен ли е от планини? Има ли езера, плажове, паркове и други места за отдих?
 - ◆ Ако вашата определена област е град, отбележете на картата индустриалните области и местата за живеене. Има ли специални места за пазаруване? Хората живеят ли близо до работата си или пътуват? Какъв вид транспорт има? Хората с коли, мотори или автобус пътуват?
- б) Къде хората ходят на почивка?
 - ◆ Стоят ли в града и посещават ли парковете?
 - ◆ Има ли планини, езера и плажове?
 - ◆ Дали прекарват почивните си дни къщи или на вилата си?

3. Опознайте хората и тяхната култура.

Като научим за миогледа на хората и техните нужди, ние можем да разберем по какъв начин любовта на Исус Христос може да им бъде показана. Най-добрия начин да научим нещо за хората е като им задаваме въпроси и наблюдаваме тяхното поведение. Излезнете и говорете поне с 15-20 човека. Опитайте и разберете следното:

1. Възгледи за Бог.
 - ◆ Хората вярват ли в Бог? Какво вярват за Него?
 - ◆ Чули ли са за Исус? Какво знаят за Него?

- ◆ Вярват ли че има небе и ад?
 - ◆ Вярват ли в ангели, демони и сатана?
 - ◆ Когато са болни към кого се обръщат за помощ?
 - ◆ Вярват ли в късмета?
 - ◆ Вярват ли че могат да контролират бъдещето си или правят живота на децата си по-добър?
 - ◆ Какво е грях?
 - ◆ Посещават ли църква? Ако да, колко често? Ако не, защо не посещават?
2. Кои са главните празници в тази област? Как хората празнуват?
 3. Какво най-много обичат от своя живот? Какво биха променили?
 4. Какви главни проблеми виждат те в тяхното общество (алкохолизъм, липса на подходяща медицинска помощ, изоставени възрастни и др.)
 5. Кои три поговорки са техните най-любими? Чрез поговорките лесно се разбира какви са техните възгледи и ценности.
 6. Кои са водачите в обществото? Защо те са избрани?
 7. Кои са считани за герои?
 8. Кои пет неща хората оценяват в другите (честност, мъдрост, благородство и др.)?

СТЪПКА 4. АНАЛИЗ НА ИНФОРМАЦИЯТА ЗА ЖЕТВЕНОТО ПОЛЕ И ЖЕТВЕНАТА СИЛА

След като сте събрали цялата информация, написали обобщение и отбелязали на картата, отделете време за размисъл и преговор. Помолете Бог да ви даде Неговото състрадание към хората от вашата област. Помолете Бог да ви даде идеи как да споделите Неговата любов с хората. Като част от този процес анализирайте информацията като отговорите на следните въпроси:

1. Колко църкви са необходими, за да се изпълни Великата заповед във вашата област? Колко църкви са необходими, така че всеки човек, жена и дете в тази област, ще може да види, чуе и разбере евангелието по подходящ начин? Започнете да се молите и искайте от Бог да ви помогне да направите това, което Той иска.
2. Колко от тези църкви вярваш, че Бог иска от тебе да основеш?
3. Избере мястото на започване. Къде ще започнете? Къде хората са по-отворени? Павел винаги намираще възприемчивите хора. След това продължаваше чрез мрежата на взаимоотношенията.
4. Изберете методите си. Коя/и са най-големите нужди на хората? Кои методи ще използвате, за да посрещнете нуждите? Кои методи дават добри резултати в другите църкви в областта? Какви източници имате в помощ на тези методи? Какви са вашите дарби и какво можете вие да направите?
5. Определете вашите източници. Кои източници имате на разположение и хора, които имат същото виждане като вас? Има ли и други, с които можете да работите за постигането на целта? Каква работна ръка, финанси и надарени хора можете да използвате? Църквите в областта имат ли желание за евангелизиране и основаване на църкви? Те отворени ли са да работите заедно? Те отворе-

ни ли са да се молят за основаване на църкви и Бог да направи Себе си познат на хората в тази област?

6. Хората имат ли разбиране и вяра в Бог или в Исус Христос? Кога трябва да започнете да споделяте евангелието (т.е. можете ли да започнете с Исус Христос или трябва да започнете със Съвършения Бог)?

СТЪПКА 5. УРОЦИ, НАУЧЕНИ ОТ ПРОЦЕСА НА ПРОУЧВАНЕ

Направете преценка на вашата опитност, която добихте при извършването на това задание. Какво Бог ви научи за вас самите и за желанието ви да се включите в основаване на църкви? Какви проблеми имаште по време на заданието? Как ги преодоляхте? Какво беше лесно? Ако трябва да повторите това задание, какво бихте направили различно?

СТЕП 6: СПОДЕЛЯНЕ НА РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПРОУЧВАНЕТО

На следващата сесия бъдете готови да докладвате за вашите резултати. Вашият доклад трябва да бъде дълъг около 10-15 минути и да съдържа следната информация:

1. Първа част – основна информация (5-7 минути).
 - ◆ Опишете вашата област
 - ◆ Как събрахте информацията си (проучвания, интервюта, наблюдения, съставяне на карта, библиотека, и др.)?
 - ◆ Обсъдете значителни проблеми и трудности, които сте срещнали и как сте ги преодолели. Какво различно ще направите следващия път?

2. Втора част – анализиране на получената информация (5-8 минути).

Докладът трябва да бъде фокусиран върху резултатите от проучването. Докладът трябва да отговаря на следните въпроси:

- ◆ Коя е най-интересната информация, която научихте за вашата област и за хората живеещи там?
- ◆ Имаше ли нещо, което ви изненада?
- ◆ Кои специфични неща научихте, които ще ви помогнат за определяне на вашата стратегия за основаване на църкви във вашата област?
- ◆ Какво допълнително проучване трябва да направите, за да развиете по-добра стратегия за евангелизиране и основаване на църкви във вашата област?
- ◆ Кой важен факт за основаване на нови църкви вече знаехте относно жетвеното поле?
- ◆ Какво ново откривате, което е важно за църквата и което не сте знаели преди, относно жетвеното поле?
- ◆ Какви възможности открихте като отворени врати за евангелието?
- ◆ Какви пречки открихте и как трябва те да се преодолеят?

Примерни анкети

Приложението съдържа две примерни анкети – проучване на местната църква и анкета за проучване на определена област. Това са само примери и могат да бъдат преработвани, за да бъдат във ваше улеснение.

ПРОУЧВАНЕ НА МЕСТНА ЦЪРКВА

А. Характеристика

1. Наименование на църквата _____
2. Деноминация _____
3. Адрес на църквата _____
4. Място на събрание: притежава се от църквата _____ под наем _____
5. Дата на основаване _____ Дата на регистрация _____
6. Име на пастора/ водача _____
Възраст _____
7. Дали пасторът работи и светска работа. Да _____ Не _____
8. Основният език говорим в църквата _____ друг _____
9. Настоящ брой членове _____
10. Среден брой посетители _____

Б. Хора

1.	<i>Посетители</i>		<i>Вярващи</i>		<i>Членове</i>	
Възраст	М	Ж	М	Ж	М	Ж
0-7						
8-17						
18-23						
24-30						
31-55						
55+						

Изводи:

- ◆ Всички посетители не са нито вярващи, нито членове
- ◆ Човек може да бъде посетител и вярващ, но не е задължително да стане член
- ◆ Всеки член трябва да бъде вярващ.

(Броят на вярвящите трябва да бъде по-малък от броя на посетителите и по-голям от броя на членовете.)

2. Брой на кръстените: 92 _____ 93 _____ 94 _____
 95 _____ 96 _____ 97 _____
 98 _____ 99 _____ 2 000 _____

3. Брой семейства (мъж/жена), които посещават църквата: _____

В. Дейности

1. Отбележете всички дейности, извършвани в църквата, и колко участници има

Дейност	Извършва се в църквата	Брой на участниците
Неделно училище (по възрастови групи)		
Поклонение		
Младежки групи		
Детски групи		
Женски събирания		
Мъжки събирания		
Мисионерска дейност		
Евангелизиране		
Обучение в ученичество		
Домашни групи за изучаване на Библията		
Обучение на новоповярвали		
Обучение на водачи		
Обучение на учители		
Молитвени събирания		
Хор		
Служения за военни		
Служение за основаване на нови църкви		
Литература		
Телевизионно/ радио служение		
Работа по затворите		
Работа с алкохолици и наркомани		
Служение в болниците		
Подпомагане на сираци		
Подпомагане на възрастни хора		
Молитвено служение		

2 Дали участието в служението е според получените духовни дарби?

Да _____ Не _____ Отчасти _____

Г. Планиране

1. Има ли планове за специфично служение през тази година?

Да _____ Не _____

2. Какви са тези планове?

3. Съставихте ли планове за следващата година? Да _____ Не _____

4. Какви са тези планове?

5. Има ли ръководна група, която да подготвя плановете на църквата?
Да _____ Не _____

6. Дали църквата има изложение на целта? Да _____ Не _____

7. Има ли църквата планове как да използва в бъдеще паричните си средства?

Да _____ Не _____

8. Има ли план за подпомагане духовното израстване на вярващите?
Да _____ Не _____

9. Дали църквата работи заедно с други църкви? Да _____ Не _____

10. Дали църквата работи заедно с църкви от други деноминации?
Да _____ Не _____

ПРОУЧВАНЕ НА ОПРЕДЕЛЕНА ОБЛАСТ

А. Кой?

1. Има ли специфична обществена група в кръга на влияние на църквата?

2. Има ли обществена група, доминираща в този област?

Да _____ Не _____

3. Ако има, коя е тя?

Б. Какво?

1. Какви са външните характеристики на определената област?

2. Какви са специфичните събития, празници или тържества, чествани от хората в определената област?

3. Кои са най-належащите нужди на хората там?

Икономически _____ Духовни _____ Морални _____ Социални _____

Образователни _____ Културни _____ Семейни _____ Религиозни _____

4. Какви са религиозните групи там?

	Колко църкви/ общества	Колко посетители
Православни	_____	_____
Баптисти	_____	_____
Петдесятни	_____	_____

Конгрешани	_____	_____
Методисти	_____	_____
Божия Църква	_____	_____
ОБЦ	_____	_____
Други протестанти	_____	_____
Свободни	_____	_____
Католици	_____	_____
Мюсюлмани	_____	_____
Чуждестранни мисионерски групи	_____	_____
Други религии	_____	_____

5. Дали църквите се опитват да посрещнат нуждите, описани в точка 3?

Да _____ Не _____

6. Ако отговорът е "да", в какво се изразява служението на църквите за посрещане на нуждите на обществото?

7. Дали в изявлението на целта на църквите е включена готовност да се посрещнат нуждите на обществото? Да _____ Не _____

8. Църквите планират ли да служат както на духовните, така и на физически и икономически нужди на своя "кръг" Да _____ Не _____

В. Как?

1. Църквите идентифицират ли се със своя "кръг"? Да _____ Не _____

2. Ако "да", как?

3. Ако "не", какво може да направи църквата, за да се идентифицира?

4. Дали дейностите на църквите са такива, че да достигнат този кръг?

Да _____ Не _____

5. Какви са отношенията на църквите с другите евангелски църкви в областта?

Имат добри взаимоотношения с всички _____

Имат добри взаимоотношения с някои, но с други не много _____

Нямат добри взаимоотношения _____

Г. Възможности

1. Кой средства са достъпни за църквите в определената област?

Телевизия/радио _____ Литература _____ Издателства _____

Взаимодействие в служението с други евангелски групи (други местни църкви _____

чуждестранни мисии и организации _____

клубове _____ центрове _____ съюзи _____

образователни институции _____

2. С кои групи църквата работи заедно върху проекти за служение?

3. Дали църквите работят заедно за достигане на невярващите? Да ___ Не ___

4. Дали водачите на църквите са готови да работят с други групи и организации за достигането на всички хора в областта? Да _____ Не _____

5. Ако отговорът е "да", кога могат да започнат?

6. Ако "не", защо не са?

Духовен характер

Оправдание чрез вяра

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да научи основателят на църкви да се освободи от чувството на вина, непрекъснато опровергаване необходимостта постоянно да поддържа своята репутация.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да може да служи на Бога с дързост;
- ◆ да оценява дълбоко и да бъде сигурен в Божията благодат, вкоренена в праведността на Исус Христос.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Разбиране на оправданието чрез вяра.
- III. Решителният въпрос за оправданието чрез вяра.

☞ Приложение

1А Приложение: Разменените книги.

Оправдание чрез вяра

ОСНОВАТА ЗА НАШАТА ВРЪЗКА С БОГ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Преди да станем християни ние се бяхме заблудили и мислихме, че можем да живеем без Бог. Много привлекателни неща се надпреварваха да привлекат вниманието ни и, естествено, ние се бяхме отдали на тези измамливи занимания. Но открихме, че сме празни отвътре и накрая осъзнахме, че нищо друго освен Бог не ще може да задоволи нашите души. Една молитва на Свети Августин изказва това, което открихме: *"Ти си ни създал за Себе Си и ние нямаме покой, докато не намерим покой в Тебе"* (Изповеди).

Сега нашата връзка с Бог е фокуса на живота ни. Защото за християнина няма нищо по-важно от това как той се отнася към Бога и как Бог се отнася към него. Но в тези отношения има много въпроси. Как можем интимно да познаваме Бога? Какъв е Той? Дали наистина Бог ни приема? Какво се случва, когато допуснем грях?

Томас Брекс ни насочва в правилната посока, казвайки:

"Да направим сетивата и чувствата си съдия на духовното ни състояние — не е ли това все едно да направим себе си

щастливи и жалки

праведни и неправедни

спасени и погубени в един ден, винаги, в един час!

Това не е нищо друго, освен да подхвърляме душата си насам-натат и да я изоставим в лабиринт от страх.

Това не е нищо друго, освен да опозорим Христос, като удовлетворим сатана и да подложим себе си на изтезание.

Е, изпълнени със съмнение души, съвета, който аз ще ви дам е този:

Вярвайте много

и направете Писанията единствен съдия на вашето състояние.

Отстоявайте мнението на Словото,

а не това на сетивата и чувствата.

Ако вземете решение сетивата и чувствата да съдят състоянието ви,

тогава трябва да се примирите да живеете в страх и да лежите в сълзи"

Ние не трябва да позволяваме на нашите сетива и чувства да стават наши съдии вместо Божието Слово. В него откриваме как Бог доведе човека до Себе Си. Доближаването до Бога, Който е съвършен в святост е страшно нещо, освен ако не повярваме изцяло в опрощението и съвършената праведност, дадени ни чрез Исус Христос. Единствено това ни помага да бъдем честни относно своя грях и въпреки него да се доближим близо до Бога с непоклатима увереност, че Той много ни обича. Новият завет описва тази основа на отношенията ни с Бога като *“оправдание чрез вяра.”* Нека да разгледаме какво означава оправданието чрез вяра и то изградено върху праведността на Исус Христос, Който е единствената сигурна основа за връзката ни с Бога.

II. РАЗБИРАНЕ НА ОПРАВДАНИЕТО ЧРЕЗ ВЯРА

A. Определение за оправданието чрез вяра: *Римляни 3:21-24.*

Римляни 3:21-24 е един от пасажите, даващ най-ясно определение на оправданието чрез вяра. Прочетете пасажа изречение по изречение, като обръщате внимание на всяка страна от оправданието чрез вяра и на това как Христовата праведност стана основата на нашата връзка с Бога. По време на четенето имайте предвид следните наблюдения:

1. *“независимо от закона”.*

Божията праведност не се постига благодарение на спазването на Божия закон. Защо? Защото никой от нас не го спазва съвършено, така както Бог би изисквал, ако трябваше да бъдем оправдани чрез спазването му (*Галатяни 3:10*).

2. *“правдата от Бога”.*

Правдата от Бога изразява Неговата *съвършена чистота*. Затова праведността за нас е пълното съобразяване с тази съвършена чистота, която идва от Бога.

3. *“за която свидетелстват закона и пророците”.*

Според еврейските разбирания двете основни части в Стария завет са били законът и пророците. И в двете откриваме Божието откровение за праведността, която е постигната, но не чрез спазването на закона. С други думи, Библията сама свидетелства за тази основна истина.

4. *“сиреч, правдата от Бога, чрез вяра в Исус Христос, за всички, които вярват”.*

Вярата е средството, посредством което получаваме тази праведност. Вярата ни трябва да бъде в Исус Христос, защото Той умря на кръста вместо нас, понасяйки наказанието за греха. Единствен Той можа да плати пълната цена за нашия грях, защото Той е съвършеният Божи син. Затова е особено важно да повярваме в Него.

5. *“понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога”.*

Всички ние се нуждаем от праведността, която е чрез вяра в Исус Христос. Няма изключения, защото всички сме съгрешили и грехът ни е откъснал от Божието съвършенство, което отразява Неговата истинска слава.

6. *“с неговата благодат се оправдават даром”.*

Съвършената праведност ни се вменява, когато повярваме. Тя е подарена не защото я заслужаваме, но поради милостивия характер на Бога. Тя е дар в истинския смисъл на думата, незаслужен и неочакван.

7. *“чрез изкуплението, което е в Христос Исус”.*

Поради любовта си, Бог поиска да вмени този дар на прощение и праведност, но справедливостта Му изискваше наказанието за греха, да бъде понесено. Затова Исус Христос дойде и умря вместо нас, понасяйки наказанието ни. Като резултат Той изпълни праведното изискване на Бога, за да ни прости и да ни оправдае пред Себе си. Изкуплението от греха беше цената, платена за нашето оправдание.

Б. Обобщение и описание на оправданието чрез вяра.

Това са седемте страни на оправданието чрез вяра. Обобщено, това е Божието милостиво дело, чрез което Той изършва една голяма размяна. Когато грешник идва при Бога с покаяние и вяра, Той отнема от него/нея вината за греха и я дава на Христос. Също така, Той взема Христовата съвършена праведност и я дава на новоповярвалия човек. В резултат на това греха на новоповярвалия е напълно простен и той/тя получава от Христос съвършената праведност, необходима да застанем праведни пред Бога (*2Коринтяни 5:21*).

Откровение 20:12 говори за деня, когато Бог ще отвори книгите, в които е записан нашия живот, и ще ни съди според нашите дела. Какво мислите, че ще намерим записано в нашите книги? Пророк Исая обяснява, че под осъждението на святия Бог *“...всички станахме като човек нечист, и всичката ни правда е като омърсена дреха”* (*Исая 64:6*). Може би ще се изненадаме, като открием, че нашите книги съдържат дълъг списък с грехове.

Когато погледнем на живота на Исус, виждаме, че Той беше съвършено покорен на Бога. Книгата *Евреи 4:15* казва: *“Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях.”*

Когато сме се покаjali от греховете си и сме приели Исус Христос като Спасител, Бог е премахнал греховете ни и ги е дал на Христос. Тогава Той е взел Христовата праведност и я е дал на нас. Резултатът е, че нашия дълъг списък от грехове е даден на Христос, а Христовата праведност е дадена на нас. Оправданието може да бъде илюстрирано като размяна на нашата *“книга на греха”* с *“книгата на правдата”* на Исус Христос. (*Виж Приложение 1А: Разменени книги*).

III. РЕШИТЕЛНИЯТ ВЪПРОС ЗА ОПРАВДАНИЕТО ЧРЕЗ ВЯРА

А. Основният въпрос.

Изследвайки тези ключови страни на оправданието като цяло откриваме една важна истина, която е вплетена във всички тях. Когато ни се казва, че оправданието е правда, дадена ни независимо от нашето подчинение на закона – че е дадена чрез вяра в Исус Христос; и е за грешниците според Божията благодат; че за нея Христос плати цената чрез изкуплението – всички тези идеи отразяват истината, че човек няма никаква заслуга за тази праведност. Обяснявайки истинското естество на оправданието, Мартин Лутер много правилно я е описал като *“пасивна праведност”*. Исус Христос спечели тази праведност за нас и ние може единствено да я приемем чрез вяра. Тази истина отличава истинското християнство от всички останали религии, както и от фалшивите форми на

християнство. Тук е и мястото, където ние срещаме най-голямо затруднение, защото оправданието чрез вяра отразява степента на истинското ни греховно естество и огромната ни нужда от благодат. Всичко това показва, че за да бъдем праведни пред Бога, ние трябва да потърсим нещо извън себе си, защото в нас няма праведност и със смирение трябва да приемем единственият начин, чрез който можем да бъдем праведни пред Бога - вярата в Исус Христос.

Ако не разберем смисъла на тази основна истина за оправданието чрез вяра ние грубо и неправилно преценяваме истинската святост на Бога, както и нашето собствено греховно естество. Това е разделителният въпрос за оправданието. Ако мислим, че можем да се оправдаем пред Бога като спазваме закона Му, значи нито разбираме какво разкрива този закон за Божията велика святост, нито за ужасната болест на греха в сърцето на човека. Също така не разбираме праведната омраза, която Бог има срещу греха. Направили сме фатална грешка при избирането на основа за връзката ни с Бога. Това е най-арогантното отношение – снижили сме Бога на нивото на грешния човек и сме възвисили грешния човек на нивото на съвършения Бог. Как може дори и да си помислим, че заради себе си сме достойни да имаме мир със съвършено святия Бог?

Б. Ключовото приложение на оправдание чрез вяра.

Това е грешката, която много вярващи в Бога хора допускат и все още не разбират или не вярват в оправданието чрез вяра. Те изграждат своята връзка с Бога върху своето послушание на Него. Единственият проблем при тях е, че съвестта им продължава да им говори, че те не са покорни на Бога и това ги убеждава, че те нямат основание да вярват, че Бог гледа със снизхождение на греха им, или че ще го прости без правосъдие. Това предизвиква криза, в която те или достигат до заключението, че вярата в Бога не е толкова важно нещо (неверие), или че не са чак толкова лоши (служене на съвестта), или че ако направят нещо, което е угодно на Бога, Той ще погледне със снизхождение на греха им (компромис с истинската праведност на Бога) *Евреи 9:11-14*.

Като християни ние сме изправени пред същия проблем. Съвестта ни казва, че се справяме зле с покорството на Бога. Това води и при нас до вътрешни кризи и конфликти. В този момент сме изкушени да поемем по лъжлив път, за да успокоим съвестта си и да разрешим проблема с греха. Понякога се опитваме да я успокоим, мислейки си, че не сме толкова лоши както някой друг и следователно не сме чак толкова лоши. Или се стремим да правим много добри неща, опитвайки се да компенсираме неуспехите си. Това е много коварна грешка, защото самото решение да сме по-послушни на Бога не е погрешно. Но това, което сме склонни да направим, е да поставим като основа на отношенията ни с Бога наше постижение. Допускаме груба грешка, измествайки основата, която е вярата, че Бог ни прощава и е посветен на нас, замествайки делото на Исус Христос на кръста с нашите постижения. Започваме да вярваме, че основата на връзката ни с Бога е изградена върху нашето послушание. Това погрешно разбиране води до начини, чрез които да се скрием от истинското си греховно естество или до голямо разочарование, дори депресия, от неразрешените проблеми с греха, който чувстваме така дълбоко в себе си.

Пример: Липсата на безрезервна вяра в смъртта на Исус Христос на кръста, като основата за нашето прощение и връзка с Бога, е подобна на човек, който е извършил тежко престъпление и е осъден на смърт. Докато чакал присъдата да бъде изпълнена, един от приятелите му отишъл при съдията и го помолил той да бъде помилван. Съдията отговорил: “Аз ще го пусна, но само ако ми дадеш сина си да умре вместо него.” Приятелят отвърнал: “Та това е абсурдно! Как мога да направя това?” Но съдията казал: “Това е единственият начин, за да пусна приятеля ти на свобода.”

По някакъв начин, това стигнало до ушите на въпросния син и той разбрал, че приятелят на баща му ще бъде освободен само ако той умре вместо него. И така, без никой да разбере, синът отишъл при съдията и се съгласил да умре вместо приятеля на баща си. На следващият ден съдията присъдил смъртно наказание на сина и освободил другия човек. След като синът дал живота си, баща му научил за това.

Скоро след това бащата седял в един автобус и видял приятеля си, който говорел с друг човек и дочул разговора им. Човекът до него попитал приятеля си: “Как така отмениха смъртното ти наказание?”, а той отговорил: “Ами, докато бях в затвора се държах прилично и вършех това, което искаха надзирателите. Тогава ме пуснаха на свобода заради доброто ми държание.”

Как мислите реагира бащата на разказа на приятеля си? Той бил ужасно ядосан. Как може да си помисли този човек, че поведението му има нещо общо с освобождаването му, след като неговият син беше дал живота си за него?

Приложение: Нито заради поведението ни, нито заради дълбочината на покаянието ни, Бог решава да ни прости греха. Дори факта, че Божието Слово ни учи, че истинската вяра ще бъде изявена чрез нашата любов и послушание на Бога не трябва да бъркаме това с истината, че Бог е простил греха ни единствено, защото Той е любящ и милостив и е дал Своя единствен Син да умре заради нас на кръста. Исус Христос плати наказанието за греха ни и Неговата жертва е тази, която откупи свободата ни и ни избави от Божия гняв.

Докато живеем християнския си живот ние не можем да изместим вярата в прощението и праведността, които Исус Христос придоби за нас. Оправданието чрез вяра трябва да остане основата на отношенията ни с Бога. На кръста беше платено наказанието за нас, за да застанем праведни пред Бога. Този кръст е единствената ни надежда за мир с Бога. Няма друго място за грешните хора, дори и за оправданите грешници, където да могат да срещнат Бога освен при кръста.

Пример: Как това има отношение към начина, по който Бог се отнася към нас? Може би по-добре ще разберем как на практика това влияе на връзката ни с Бога, ако дадем пример с трима души, които се опитвали да оправдаят себе си пред Бога. Първият, Михаил, казал: “Ако Бог не иска да ме пусне в небето, аз само ще Му припомня за храната, която съм дал на бедните.” Втората се казвала Марина. Когато я попитали дали Бог я приема, тя отговорила: “Да, защото се опитвам да живея добър живот. Никога не съм нарушила Десетте заповеди.” Нека третият човек да си ти. Представи си, че ти се отдава възможност да споделиш благовестието с един човек. Но след няколко дни се успиваш, пропускаш молитвеното събрание и говориш неучтиво със съседа си на излизане от къщи. Докато си в автобуса започваш да се чувстваш зле от това, което си направил. И за твоя изненада пред тебе се отваря още една възможност да споделиш евангелието с някой. Би ли я пропуснал само защото се чувстваш недостоен да споделиш благата вест с този човек? Мислиш ли, че е възможно Бог да те благослови в този ден? Не? А защо не?

Приложение: Често ние си мислим, че след като сме спасени чрез вяра, ние получаваме или губим Божието благословение в зависимост от нашето представяне. Но ние трябва да осъзнаем, че ако оправданието чрез вяра в Исус Христос е основата за отношенията ни с Бога, то дори и най-лошите дни, не са достатъчно лоши, за да се намерим извън Божията благодат, и нашите най-добри дни никога не са достатъчно добри, за да не се нуждаем от нея. Ние винаги се нуждаем от Божията благодат.

Изграждането на живота ни върху оправданието чрез вяра в Исус Христос ще ни дава свободата смело да служим на Бога, не защото винаги сме съвършено послушни на Бога, а защото имаме увереността, че връзката ни с Бога е изградена върху делото което Христос направи за нас. Оправданието чрез вяра поставя благодатта пред нашето послушание. Това е начинът, по който Бог се отнася към нас в Христос. Когато научим, че връзката ни с Бога винаги е била, и винаги ще бъде основана върху Неговата благодат и когато повярваме в завършеното дело на Неговия Син, тогава осъзнаваме колко велика е Неговата любов. Ние сме спасени по благодат и може да живеем единствено по благодат.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Можете ли да дадете просто и ясно определение на оправданието чрез вяра?
- ◆ Какво се има в предвид, когато оправданието чрез вяра се описва като *“пасивна праведност”*?
- ◆ Защо, дори и за нас християните, е толкова трудно да разберем и да повярваме, че нашите отношения с Бога са основани на Божията благодат, като повярваме в завършеното дело на Исус Христос на кръста?
- ◆ Как оправданието чрез вяра влияе върху отношението ти към Бога и върху разбирането ти относно Неговото отношение към теб?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

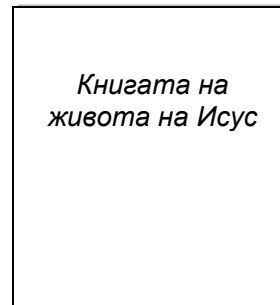
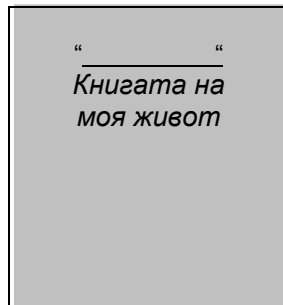
- ◆ Научете други хора за значението на оправданието чрез вяра и нека след това те сами да напишат определението за него. Донесете това, което те са написали на следващия урок.

Разменените КНИГИ

Илюстрацията “Разменените книги” ни помага да разберем оправданието.

1. Вземете черен или сив лист и напишете списък на грехове като използвате бял пастел/молив. Черният лист представлява нечистота. Сложете списъка в “Книгата на моя живот.”
2. Вземете бял лист и направете списък от добри качества, например: чистота, добродушие, самоотверженост и т. н., и ги сложете в “Книгата на живота на Исус Христос.”
3. Вземете списъка с греховете от “Книгата на моя живот” и ги сложете в “Книгата на живота на Исус Христос.”
4. Вземете списъка от “Книгата на живота на Исус Христос” и го сложете в “Книгата на моя живот.”

Основа за живот по благодат

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ **Въведение**

☞ **Цел на урока**

Целта на този урок е да обясни как бяхме освободени от властта на греха когато се свързахме с Христос, в Неговата смърт и възкресение, така, че да можем да изпитваме силата на Христос в живота ни като ходим чрез вяра.

☞ **Очаквани резултати**

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбере важноста на присъединяването към Христос и на силата, дадена ни, за да умъртвим плътта, неподвластна вече на греха;
- ◆ да ходи чрез вяра в личната, духовна смърт и във възкресението, преживяно в Христос и в спасението от силата на греха.

☞ **План на урока**

- I. Въведение.
- II. Божията благодат и практикуването на греха.
- III. Описание на нашата вътрешна промяна.
- IV. Оценка чрез вяра на новия ни живот в Христос.

Основа за живот по благодат

СВОБОДА ОТ РОБСТВОТО НА ГРЕХА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В първия урок бяха разгледани практическите приложения на оправданието чрез вяра в Исус Христос. Оправданието е единствената основа за връзката ни с Бога. Лесно е да сгрешим, измествайки тази основа встрани от Христос. Последствията от такова изместване имат критично влияние върху нас, защото ако Неговата любов е основана на нашите заслуги, ние никога не бихме били достатъчно добри, за да може един свят Бог да ни приеме и обикне.

Но Божията любов не зависи от нашите заслуги. От Божията гледна точка, нашата връзка е изградена единствено на основата на Христовото прощение и съвършена праведност, дадени ни чрез вяра. Тази истина трябва да даде голяма свобода в живота ни, за да бъдем честни за греха си пред Бога и да имаме увереността на Неговата изобилна благодат към нас.

Когато осъзнаем, че стоим праведни пред Бога, основавайки се на вяра в прощението и праведността на Исус Христос, сърцата ни се изпълват с радост. Поради греха си бяхме без надежда, отчуждени от Бога и сам сами в този свят. Живяхме в напразни търсения, които никога истински не задоволяваха душите ни; съвестта ни бе угнетена и няхмахме мир. Но всичко това се промени, защото бяхме поканени от Бога да приемем неговата благодат.

Помислете за това как се чувства един мъж или една жена когато са влюбени за първи път в човека, който би станал техен партньор. Особено когато открие, че по същият начин той/тя е обичан от някой, който иска да се ожени/ омъжи за него/ нея. Голяма радост и сила изпълват сърцата им. Те чувстват, че ще полетят. Когато ние открием по нов и свеж път истинската благодат, която Бог ни е показал, трябва да чувстваме същата пълнота в сърцата си. Трудно е за вярване, че нещо толкова чудесно е възможно. Въпреки това ние вярваме, защото знаем, че е истина.

II. БОЖИЯТА БЛАГОДАТ И ПРАКТИКУВАНЕТО НА ГРЕХА

A. Естественият въпрос.

Ако Божията благодат е наистина така голяма и ако се дава в изобилие на тези, които не я заслужават, а я получават заради вярата си в Исус Христос, естествено е да си зададем въпроса "Ако Божията благодат наистина изобилства в нас, възможно ли е да продължаваме да вършим грях?" Християните, които никога не са си задавали този въпрос, не разбират истинското естество на Божията благодат. Ако никога не сме си задавали този въпрос, ние вероятно сме започнали да изграждаме отношенията си с Бога върху собственото си послушание. Но дори да е така, този е естественият въпрос, който си задаваме. Ако наистина Божията благодат изобилства над всичките ни грехове и ние сме оправдани чрез вяра, независимо от нашето послушание, можем ли да продължаваме да вършим грях?

Б. Библейският отговор.

Отговорът на този въпрос е в *Римляни 6 глава*, която описва вътрешната промяна на вярващия човек. Изучавайки пасажа, трябва да разберем не само защо не може да продължаваме да вършим грях, но и да открием новата свобода от греха, която имаме. Това е важна част от живота ни по благодат. Чрез спасението ни Бог е снабдил две наши много основни нужди: Той ни е освободил от наказанието за греха, примирявайки ни със Себе си и ни е освободил от силата на греха, за да можем да живеем в истинска свобода, обичайки Бога. *Римляни 6:1-2* ни заповядва да не продължаваме да вършим грях, както сме правели преди да станем християни, защото вече сме *“умрели към греха.”*

Пример: Когато чрез вяра сме се съединени с Христос, ние сме преминали през смъртта. Трябваше да преминем през нея, за да бъдем освободени от греховното естество, в което се намирахме от мига на зачатие си. И понеже смъртта предизвиква раздяла, ние трябва да умрем към греха, за да бъдем отделени от него. Точно това се случва, когато повярваме в Исус Христос и бъдем спасени.

III. ОПИСАНИЕ НА НАШАТА ВЪТРЕШНА ПРОМЯНА

А. Нашата смърт с Христос (*Римляни 6:3-6*).

1. Как умряхме? (*Римляни 6:3-5*).

Римляни 6:3-5 обяснява как умряхме и какво се случи с нашия вътрешен човек в резултат от тази смърт. Ние бяхме съединени с Христос и бяхме кръстени в Неговата смърт. В пасажа има няколко глаголни действия, следвани от предлог, който пояснява единството между нас и Христос. В стих трети четем, че *“ние всички, които се кръстихме да участваме в Исус Христос, кръстихме се да участваме и в смъртта Му”*, в стих четвърти: *“ние се погребяхме с Него”*; в стих пети: *“сме се съединили с Него”*; и в стих осми: *“ние сме умрели с Христос.”*

Всички тези твърдения показват много ясно, че чрез нашето единство с Христос в Неговата смърт, ние самите сме умрели. Ако искаме да бъдем освободени от греховното естество вътре в нас, ние трябва да преживеем смъртта на вътрешния човек. Чрез свръхестествения начин, по който Бог ни обединява с Христос, Той умъртвява вътрешния човек, макар и външния да продължава да живее.

Терминът *“съединени”* (συμφυτος - *сумфутос*, от гръцки) в *стих 5*: *“...сме се съединили с Него...”*, в гръцкия език е термин, който беше използван да опише присаждането на две отделни растения. В момента, в който чужда клонка, присадена към едно дърво, започне да черпи живот от него, се казва, че тя е била *συμφυτος*, *съединена* с него. Това е живо, органично съединяване. Такова живо съединение става когато ние повярваме в Христос. По един свръхестествен начин ние сме съединени с Исус Христос и Неговия живот съживява вътрешния човек в нас. Но преди да можем да живеем в свобода, ние първо трябва да умрем, така че вътрешния ни човек да бъде разделен от греховното ни естество. Така ние сме съединени с Христос в Неговата смърт.

Апостол Павел казва, че ние сме били кръстени в Неговата смърт. Можем да разберем по няколко начина как това кръщение в смъртта на Христос се осъществява на практика. Първо, в *стих 3* се казва, че *“...ние всички, които се кръстихме да участваме в Исуса Христа, кръстихме се да участваме в смъртта Му”*. Някои хора разбират от този стих, че участието в смъртта на Христос става в момента на приемане на водното кръще-

ние. Главното възражение на това мнение е, че по този начин ние придаваме на акта на водното кръщение голяма градивна сила при изграждането на нашето единство и смърт с Христос, и това е позиция, с която малко протестанти са съгласни.

Има само две правдоподобни тълкувания на *“кръщението в Христос.”* Може би Павел е предполагал, че водното кръщение е практичната изява на искрена вяра и поради това нашата смърт с Христос е резултат не толкова на някаво тайнство, но на ориентираната към Христос истинска вяра.

Второто тълкувание е, че нашето *“кръщение в Христос”* не се отнася за водното кръщение, но за духовното кръщение в Него. От това мнение се разбира, че Павел не говори за тайнство, но за свърхестествената работа на Бога, Който *“ни поставя в”* Христос, когато повярваме в благовестието. Основното значение на думата *“кръщение”* е *“да поставиш във.”* Затова стихът се разбира така: *“всички ние, които сме поставени в Христос, сме поставени и в Неговата смърт.”*

В светлината на казаното до тук можем просто да обобщим, че тези, които са наистина в Христос са се съединили с него в смъртта Му. Нашата смърт в Христос предизвиква разделянето на вътрешния човек и грешното естество, в резултат на което имаме свобода от робството на греха. Въпреки, че греховното естество продължава да съществува и да е една зла сила вътре в нас, неговата власт над нас е била пречупена и сме свободни от тази сила. Това е нашата нова и сигурна реалност и ние трябва да вярваме в истиността ѝ, ако искаме да живеем християнския си живот с успех.

2. Какъв е резултатът от смъртта ни с Христос? (*Римляни 6:6*).

Стих 6 ни казва какво е последието от смъртта ни с Христос: нашето *“старо естество”* е разпнато. Старото естество е вътрешния човек, живял в нас преди да повярваме в Исус Христос, Който ни даде нов живот. Старият човек робуваше на греха. С присъединяването ни към Христовата смърт, вътрешният човек беше разпнат на кръста *“за да се унищожи тялото на греха.”* Гръцката дума *καταρῶω* - *катаргеу*, означаваща *“да унищожи”*, не говори за унищожаване сякаш греха е бил премахнат от нас. Все пак думата наистина означава *“да направя недействително или невалидно”* в смисъл, че нещо е направено неефективно чрез отстраняване на силата му. Павел използва същата дума в *Римляни 3:3*, където казва, че неверието на човека не *“унищожава”* Божията вяроност. В *Римляни 7:2* той казва, че жената е *“освободена”* от съпруга си ако той умре. Това е значението в този контекст. Ние сме освободени от робството на греха, защото силата му да контролира живота ни е премахната. Веригите на този грях са прекъснати и ние не сме вече поробени в тях.

Б. Нашият живот с Христос (*Римляни 6:5, 8-10*).

Има една последна идея, представена в този пасаж, която обяснява промяната, през която преминава вътрешния човек в нас. Казано е, че сме се съединили с Христос не само в Неговата смърт, но и в Неговото възкресение. Не само сме умрели, но и сме били възкресени за нов живот. Понеже Христос е жив, чрез свързването ни с Него, и нашият вътрешен човек също живее. В *стих 4* се казва, че както силата на Отца бе изявена при възкресението на Христос от мъртвите, така и ние сме създадени да ходим в нов живот, което ще бъде изява на същата тази сила. Силата, която възкреси Христос от мъртвите, сега е възкресила и нас от смъртта.

В. Крайният резултат (Римляни 6:6-7).

Крайният резултат от всичко това е, че нещо много велико и свръхестествено се е случило с нас и нашия вътрешен човек не е вече какъвто беше. Старият човек умря и сега живее нов човек. Какъв е този нов човек? От *6 и 7 стихове* научаваме, че този нов, вътрешен човек е освободен и не е вече роб на греха. Това сме ние в Христос.

IV. ОЦЕНКА ЧРЕЗ ВЯРА НА НОВИЯ НИ ЖИВОТ В ХРИСТОС

Заповядано е на християните да прилагат тези истини във всекидневния си живот. Всички знаем, че грехът все още съществува в нас, и продължавайки да се борим с него, може да изгубим от поглед новия си живот в Христос. Има моменти, когато не се чувстваме освободени от греха и се питаме дали въобще някога нещо свръхестествено се е случило с нас.

Ето защо думите, с които апостол Павел приключва, са така важни за нас. Три пъти в този пасаж той ни заповядва да *“знаем”* тази истина (*стихове 3, 6, 9*). Павел иска ние да разберем какво наистина е станало с нас в Христос. След това, в *стих 11*, той заключава: *“Така и вие считайте себе си за мъртви към греха, а живи към Бога в Христа Исуса.”* В този стих гръцката дума λογίζομαι - *логидзомай*, *“считайте,”* е математически термин, използван, когато някой е смятал числа или е разрешавал проблем. В този пасаж тя е използвана фигуративно, за да *“утвърди напълно”* истините, които са предадени тук. Ние сме призвани от Павел да повярваме напълно и да се доверим на тези основни истини. Старият човек вече не живее в нас. Той беше роб на греха, но бе разпънат на кръста, когато сме били съединени с Христос в Неговата смърт и възкресение, и сега сме променени в нови мъже и жени. Сега ние трябва да повярваме и заявим, че сме съживени в Христос, и че вътре в нас сме нови създания. Християнският ни живот е живот, в който ходим чрез вяра в тази истина. Въпреки че не винаги го чувстваме така, това не променя реалността на това, което се е случило. Ние трябва да продължаваме всеки ден да се покаяваме от греховете си и да вярваме, че сме едно с Христос, и че сега живеем съединени с Него.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Как позволявате на чувствата си, вместо на вярата ви в Божието слово, да влияят на начина, по който гледате на живота си в Христос?
- ◆ В борбата ви с греха, кога имате повече сила в живота - когато се опитвате по-силно или когато вярвате повече?
- ◆ Как думата *“считайте”*(λογίζομαι) в *Римляни 6:11* се отнася към вярата?

ДУХОВЕН
ХАРАКТЕР

УРОК **3**

Разбиране на вярата I

СЪДЪРЖАНИЕ

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да се помогне на участниците да видят важността на вярата, вкоренена в Христос, като средство за духовен растеж.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да осъзнае повече нуждата си от Христос и да расте в скромна зависимост от Него;
- ◆ да разбира разликата между живот със собствени усилия и живот чрез вяра в Христос и Неговото дело на кръста.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Отвлечане на вниманието, което ни отдалечава от Христос.
- III. Опасността от себеупование.
- IV. Важността на вярата.
- V. Да се научим да вкореним вярата си в Христос.

Разбиране на вярата I

ВЯРА ВКОРЕНЕНА В ХРИСТОС

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Помислете си за пример от вашия живот, когато сте осъзнали големината на греха си и сте се почувствали погубени пред Бога.

Когато преживяваме подобни моменти, разбираме как се е почувствал Исая, когато е видял Господа да седи на престола и славата Му да изпълва храма: *“Горко ми!” Извиках аз. “Загивам! Понеже съм човек с нечисти устни и живея между хора с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите” (Исая 6:5).* Когато осъзнаем колко нечисти сме пред Бога, не ни остава нищо друго освен да извикаме към Него и да Го помолим да ни очисти и да вдъхне живота Си отново в нас. Ние откриваме какво Бог иска от нас да разберем – а именно, че се нуждаем от Христос много повече отколкото можем да си представим.

Чрез нуждата ни от Христос, Бог стимулира вярата ни. Но големият проблем е в това, че често ние не осъзнаваме тази своя нужда. Където липсва осъзнаването ѝ, няма вяра, а там където няма вяра - няма жива връзка с Христос и Неговия живот в нас започва да запада.

Това е проблемът, за който и апостол Павел говори в *Галатяни 3 глава*. Християните в Галатия бяха объркани в разбирането на това как са оправдани пред Бога и как израстват като християни; процес, познат като “освещение”. Те губеха радостта си в Христос (*Галатяни 4:15*), нападаха се един друг (*Галатяни 5:15*). Бяха стигнали до там, че вярваха, че са оправдани чрез спазването на закона и бяха обърнали християнския си живот в състояние на зависимост от дела, вместо на жива зависимост от Христос (*Галатяни 4:10-11*).

Делото, извършено от Исус Христос на кръста, може да ползва само тези, които изоставят себеулованието си и стават мъже и жени на вяра, вкоренена в Исус. *Галатяни 3:1-5* разкрива как ние изместваме увереността си от делото на Христос върху нашите лични заслуги, спазвайки правила, за да си създадем фалшива праведност. Подобно на галатяните, ние сме призовани отново да живеем чрез вяра.

Галатяни 3:1-5 ни показва какво неправилно вършеха християните в Галатия и ни учи за централното място на вярата в християнския живот. Прочетете стихове 1-5.

II. ОТВЛИЧАНЕ НА ВНИМАНИЕТО, КОЕТО НИ ОТДАЛЕЧАВА ОТ ХРИСТОС

A. “Омайването“ на християните.

Павел започва със силно порицание към християните в Галатия. Той пише, че те са били *“омаяни.”* Тази дума означава *“да бъдеш омаян”* с нещо.

Пример: Това е като да говориш с приятел, докато той гледа по телевизията любимата си програма. Неговото внимание е привлечено от нещата, които предават по телевизията и му е трудно да следи това, което му говориш.

Б. Какво ни “омайва?”

Подобно на галатяните, ние също можем да се отдалечим от Христос и кръста. Това бе и причината, поради която Павел смъмри християните в Галатия. Галатяните бяха объркани относно причината за техния растеж в живота. Бяха “омаени” от правила и ритуали на религиозния живот, фокусът им се беше изместил от Христос върху самите тях. Те започнаха да уповават на самите себе си, без да разбират постоянната си нужда от Христос.

III. ОПАСНОСТТА ОТ СЕБЕУПОВАНИЕ

Защо Павел беше разтревожен за галатяните, казвайки, че са били “омаени”?

Павел разбра, че Галатяните бяха спрели да живеят живот, зависим от Христос. По този начин те откъснаха себе си от истинския източник на сила. Подобно на християните в Галатия, ние имаме живот, защото Христос живее в нас и ние живеем в Него. Ако не сме съединени с Христос, няма да имаме живот. Както казва Христос в *Йоана 15:5*: “Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мен и Аз в него, той дава много плод; защото отделени от Мен, не можете да сторите нищо.”

И все пак нашият живот често отразява липса на упование в Христос, изразяваща се в подценяване силата на греха. Неправилно мислим, че можем да се справим със собствени сили. Например, човек може да си мисли, че може да таи в сърцето си похотливи желания. “В края на краищата”, казва на себе си, “желанията не определят поведението.” Той убеждава себе си, че похотта е приятно преживяване, което той/тя може да си позволи, защото за разлика от прелюбодейството (грях, който не би извършил/а), похотта е минимално нарушение. Той/тя вярва, че е надвил/а греха в себе си – докато стигне до момента, в който е с друга жена/мъж в леглото си. Епидемията от християни, които изневеряват на съпрузите си, трябва да ни говори нещо относно силата на греха вътре в нас.

Другият грях, който ще споменем, е по-незабележим, но също така смъртоносен. Това е: превръщането на християнския живот във вършене на дела. Посещаваме всички църковни служби през седмицата и външно всичко изглежда добре – поне за пред хората. Но дори и когато участваме в тези дейности, може да ни стане отегчително да слушаме проповядването на Божието Слово, или поклонението само да излиза от устата ни, а вътре да има малко вяра и любов за Бога; но това, което е наистина тревожно, е че трудно забелязваме промяната, ставаща вътре в нас.

Това е незабележимата и фатална опасност, срещу която Павел директно се изправя в *Галатяни 3 глава*. Тя е смъртоносна, защото живота ни се превръща в повърхностно християнство, в което сме загрижени единствено за външната форма, докато вътре в себе си умираме. Това прилича на човек, който е болен от рак, но не знае за това и раковите клетки се разпространяват и убиват всичко, което влиза в допир с тях. Един ден той започва да се чувства зле, отива на лекар, за да разбере, че вече е твърде късно.

Подобно на рака, грехът е смъртоносна болест. Ние не трябва да бъдем глупави и да си мислим, че можем да я пренебрегваме или да я надвием със собствени усилия, или чрез външно съобразяване със закона, който е в Библията. Ако продължаваме да уповаваме на тези слаби средства, за да преодолеем греха, той ще ни погуби.

IV. ВАЖНОСТТА НА ВЯРАТА

Чрез неуспеха ни да живеем християнския си живот със собствени сили, ние откриваме слабостта си и важността да ходим чрез вяра в Христос. Пет пъти апостол Павел, в пасаж *Галатяни 3:2-5*, използва предлога “чрез”, за да изрази начините, по

които дадено нещо се постига. Първо, той говори за началото на християнския живот и обещанието на Святия Дух, питайки: *“Чрез дела, изискани от закона ли получихте Духа, или чрез вяра в евангелието”* (Галатяни 3:2)? С други думи, как сме приели Духа? Как започна християнския ни живот? Според Павел, това е станало *“чрез вяра”* в благовестието (Галатяни 3:8). След това той продължава по-нататък, говорейки за християнското израстване, наречено още *“освещение.”* Той задава въпроса: *“Толкова ли сте несмислени, че като почнахте в Духа, сега се усъвършенствате в плътта?”* (Галатяни 3:3). С други думи, ако не можахме сами да започнем това дело в нас, а трябваше да повярваме в Бога и да се доверим на делото на Святия Дух, защо сега си мислим, че можем да се усъвършенстваме със собствени усилия? И накрая, той задава последен, много затрогващ въпрос: *“Прочее, Тоя, Който ви дава Духа и върши велики дела между вас, чрез дела, изискани от закона ли върши това, или чрез вяра в посланието”* (Галатяни 3:5)? Трябва внимателно да помислим по този въпрос, защото Библията всъщност много ясно учи, че в послушанието си ние опитваме Божиите благословения.

Забележете контраста, който Павел прави между *“послушание”* и *“вяра”* като начини, по които Бог работи. Ние не сме спасени чрез послушание, но по благодат, чрез вяра. Също така, вярата не е само начина, по който сме оправдани, но е и начина, по който сме осветени. Ние израстваме чрез вяра в истините на благовестието, приемайки чрез вяра Христовото дело за нас и вътре в нас. В оправданието и осветението ние сме призвани да живеем чрез вяра.

Упованието в собствените средства е може би най-доброто практическо описание на неверието, а ние сме призвани да спрем да уповаваме на собствените си сили и да живеем чрез вяра. Бог ни призовава да изоставим преследването на себеправедността. Ние нямаме никаква праведност освен тази, дадена ни чрез съединението ни с Христос. Вярата смирено признава нуждата ни да търсим извън себе си - в Христос - и тя приема прощението и съвършената праведност, която Той ни дава.

Пример: По време на Протестантската реформация, Лутер и Еразъм водели спор по въпроса, кое най-добре изобразява спасението и нуждата ни от благодат. Еразъм приел, че греха разболява човека, но продължил казвайки, че нуждата ни от благодат е като малко дете, което се учи да ходи. Човек може да направи няколко стъпки към Бога, но понякога се нуждае неговият небесен Баща да го хване и да му помогне. Лутер бил неприятно разочарован от такава малка нужда от благодат и казал на Еразъм, че без съмнение греши. Той казал, че нашето спасение повече прилича на гъсеница, която е напълно обградена от огън. Ако някой не протегне ръка, за да я спаси, тя със сигурност би загинала.

Нуждата ни от спасение е безусловна. Божията святост изисква справедлива присъда за човека, който е изпълнен с грях. Трябва напълно да изоставим всяка надежда за собствената си праведност и да се хванем за Христос, или със сигурност ще загинем. Бог трябва да ни спаси като гъсеницата. Но също така Бог ни призовава към подобно себеотричане и при осветението ни. Трябва да продължаваме да живеем в истината на евангелието и да откриваме своята праведност в Христос, ако искаме да се доближим до Бога. Неговата святост ще продължава да разобличава греха ни до сърцевината му и ако не вярваме, че стоим праведни пред Бога, единствено чрез вярата ни в Христовата праведност вменена в нас, ние ще бъдем поразени от Божията святост. И ако си мислим, че можем да излекуваме болестта на греха вътре в себе си със собствените си усилия, ние се заблуждаваме в преценката си за силата на греха. Вярата е пълното изоставяне на всичките наши средства, защото разбираме печалната си слабост. Когато усетим голямата си нужда, вярата се прилепва към Христос и единствен Той може да ни даде всички придобивки. Колкото повече израстваме във вярата, толкова повече ще търсим да се прикрепяваме към Христос и да търсим живота и силата, които само Той може да даде.

V. ДА СЕ НУЧИМ ДА ВКОРЕНИМ ВЯРАТА СИ В ХРИСТОС

Божие то разрешение на нашата неспособност да Му угодим със собствените си сили не се изразява в по-усилени опити от наша страна. Неговият отговор е в това, да повярваме с по-голяма увереност в истините на евангелието. Чрез вярата в тези истини ние започваме да задълбочаваме живота си в Христос.

Често, когато сме изправени пред преграда в живота си, или пред трудна отговорност, започваме да си изграждаме стратегии, да мислим за начините, по които да решим задачата. Да си признаем честно, че често избягваме трудните ситуации, защото не можем да си представим как ще успеем да се справим с тях. Цялата работа тук е свързана със собствените ни способности.

Какво става, когато един ден се изправим пред истинската греховност на сърцата си? Макар че може да предпочитаме грехът ни да бъде скрит, Бог действа, за да го изобличи. От време на време дори ние оставаме очудени от големината на греха ни. Какво правим в такива ситуации? Може би искаме да прекараме няколко седмици, изпълнявайки самоналожено наказание. Или започваме да мразим себе си поради греховността си. И чак след като пострадаме малко, отиваме при Бога и изповядваме греха си.

Виждате ли какво става? Ние се опитваме чрез страдание да изкупим греха си. Това е принципът, поставен зад покаянието. Ние се опитваме да заслужим Божието прощение. Когато правим това, ние използваме своите собствени усилия.

Пример: На 2 Август 1544 година, Мартин Лутер писал до един свой верен приятел - Джордж Спалатин. Спалатин бил дал някакъв съвет, който по-късно сметнал за грях. Когато достигнал до своето заключение, той се потопил в скръб и вина. Той бил убеден, че е трябвало да знае по-добре от всички хора, и че не трябвало да допуска грешката, която бил направил. Не можел да бъде утешен. Когато Лутер разбрал за състоянието му, той му писал и му предложил да го утеши, казвайки: "...моята искрена молба и съвет е да се присъединиш към компанията ни и да общуваш с нас, които сме истински, големи и закоравели грешници. По никакъв начин ти не трябва да правиш Христос да изглежда нищожен и незначителен, сякаш Той може да бъде наш Помощник, само когато искаме да се отървем от въображаемите си, дребни и детински грехове. Не! Не! Това няма да ни помогне. Вместо това Той трябва да бъде Спасител и Изкупител за истински, големи, печални и отвратителни престъпления и грехове, нещо повече - за най-големите и ужасни грехове; на кратко, за всичките грехове, събрани заедно в едно голямо цяло ..." Лутер продължил да утешава приятеля си, Спалатин, със съвета, който сам той някога бил получил. Лутер изповядал: "Веднъж, когато бях в същата болница и страдах от същата болест, доктор Стаупитц ме утеши като ми каза: "Аха! Искаш да бъдеш боядисан грешник и следователно очакваш да намериш в Христос боядисан Спасител. Трябва да свикнеш с идеята, че Христос е истински Спасител и ти си истински грешник. Защото Бог нито се шегува, нито се занимава с въображаеми работи, но Той без съмнение беше ревностен, когато изпрати Своя Единороден Син на света и Го пожертва заради нас (*От "Мартин Лутер Приятел на Съвременния християнин"*).

Дали и ние сме станали пребоядисани християни, които просто се нуждаят от пребоядисан Спасител, или сме истински грешници, нуждаещи се от истински Спасител? Вярата ни свързва с Исус, а да бъдем свързани с Исус означава да сме свободни от всичко друго. Ние не можем да прибавим нищо към това, което Христос е направил за нас. Както е казал някой: "Това, което прибавяме към Христовото дело, то го замърсява. Става като миризмата на скункс по време на прекрасен залез. Гледката е хубава, но на теб не ти се иска да бъдеш там."

Това е особено вярно за тези, с които живеем и които виждат истинното ни естество. Ако се опитаме да прибавим своята праведност към Христовата, ние ставаме себеправедни и нетърпеливи към другите хора. Ако живеем със собствените си сили, никога в действителност няма да се променим и взаимоотношенията, които имаме са, за да извлечем полза за самите себе си.

Нашият растеж идва, когато се научим как да изоставим собствените си средства и да започнем да ходим с вяра, която да е закрепена в Христос.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Губите ли чувството си на радост в Христос? Ако е така, защо?
- ◆ Какво е приложението на евангелието в живота ни като вярващи?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- Напишете един параграф, като разгледате следните въпроси и се подгответе да ги споделите с учителя си.

Каква е разликата между собствени усилия и вяра?

Как живота чрез вяра въздейства върху всекидневните ни мисли и действия в живота?

Разбиране на вярата II

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да се помогне на участниците да разберат какво означава вяра, действаща чрез любов, и как тя се проявява в живота им.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да разбере, че ако тази негова любов расте, любовта му към другите също ще расте;
- ◆ да види себе си като грешник, нуждаещ се от благодат, и опитвайки Божията благодат да стане любящ и милостив към другите.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Библейска картина на вярата, изразяваща себе си чрез любов.
- III. Приложение на вярата, изразяваща себе си чрез любов.

Разбиране на вярата II

ВЯРА, ИЗРАЗЯВАЩА СЕБЕ СИ ЧРЕЗ ЛЮБОВ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В *Галатяни 3 глава* апостол Павел дава отрезвяващо предупреждение относно опасността да изместим доверието си от Христос. Видяхме колко е важно за един християнин вярата му да е вкоренена в Христос. Това е ключовият елемент за растежа му. В *5 глава* Павел също прави заключение, че като ходим с вяра, любовта в сърцата ни ще расте. Обърнете на *Галатяни 5 глава* и прочетете *стихове 2-6*.

В *6 стих* Павел казва: *“Понеже в Христа Исуса нито обрязването има някаква сила, нито необрязването, но вяра, която действува чрез любов.”* С това Павел ни казва, че ние не можем да прибавим нищо върху делото на Христос на кръста. Всяко нещо, което се опитваме да добавим от себе си, представлява едно нищо. Това, което истински ще ни помогне да израстваме в християнския си живот, така че Бог да ни употребява, не е вътре в нас – не е образованието ни, нито постиженията ни, нито пък опита ни, и със сигурност не е праведността, която мислим, че имаме.

Това, което наистина е важно, е растящата, динамична вяра в Христос – вяра, която ни води до по-интимно познаване на Бога, която ясно вижда слабостите и греховете ни; която разбира и по-задълбочено оценява Божията благодат и която е основана върху Христовото дело, за да може Неговата сила да действа във и чрез нас.

Павел казва, че ако тази сила действа в нас, тя ще изразява себе си чрез любовта. Човекът, който живее чрез вяра, не е обвързан със закона, а с любовта. Вярата възпроизвежда в него искрена любов и по този начин се вижда как тези неразделни качества, вяра и любов, действат заедно.

II. БИБЛЕЙСКА КАРТИНА НА ВЯРАТА, ИЗРАЗЯВАЩА СЕБЕ СИ ЧРЕЗ ЛЮБОВ

В *Евангелие от Лука* е записан пример за вяра, действаща чрез любов в живота на една жена. Прочетете *Лука 7:36-50*

Исус използва тази история, за да покаже контраста между вярата на Симон и вярата на тази жена. Длъжникът, дължащ петдесет динара, беше Симон. Той вярваше, че неговия дълг беше малък. Също вярваше, че малко му е простено, и затова любовта му беше малко. Една грешница беше като длъжника и дължеше петстотин динара. Тя обаче знаеше, че дългът ѝ бе голям. Тя повярва, че много ѝ е простено и затова любовта ѝ беше голяма. Връзката между вярата и любовта е очевидна. Жената вярваше, че ѝ беше простено много и тази вяра я доведе до по-голяма любов към Христос. Симон погрешно вярваше, че на него му е простено малко и неговата липса на вяра го доведе до себеправедност. Неговата любов към Исус в сравнение с тази на грешницата беше малка.

III. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ВЯРАТА, ИЗРАЗЯВАЩА СЕБЕ СИ ЧРЕЗ ЛЮБОВ

Подобно на Симон ние често не осъзнаваме как липсата на вяра влияе върху отношенията ни към другите хора.

Пример: Един ден съпруг и съпруга се събудили от много необикновен шум, идващ от банята. Мъжът отишъл там бързо и видял, че вода тече през една прогнана тръба. Изтичал до мазето и спрял крана за водата. Когато се върнал в апартамента, съпругата му му припомнила, че преди няколко седмици му беше посочила повреденото място и го беше помолила да го поправи преди да се спуска. Той се оправдал, че тръбите тогава не били изглеждали чак толкова зле и й казал “Ще извикам водопроводчик и ще се погрижа проблема да се разреши”, макар че в същото време си мислел: “Трябваше вече да съм на работа.” Жената благодарила на съпруга си, въпреки че си мислела: “Той наистина трябваше да поправи тръбата преди няколко седмици. Каква мръсотия е сега!”

Както се случва често, водопроводчикът се забавил и докато го чакал, съпругът започнал да се притеснява, че така ще изгуби целия си ден. Той бил търговски посредник. Работата му била да продава продуктите на фирмата си в различни болници.

По-късно водопроводчикът дошъл. След като се споразумели за работата и какво трябва да се направи, съпругът тръгнал за първата болница.

И двете болници, които посетил следобеда, не пожелали да закупят нови продукти. В пет часа следобед той решил да посети още една болница, с надеждата, че може би ще свърши някаква работа този ден. Отишъл в една детската болница. Администраторката, с която разговарял, се заинтересувала от продуктите, но също така поискала да поговорят и за други неща. Той търпеливо я изслушал, опитвайки се да вмъкне информация за това как различните продукти ще бъдат полезни за нуждите на болницата и накрая тя поръчала голямо количество стоки. Той написал договора и забързал към дома, знаейки, че отново се прибира закъснял. Карайки колата си към къщи, изпитвал чувството на задоволство затова, че макар и деня му да беше започнал ужасно, той беше успял да се свърже с водопроводчика и въпреки затруднените продажби в ранния следобед, беше успял накрая да свърши полезна работа. Той се чувствал добре от начина, по който се грижел за семейството си.

Прибрал се в къщи в осем вечерта, мислейки, че ще бъде посрешнат с вкусна вечеря и топли целувки от жена си и децата, като награда за неговите значителни усилия при разрешаването на житейските проблеми и при задоволяване на нуждите на семейството си. Докато разказвал на съпругата за успеха си в детската болница той забелязал, че тя плаче. “Какво има?” попитал той. Със сълзи на очи тя му отговорила: “Не си ли спомняш? Трябваше тази вечер да ходя на балет с приятелките си и ти трябваше да се погрижиш за децата.”

Опитвайки се да се защити, той казал: “Съжалявам, скъпа. Ако тръбите не се бяха спукали, аз щях навреме да свърша работата си. И на това отгоре продажбите не вървяха добре в началото на деня и реших да опитам да се свържа с още някой клиент и виж какво се случи.”

Тя отговорила ядосано: “Това винаги се случва. Ти не ме послуша, когато ти казах за повредените тръби. Заслужаваш това, което ти се случи днес. Но като че ли винаги, в края на краищата, аз съм тази, която страда от твоята безотговорност.”

Той й отговорил по същия начин: “Ами, голяма работа. Аз се опитвам да се грижа за семейството си и това ли е благодарността, която получавам?” Той се обърнал и влязъл в кухнята, а тя отишла в спалнята.

Приложение. Как можеше благовестието да помогне и на двамата съпрузи през този ден? Кои истини от него, ако бъдат по-ясно разбрани и ако се повярва в тях позадълбочено, биха променили мисленето и отношението на всеки от тях? Първо ще разгледаме как вярата, основана на евангелието, би могла да помогне на съпруга.

А. Прилагане на евангелието спрямо съпруга.

1. Връзката между вяра и честност.

Съпругът гледал на себе си като на жертва на обстоятелствата, вместо да признае своя провал в грижата за семейството си. Вместо да уповава на Христовата праведност и да признае, че греши, той се опитвал да се оправдае, защитавайки своята праведност. Но, ако уповавал на Христовата праведност, той би могъл да бъде честен относно слабостите си към другите.

2. Връзката между вяра и любов.

Съпругът гледал на сутринта като на загубено време, а не като на възможност да покаже любов към своята съпруга. Понеже неговото самочувствие се базира на резултатността му, а не на факта, че Бог го обича, той фокусирал вниманието си върху вършенето на задачи, а не върху показването на любов към другите. Вярата в евангелието познава дълбочината на Божията любов, от която извира и любовта към другите.

3. Връзката между вяра и мир.

Съпругът откликвал на проблемите си с неверие. Вместо да вярва, че Бог снабдява нуждите на своите деца, той постъпвал като сираче, което е само на целия свят. Продължавайки да се стреми да продаде стока, той си създавал навика да се прибира късно в дома си и да пренебрегва семейството си. Вярата се изразява в сигурността, че *“утрешният ден ще се безпокои за себе си” (Матей 6:34)*.

Б. Прилагане на евангелието спрямо съпругата.

1. Връзката между вяра и смирение.

Дори и ако е права за водопроводните тръби, съпругата по един себеправеден начин гледала на себе си като на отговорната личност, а на съпруга си като на безотговорник. Дори той да се е държал от време на време безотговорно, тя трябвало да осъзнае, че всеки човек има силни и слаби черти, и че тя не трябва да използва силните черти на нейния характер, за да осъжда слабостите на съпруга си. Често в една ситуация и двамата могат да осъзнаят, че грешат, но поради гордостта си, всеки от тях решава, че другият е извършил по-обиден грях. За разлика от това апостол Петър пише в *1 Петрово 5:5: “Всички облечете смирението.”* Според евангелието, съпругата също се е отдалечила от Божията слава и се нуждае от Неговата благодат.

2. Връзката между вяра и прощение.

Съпругата не успяла да види начините, по които нейният съпруг показвал любовта си към нея. Например, че той не отишъл на работа докато не се свързал с водопроводчика и докато тръбите не били поправени. Гордостта ни отдалечава от истинското прощение и ни ослепява, за да не виждаме любовта на другите. Жената е забравила, че тя е простена и затова ѝ е трудно да прости на съпруга си.

В. Как трябва вярата ни в евангелието да влияе върху начина, по който се отнасяме с другите?

Това, което видяхме в примера, е как омаловажаваме евангелието в живота си. Ние си мислим: “Аз съм прав, а те не са прави.” Ние просто не виждаме собствения си грях и нуждата си от прощение, и затова ние е трудно да прощаваме. Често сме сляпи за слабостите си и това е причината да не растем към по-дълбоко доверяване на Духа, Който единствен дава силата да се победи греха.

От друга страна, когато вярата ни в евангелието расте, ние израстваме в разбирането на голямата ни нужда. Тази растяща вяра води към живот, в който ние не считаме другите за длъжници.

Това е динамиката на вярата, действаща чрез любов. Нека Бог да даде в сърцата ни винаги растяща вяра в евангелието.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Каква е връзката на вярата с любовта? Как трябва растящата ни вяра в евангелието да влияе върху любовта ни един към друг?
- ◆ Какво спира растежа на нашата вяра в евангелието?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Помислете за някой, с когото сте близки (съпруг, родител или дете). По какъв начин обичате този човек? По какъв начин липсата на вяра в евангелието влияе върху любовта ви към него? Какви грехове трябва да изповядате пред него? Помислете за конкретни начини, чрез които искате да изразите любовта си към този човек, заради обновената ви вяра в евангелието.

ДУХОВЕН
ХАРАКТЕР

УРОК **5**

Освещение

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да се промени често срещаното неправилно схващане за християнския живот и да се разбере, че ако наистина искаме да растем, кръстът трябва да стане фокусната точка в нашия живот.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да стане християнин, който да тържествува в Христос;
- ◆ да знае, че за да расте трябва да гледа към кръста, свързвайки всички неща в живота си с Христос;
- ◆ да остави своето себеупование при нозете на Христос.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Какво е освещение?
- III. Как може освещението да бъде разбрано от вярващия човек (диаграмата с кръста).
- IV. Заключение.

☞ Фигури

5.1 Фигура 1: диаграмата с кръста

☞ Напътствия към водещите

В този урок се използва илюстрацията, позната като “Диаграмата с кръста”. По-ефективно е да чертаете диаграмата част по част пред участващите, за да ви слушат, а не да отклоняват вниманието си, опитвайки се да разберат диаграмата като цяло. Не давайте диаграмата и не я споменавайте преди да сте свършили с целия урок.

Освещение

КРЪСТЪТ – ФОКУСЪТ НА ХРИСТИЯНСКИЯ ЖИВОТ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Това, което преживяваме в личния си живот и в личната си връзка с Бога, повече от всичко друго ще има влияние върху нашето служение на основаване на църкви. Много често нашият Господ Исус Христос, в разговорите си с религиозните водачи по онова време, говореше относно сърцето на човека, защото знаеше, че когато става въпрос за служение, няма нищо по-важно от това, което се случва в сърцето на водача.

Това е критична тема, на която трябва да се обърне повече внимание, тъй като все по-често виждаме църковни водачи, които са духовно рухнали поради един или друг грях. Как можем ние да се опазим от такъв срив? Как нашата любов към Бога да расте без да охлажда? Как можем да растем във вярата си, за да имаме жизнена, жива връзка с Исус Христос?

За да достигнем заедно в едно по-задълбочено взаимоотношение с Бога, ние ще използваме основните истини, върху които обърнахме внимание през тази седмица, за да илюстрираме как един църковен водач расте в любовта си към Бога и в живата вяра, която му помага духовно да води църквата на Исус Христос. Първо ще разгледаме какъв е християнският живот в действителност и второ, ще се научим как да направим кръста на Исус Христос фокусната точка на нашия живот.

II. КАКВО Е ОСВЕЩЕНИЕ?

Освещението е продължителното дело на Бога в живота на вярващия човек, което го прави свят. Думата “свят” има значение на “притежаване на истинско подобие с Бога.” Освещението е процес, чрез който моралното състояние на даден човек се привежда в съгласие със законното положение пред Бога (ние сме провъзгласени за праведни). Това е продължение на това, което се случи при новороденото, когато нов живот бе даден и излят във вярващия човек (Ериксън).

Има няколко страни на нашето освещение. Ние бяхме новородени от Святия Дух така, че да можем да бъдем преобразени в подобие на Бога. Но това преобразяване не е завършено. То е продължителен процес, който се развива чрез взаимоотношенията между Бога и християнина. Във *Филипяни 2:12-13* се казва: “...изработвайте спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, Който, според благоволението Си, действа във вас, за да желаете това и да го изработвате.” От тук разбираме, че трябва да бъдем съучастници с Бог. Не можем да бъдем пасивни и да си мислим, че сам Бог ще произведе Своето подобие в нас. Ние също трябва да сме активни. Трябва да “работим.” Но делата не са с цел да спечелим Божието приемане, а по-скоро са израз на нашето разбиране и благодарност за прощението на греховете ни чрез кръвта на Исус Христос и за осиновяването ни като Божии деца.

III. КАК МОЖЕ ДА БЪДЕ РАЗБРАНО ОСВЕЩЕНИЕТО ОТ ВЯРВАЩИЯ ЧОВЕК

Една илюстрация, позната като “Диаграмата на кръста”, може да ни даде по-добро разбиране за процеса на освещението в живота на вярващия човек.

А. Целта на християнския живот: Познаването на Бога.

Господ провъзгласи чрез пророк Еремия: *”Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си; силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали, нека се хвали с това, гдето разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ.”* (Еремия 9:23, 24). Знания, власт и богатство са нещата, към които най-често хората се стремят. Но се казва, че най-благородният стремеж е познаването на Бога и нещата, в които Той се удовлетва. Исус каза в *Йоана 17:3*: *”А това е вечен живот, да познаят Тебе, единния истинен Бог и Исус Христос, Когото си изпратил.”* Тук Исус ни учи, че вечният живот е да познаваме Бога такъв, какъвто Е. Познаването на Бога е целта и значението на вечния живот. Ето защо ние трябва да продължаваме да израстваме в познаване на цялото Му величие и да растем в подобие на Него. *(Нарисувайте стрелка, насочена нагоре, и напишете: “Моето разбиране за Божието съвършенство”).*

Какво се случва с нас, когато израстваме в познанието си за Божието съвършенство? Ние растем в познание за себе си. По-конкретно - осъзнаваме нашата греховност, която явно контрастира със съвършения характер на Бога. *(Начертайте стрелка наклонена надолу и напишете: “Осъзнаване на моята греховност.”)* Колкото по-близо се приближаваме до Бога, толкова по-добре разбираме колко сме се отдалечили от Него. Колкото по-добре виждаме Неговата истинска слава, толкова повече осъзнаваме нашия ужасен грях. Това е и изпълващо със страх преживяване. Поради тази причина много хора избират да не знаят много за Бог. Да Го познават означава да изложат себе си на показ, а това е ужасна опитност за хора, които имат скрити прегрешения.

Познаването на Бог може да бъде и една неизразима радост! Може ли да си представите какво е да познавате президента на някоя страна и да споделяте с него и най-интимните си мисли? Това бледнее пред привилегията и вълнението да бъдете доведени близо до Бога. Създателят на вселената ни кани да Го познаваме отблизо, да познаваме Неговите желания, цели и планове, които Той иска да ни разкрие в лично взаимоотношение с нас. Той дори иска да станем съработници с Него в изпълнението на Неговите цели.

Но когато преживяваме това взаимоотношение, ние ще продължаваме да се чувстваме недостойни да бъдем познавани и обичани от такъв Бог. Това е момента, в който идваме до познание за Христос и значението на това, което Той направи на кръста. Колкото повече опознаваме величието на Бог, толкова повече се чувстваме недостойни, но когато това познание расте, ние разбираме значимостта на прощението и помирението ни с Бога чрез Исус Христос. *(Начертайте 3 кръста, като започнете с малък от вътрешната страна на ъгъла, образуван от двете стрелки. От дясната му страна нарисуйте два по-големи кръста.)* Ние започваме да се чувстваме както апостол Павел, който каза: *”А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос”* (Галатяни 6:14а). Още: *”А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо – познаването на моя Господ Исус Христос”* (Филипяни 3:8а). Исус Христос и Неговото дело на кръста стават все по-важни за нас.

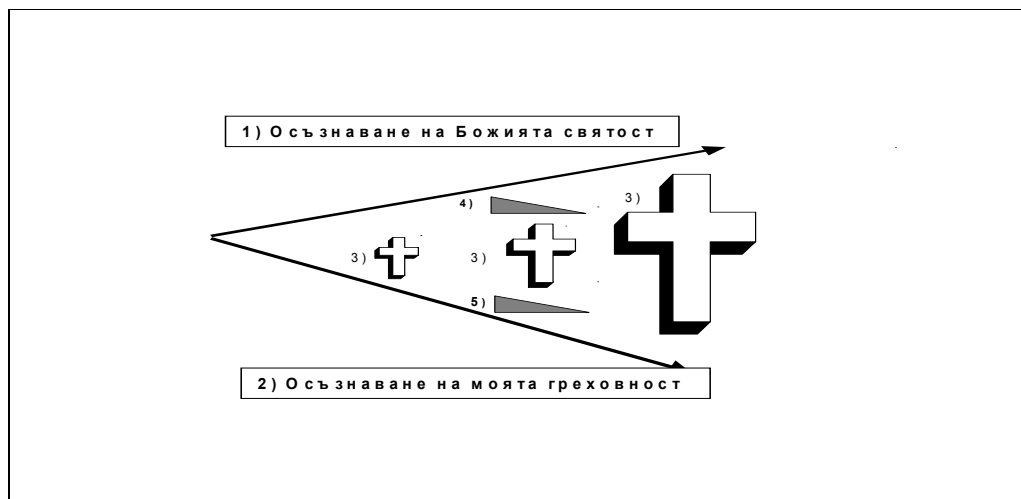
Б. Пречки за християнския растеж

Защо не преживяваме такъв растеж в нашия християнски живот? Една от причините е защото фокусът ни се е изместил от делото на Христос на кръста към нашето лично служение. Ние си мислим, че християнския живот се състои само от това, което ние вършим за Бога. Някои християни не осъзнават, че има много по-важни страни на християнския живот от служението, като например позна-

ването на Бога и личната връзка с Него (*Лука 10:38-42*). Послушанието ни на Бога с благодарност за Неговият дар на спасение, се отразява върху делата ни. Изглежда, че всички много лесно се увличаме от това, което правим, така че чрез нашите постижения се опитваме да придобием приемане от страна на Бога и хората. Също така сме и горделиви и искаме да изглеждаме добре в очите на другите. Нашите постижения стават основата, върху която градим своята репутация.

Грехът има влияние върху нас и по други начини. Можем да мислим, че нашия грях няма значение пред Бога, (*изтрийте средния кръст и начертайте един, който е по-малък, след това поставете клин между него и "Моето разбиране за Божието съвършенство"*) и така важното значение на кръста отслабва. Това, което в действителност правим тук (*посочете клина*) е, че смаляваме Бога в умовете си и Го правим по-малък, отколкото в действителност е Той. Ние се заблуждаваме, защото имаме ограничена представа за Бога.

Някои хора може би си мислят: "Аз не съм чак *толкова* голям грешник!" (*сложете клин от долу между кръста и "Осъзнаване на моята греховност"*). Много по-лесно е да видите греха на другите, отколкото своя, нали? Защо е така? Вярно ли е, че ние имаме по-малко проблеми с греха, отколкото другите? Ако мислим по този начин, значи заблуждаваме сами себе си. Така възвеличаваме себе си (*посочете към долния клин*), а отново принижяваме значението на кръста.

Фигура 5.1 Диаграма на кръста

IV. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

За да избегнем клопката на собствените постижения, ние трябва да растем в Божието Слово и във вяра, за да можем да разбираме истинската святост на Бога и дълбоката греховност на нашето сърце. Но също така трябва да вярваме, че макар и да сме големи грешници, Бог е милостив и прощава всичките ни грехове. Ние стоим съвършено праведни в Христос. Ние вече сме деца на живия Бог и Той ни е възлюбил. Той се удовлетва в нас и е посветен да ни направи подобни на Христос.

За да победим греха си не е нужно да се стремим да полагаме повече усилия, а да разбираме по-добре реалността на Христовото дело на кръста. Според *Римляни 6 глава*, тъй като сме се съединили с Христос, ние сме умрели и сме били възкресени с Него. Неговата победа над греха е и наша. Грехът вече не е наш господар. Но това не означава, че грехът вече няма да се опита да ни

пороби. Наистина той не е вече наш господар, но въпреки това винаги ще се опитва да наложи отново своята власт и сила над нас. Ден след ден и миг след миг ние трябва да помним какво Христос направи за нас на кръста, като отне греховете ни и ни даде нов живот. От тази гледна точка на освещението ние разбираме, че нашата плът остава зла до деня, в който умрем.

Когато растем в познанието си за Бога, ние се променяме повече и повече в Негово подобие. Невъзможността сами да се справим става още по-ясна, след като осъзнаем пълната ни зависимост от Христос. Благовестието намира все по-голямо място в живота ни и нуждата ни от Христос – все по-голяма. Ние разбираме много по-дълбоко това, в което сме повярвали. Припомняме си истините от евангелието. Чрез вяра ние вършим делата на Христовата смърт и възкресение, които стават реалност в живота ни.

Думите на Артур Бенет описват живота, който трябва да имаме в Христос.

“Долината на видението” от Артур Бенет (Banner of Truth, Единбург, 75)

*“Господи, Възвишен и Свят, Кротък и Смирен,
Довел си ме в долината на видението,
където живея в низините, но виждам Теб във висините;
обграден от планини от грях държа аз Твоята слава.
Нека да се науча от парадокса, че пътят надолу е път нагоре,
че да си снижен е да си високо,
че съкрушеното сърце е изцелено сърце,
че каещият се дух е радващ се дух,
че каещата се душа е победоносна душа,
че да нямаш нищо е да имаш всичко,
че да носиш кръст е да носиш корона,
че да даваш е да приемаш,
че долината е място на видение.
Господи, през деня звездите могат да се видят от най-дълбоките кладенци,
и колкото по-дълбоки са кладенците,
толкова по-ясно Твоите звезди сияят;
Нека да намеря Твоята светлина в моята тъмнина,
Твоят живот в моята смърт,
Твоята радост в моята скръб,
Твоята благодат в моя грях,
Твоите богатства в моята сиромашия,
Твоята слава в моята долина.”*

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Направете списък на нещата, които Христос извърши на кръста и при възкресението. Разкажете какво правите вие, за да станат тези неща по-реални в живота ви.
- ◆ Как израствате в святост? Опишете как това става в ежедневието ви.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Опишете как се учите да правите нещата, които Христос извърши чрез смъртта и възкресението Си, по-реални в живота ви.
- ◆ Разкажете на друг човек нещата, които сте научили за растежа и святостта, и му обяснете как прилагате това във всекидневния си живот. Дайте конкретен пример за промяна в живота ви като вярващ, която е в резултат от вашето разбиране за освещението.

Водене на духовен дневник

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ План на урока

Целта на този урок е да представи духовния дневник като практично средство, което може да помогне на вярващите да се фокусират върху личния духовен растеж и служение.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да може да използва дневника като ефективно средство за записване на личните вътрешни просветления, молитви и отговори, служебни контакти, малки групи и бележки и разсъждения за деня.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Водене на духовен дневник.

☞ Фигури

- 6.1 Фигура 1: Тихо време.
- 6.2 Фигура 2: Духовен дневник.

☞ Приложение

6A Приложение: Пример за духовен дневник.

☞ Напътствия към водещите

Можете да направите духовни дневници и да ги раздадете на участниците, за да ги използват по време на семинара. "Дневник на основателите на църкви", издаден от Библейска Лига, е много прост и полезен дневник

Водене на духовен дневник

ДНЕВНИК НА ОСНОВАТЕЛИТЕ НА ЦЪРКВИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Поради забързаността на живота много малко хора намират време и място да разсъждават за Бог и Неговото Слово, за живота и за приложението на Словото в тех-ния личен живот. Докато един ученик има желание за растеж и промяна, той/тя по-стоянно преоценява живота си - както цар Давид помоли Бог да изследва сърцето му и да открие греховете му, за да може той да расте (*Псалом 139:23-23*). Имаме голяма нужда да отделяме време, за да заставаме тихи пред Бога всеки ден и да разчупваме оковите на заетостта (*Псалом 46:10; 37:7*).

Воденето на духовен дневник е един от най-ефикасните начини за отчитане на нашето духовно израстване и живот на служение. Дневникът ни кара да разсъждаваме върху живота си и да определяме преоритетите си. Той също ни помага да израстваме във вяра като виждаме как нашето разбиране и знание за Бога е нарасна-ло с времето и как Бог е отговорил на нашите молитви. Когато израилтяните преся-коха река Йордан, за да навлязат в обещаната земя, Бог им заповяда да вземат дванадесет камъка от реката и да издигнат паметник. Целта на този паметник беше да напомня на настоящето и бъдещо поколение за Божията вярност и сила (*Исус Навин 4:1-9*). По подобен начин, когато ние записваме уроците, които Бог ни е научил, или опитностите, които сме имали, или молитвите и отговорите, те също ни на-помнят за Божията любов и вярност в нашия живот когато сме се сблъскали с трудности или сме били обезкуражени. През вековете християните са научили мно-го от духовните дневници на известни християни като Джонатан Едуардс, Хъдзън Тейлър и Еми Карамайкъл. Има записани свидетелства за това как Бог е имал лич-но взаимоотношение с определена личност и насърчението от интимно взаимоотношение, което ние също можем да имаме с Него.

Дневникът също може да бъде и полезно средство за нашето служение. Ако Бог ви призовава да основавате църква или да бъдете част от тим за основаване на цър-кви, вие ще бъдете включени в различни задачи – евангелизаторство, ученичество, малки групи и др. Дневникът може да бъде полезен за записване на нови контакти, цели и хрумвания относно малките групи, въпроси и нужди, които сте обсъждали с вашия водач и др. Той видимо ви напомня за вашето служение и ви помага да види-те как Бог ви използва по специфичен начин, за да доведе хора при Себе Си. Днев-никът също съдържа информация, която може да бъде преглеждана отново с ва-шия водач.

Воденето на дневник ще ви бъде много полезен докато основавате църкви. Следва-щите параграфи показват части от дневник на основатели на църкви, които вие съ-що може да използвате. Ако вашият водач няма дневник, който да ви даде, вижте приложение 6А, което съдържа страници, които вие можете да копирате и използва-те. Ако не, можете да направите собствен дневник. Най-важното нещо е, че дневни-кът ви помага да разсъждавате върху това, което Бог

ви е научил чрез Неговото Слово и молитва, както и върху опитностите, които сте имали при основаването на църкви.

II. ВОДЕНЕ НА ДУХОВЕН ДНЕВНИК

A Тихо време (Фигура 6.1).

Фигура 6.1 е пример за записване на размишления върху Божието Слово, по време на вашето тихо време, и молитви и техните отговори. Забележете:

- ◆ **Пасажът за днес:** запишете библейския пасаж, който четете.
- ◆ **Лично вътрешно просветление:** прочетете пасажа, отделете време да разсъждавате и да се молите относно прочетеното. Запишете това, което Святия Дух ви е открил. Какво казва пасажът? Какви са вашите наблюдения? Как можете да приложите наученото към вашия живот?
- ◆ **Обещания, които да бъдат изискани:** има ли обещания в пасажа? Запишете ги и благодарете на Бог за тези истини.
- ◆ **Заповеди, които да бъдат изпълнени:** има ли заповеди, които трябва да изпълните?
- ◆ **Молитва:** запишете нещата, за които имате специфична тежота и отговорите на предишните молитви. Бъдете конкретни. Това ще ви помогне да видите как Бог работи чрез вашите молитви.

B План за деня (Фигура 6.2).

Фигура 6.2 е пример за дневен план. Дневният план ви помага да забележите напредъка на вашето служение за основаване на църкви. Можете да засегнете следните неща:

- ◆ **Дейности:** отбележете всичките си дейности за деня – това, което сте свършили и това, върху което още работите.
- ◆ **Контакти:** отбележете вашите контакти за евангелизиране за деня и резултатите от срещите. Споделите ли свидетелството си? Как реагираха хора-та? Те отворени ли са или затворени за евангелието?
- ◆ **Срещи:** отбележете всяка малка група, домашна група или други срещи. Кога и къде беше проведена срещата? Кой водеше? Какво правехте (библейско изучаване, молитвена група, показвахте филма “Исус” на приятели?) Колко човека дойдоха? Колко са редовни посетители? Посетители? Някои покаяли се? Отбележете възникнали проблеми или нужди.
- ◆ **Размишления:** отделете време да размишлявате за деня. Случило ли се е нещо изключително? Забелязахте/научихте ли нещо за вашия живот и служение? Какво? Тези размишления са лични бележки, които правите за личния си живот. **Не е нужно да ги споделяте с друг.** Те ви помагат да забележите всичко, което Святия Дух ви учи.

Фигура 6.1. Тихо време

Фигура 6.2. Дневен план

Тихо време

Пасаж 1 Коринтяни 13

Лично просветление

-

Обещания

Заповеди

Молитва
Молитви и отговори

Дневен план Дата: _____

Дейности:

Контакти:

Име	Бележки
-	-

Среци:
Малки и домашни групи, други среци

Размишления

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

По време на обучението водете духовен дневник за тихото си време и напредък в служението.

Пример за духовен дневник

Тихо време

Пасажът за днес: _____

Лично вътрешно просветление

Обещания, които да бъдат изискани

Заповеди, които да бъдат изпълнени

Молитви и отговори на молитви

Дневен план

Дата: _____

Дейности:

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

Контакти

Име

Забележки

Име	Забележки
_____	_____
_____	_____
_____	_____
_____	_____

Среци

Малки групи, домашни групи и други среци

Размишления за деня

Евангелизиране

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

1
УРОК

Въведение в евангелизирането

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да ви въведе в естеството, нуждата, мотивът и мястото на евангелизирането в стратегията за наситено основаване на църкви.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае какво означава “евангелизиране”, да съзнава, че то е процес;
- ◆ да съзнава, че Бог обича всички хора и желае те да бъдат спасени;
- ◆ да вижда неотложната нужда на погиналите и да бъде все по-силно подбуждан от безусловната Божия любов да им свидетелства;
- ◆ да знае, че уменията и опитът в евангелизирането могат да бъдат развивани;
- ◆ да съзнава, че евангелизирането има съществена роля в процеса на основаване на нови църкви.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Естеството на евангелизирането.
- III. Нуждата от евангелизиране.
- IV. Мотивът за евангелизиране.
- V. Мястото на евангелизирането в стратегията за наситено основаване на църкви.

☞ Приложения

- 1А Приложение: Разбиране на евангелието.
- 1Б Приложение: Молитвени тройки.

☞ Напътствия към водещите

Помолете участниците в семинара да прочетат на глас избрани стихове от трета точка. Отделете достатъчно време за дискусия на молитвените тройки. Насърчете участниците да образуват собствени молитвени тройки преди започването на следващата сесия.

Въведение в евангелизирането

БОГ ТОЛКОВА ВЪЗЛЮБИ СВЕТА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Без съмнение евангелизирането е важно служение. Също така е трудно служение и може да изплаши онези, които имат малко опит. Със сигурност учениците на Исус са изпитали същите тревоги като нас в своята работа. Надежда ни се дава в *Евангелие от Матей*.

В *Матей 4:19* Исус призовава и насърчава Петър и Андрей да го последват с думите: “*Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци.*” Те притежаваха опит като рибари, който Той желаше да употреби по нов начин в живота им – за изграждането на Своята църква. Това желаем да се случи и в нашия живот. Като следваме Христос, съблюдаваме Неговия закон и Му се покоряваме, ние отправяме молитви към Господ да ни направи ловци на човеци, способни да привличат други към Него. В началото на разглеждането на тази важна тема, помолете Господ да ви направи плодородни ловци на човеци. Само Той може да стори това!

Има различни начини за ловене на риба. Можем да употребим големи лодки, сложни машини и огромни мрежи, за да уловим хиляди наведнъж. Можем да хвърлим малка мрежа, с която да уловим няколко риби, или въдица, с която да хванем само една. Също така не всеки път успяваме да уловим нещо, но можем да натрупаме опит. Трябва да отидем там, където има риба. Понякога примамваме рибата със стръв. Друг път отиваме на дадено място и го заграждаме с мрежата.

Също така има и много начини да доведем мъже, жени, младежи и деца при Христос. Все пак, има само едно истинско евангелие. За да спечелим другите за вярата, която променя живота, трябва да работим съвместно със Святия Дух. Той обвинява света за грях, за правда и за съдба (*Йоан 16:8*). Често с течение на времето комбинираме много методи и стратегии, за да привлечем хората към Христос. Ще разгледаме някои от тях в този и следващите уроци относно евангелизирането.

II. ЕСТЕСТВОТО НА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕТО

Накратко, евангелизирането е “казване на благата вест”: Исус Христос ни донесе спасение. Това е най-чудната вест, която някога е докосвала човешкото сърце. Служението на благовестителя се състои в това да помогне на тези, които не вярват в Христос да се приближат до Него. Но неговата работа не завършва с решението им да се доверят на Бог. Неговата цел включва полагането на основа, върху която да се гради новият живот в Христос и образуването и разрастването на църкви.

Евангелизирането е важен процес, чрез който се изгражда Божието царство – църквата на Исус Христос. В него Господ употребява християните, които работят заедно със Святия Дух. Докато действието на Духа в човешките сърца е невидимо, усилията на християните са както видими, така и невидими за другите.

В тайно, ние се молим на Бога да ни доведе до тези, които е подготвил, молим Го да подготви сърцата за вестта на евангелието и да я запази в тях. Също така се молим да ни помогне да представим благата вест ясно и разбираемо. Можем да вклю-

чим и други вярващи в това молитвено служение. “Молитвените тройки”, ни помагат на дело да се посветим на благовестването. Насърчавайте свои братя и сестри да се молят, докато се трудите за довеждането на погиналите при Христос. Павел ни даде такъв пример в *Ефесяни 6:19-20* и *Колосяни 4:2-6*.

От друга страна, използваме възможността, която ни дава Бог в непредвидените срещи всеки ден, за да споделим своята вяра. Стараем се да установим искрени приятелства с хората около нас. Прекарваме време с другите, за да видят нашия живот, а и ние техния. Строим мостове на доверие до отделни хора и цели семейства, разнасяйки свидетелството за Христос и Неговото влияние. Евангелизирането често включва специфични дейности, чиято цел е да се занесе благата вест до другите. Тези дейности биха могли да бъдат: любезна помощ или предлагане на брошура; организиране на евангелизация използвайки филма “Исус” или надарен благовестител като говорител.

При евангелизирането ние споделяме вестта на евангелието. Какво представлява тя? Апостол Павел ни дава добро обобщение на евангелието в *1 Коринтяни 15: 3-4* “Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според писанията; че бе погребан; че биде възкресен на третия ден според писанията...” Ако разбираме значимостта на тези думи, ние разбираме евангелието. Приложение 1А дава по-подробно обяснение за вестта на евангелието.

Като свидетелстваме, ние споделяме евангелието. В нашите думи ще има сила, когато са потвърдени от живота ни. Начинът ни на живот вдъхва живот на думите, които изговаряме. Нашата почтеност, състрадателност и искреност са важни средства, които Господ използва, за да ни направи “сол и виделина” точно там, където живеем.

III. НУЖДАТА ОТ ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

A. Нашата отговорност да представим Бог пред света.

От времето на Христос, Неговите ученици са натоварени с отговорността да представят Господа и Неговото царство в този свят. Апостолите първи получиха това служение. Те разбраха, че са определени да бъдат свидетели – говорители и посланици на Христос. Това положение изисква вярно да представим истината така, както я разбираме, и вярно да представим Бог, Който ни спечели и изпрати навън. Павел видя своята отговорност като дълг и задължение към Бог и погиналите.

- ◆ *2 Коринтяни 5:16-21*
- ◆ *Матей 28:18-20*
- ◆ *Марк 16:15*
- ◆ *Деяния 1:8*
- ◆ *Римляни 1:14-17*
- ◆ *1 Петрово 1:9*
- ◆ *2 Тимотей 2:24-26*
- ◆ *2 Тимотей 4:5б*

Б. Всички са духовно мъртви и завинаги отделени от Бога без Исус Христос.

Не само, че всеки е духовно отделен от Бога, но е и напълно неспособен да се спаси чрез своите усилия. Поради греха, той не може да достигне до Святия Бог. Независимо дали съзнава своето положение или не, той ще остане безнадежно изгубен и завинаги осъден, ако не приеме спасението, което му предлага единствено Исус Христос.

- ◆ *Римляни 1:18 и надолу*
- ◆ *Римляни 3:9-20,23*
- ◆ *Йоан 14:6*
- ◆ *Деяния 4:12*
- ◆ *Езекил 3:16-21*
- ◆ *Ефесяни 2:1-3*
- ◆ *Римляни 6:23*

В. Мнозина жадуват да чуят и разберат за разрешението на своя духовен проблем.

Френският философ Блез Паскал е казал, че в човека Бог е оставил празнота, която само Той може да запълни. През вековете хората са търсели разрешение на своя духовен проблем. Списъкът по-долу включва само няколко от многото, споменати в Новия завет, които биха споделили своята болка с надеждата да получат облекчение. Има и други като тях, които с готовност ще чуят евангелието, ако отидем при тях и им го представим ясно.

◆ Никодим – Йоан 3	◆ сляпороденият – Йоан 9
◆ жената при кладенеца – Йоан 4	◆ множествата в Ерусалим - Деяния 2
◆ Закхей – Лука 19	◆ етиопският скопец – Деяния 8

Г. Евангелието оказва както силно, така и широко въздействие.

1. Евангелието оказва духовно въздействие.

Евангелието променя духовното състояние на човека. То ни привежда от царството на сатана в царството на Бог, от тъмнината в светлината, от смъртта в живота. Преди врагове на Бог и роби на греха, а сега ние и тези, които са повярвали чрез нас, сме вече част от Божието семейство (*Колосяни 1:10-14*).

2. Евангелието оказва въздействие навсякъде.

Евангелието променя живота на хората по целия свят: в многолюдните градове, в откъснатите планински села, в горещите тропически джунгли, сред неспокойните младежи, в разделените семейства, сред забързаните бизнесмени и заетите политически водачи. Навсякъде на всеки континент, евангелието оказва въздействие. Семейства, общности и народи по света са променени от евангелието на Исус Христос.

3. Евангелието оказва обществено въздействие.

Когато хора дойдат при Христос и предадат себе си на пребивавщия Свети Дух, обществото на тези, които обичат Христос, могат да окажат морално въздействие върху цялата нация.

4. Евангелието оказва въздействие върху отделната личност.

Всеки, който е положил доверието си в Христос, когато е чул евангелието, може да засвидетелства колко дълбоко Божията благодат го е променила, като го е направила ново създание в Христос. Евангелието оказва силно въздействие върху отделни хора и цели семейства.

5. Евангелието оказва въздействие сега.

Христовото животворно евангелие ни избави. Ние бяхме спасени от наказанието за греха! Нещо повече, ще бъдем спасени от присъствието на греха. Но сега ние сме избавяни от силата на греха. Евангелието променя нашия живот днес (*1 Коринтяни 15:55-56; Римляни 5:8-10*).

6. Евангелието оказва въздействие от поколение на поколение.

Чрез тези, които се обръщат към Господа поради действието на евангелието в нас, ние можем да окажем влияние не само на своето поколение, но и на следващите. Полагаме основата на вярващо потомство в и извън нашите семейства.

7. Евангелието оказва въздействие за вечността.

Промяната, която носи евангелието, засяга не само нашия временен живот, но и съдбата ни през вечността. Ние, като Христова невяста и Негова църква, ще свидетелстваме през вечността в духовния свят за Божиата милост и благодат (*Ефесяни 3:10, 11*).

III. МОТИВЪТ ЗА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

A. Можем да разнасяме благата вест от чувство за дълг и отговорност към Бог или другите.

Павел писа в *Римляни 1:14*, че е длъжник на тези, които не са чули евангелието. Той се чувства задължен да сподели с другите това, което има – евангелието. Божиите мъже и жени често наричат себе си “Негови слуги”, като имат в предвид, че служението им, поне от една страна, се дължи на покорността пред властта на Бог, техния Господар.

В *Колосяни 1:28*, апостол Павел говори за целта на своето мисионерско служение: “...за да представим всеки човек съвършен в Христа.” Често това, което мотивира Божиите служители да разнасят благата вест, е великата цел да видят осъществени Неговите намерения. Тази надежда и удовлетворението от успеха на Божието дело сами по себе си могат мощно да ни подбудят, като служим на евангелието.

B. Можем да разнасяме благата вест поради страх от Бога и Неговия съд.

Може би не винаги усещаме любов към Бога и другите, нито чувство за дълг. Понякога фактът, че принадлежим на Бога и един ден ще отговаряме пред Него за своята служба, ни изпълва със страх. Дори този страх може да ни подбужда да служим. Бог строго предупреди Езекил да занесе Неговото послание на народа или да понесе последствията (*Езекил 3:16-21*).

B. Възможно е дори да разнасяме благата вест, водени от погрешни мотиви.

В едно от своите послания до една млада църква, апостол Павел отбелязва, че има хора, които проповядват евангелието “от завист и препирлив дух” (*Филипяни 1:15*). Но той продължава и казва, че това няма значение! Христос се проповядваше -- това бе най-важното за него. Павел се радваше, че се прави това, което трябва, макар и с погрешни мотиви (*Филипяни 1:15-18*).

Г. Можем да разнасяме благата вест от любов към Христос и погиналите.

Израстващият вярващ открива, че все по-силно обича Христос, и, разбира се, тези, които Той обича – църквата и погиналите. Павел казва, че Христовата любов го принуждава да убеждава хората (*2 Коринтяни 5:14*).

Първото послание на апостол Йоан ни навежда на мисълта, че това, което го мотивирало и подбуждало да проповядва евангелието, е било желанието да въведе все повече хора в общението в църква. Девизът “Колкото повече, толкова по-щастливи” би могъл да представи неговата любов към другите, която го подбуждала непрестанно да разнася евангелието.

V. МЯСТОТО НА ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕТО В СТРАТЕГИЯТА ЗА НАСИТЕНО ОСНОВАВАНЕ НА ЦЪРКВИ

Целенасоченото и усърдно евангелизиране заема важно място в стратегията за наситено основаване на нови църкви. Наситеното евангелизиране върви ръка за ръка с наситеното основаване на нови църкви. Първата и основна част на евангелизирането – спечелване на погиналите за Христос - трябва да бъде последвана от след-

ващата -- изграждане и обучение на новоповярвалите в ученичество. Но в този следващ етап никак не трябва да пренебрегваме изключителната важност на целенасочената, упорита евангелизаторска работа – изграждане на мостове към погиналите и привличането им към вярата. Трябва да установим баланс между разнасянето на благата вест и обучението на повярвалите. Пренебрегването на което и да е от двете подлага на опасност успеха на Божието дело, в което се трудим.

Разбира се, нужно е да помагаме на тези, които Бог ни е поверил да обучаваме във вярата, но никога не трябва да бъдем доволни от техния брой. Не трябва да забравяме да свидетелстваме за Христос. Трябва да бъдем посветени с усърдие на своята отговорност да достигнем погиналите с евангелието. Без непрестанно да довеждаме хора във вярата (помислете за цикъла в основаването на нови църкви) не ще има следваща фаза на утвърждаване, нито на изграждане на водачи, нито надежда за непрестанно умножаване на църкви. Евангелизирането трябва да заеме първото място в служението за наситено основаване на нови църкви.

Екипирането и мобилизирането на всички вярващи да евангелизират ще бъде главен елемент във всяка стратегия за наситено основаване на църкви. Един от най-добрите начини да мобилизирате вярващите да евангелизират, е да ги накарате да образуват молитвени тройки. “Молитвена тройка” представлява трима християни, които се срещат редовно, за да се молят за трима неспасени приятели или роднини. Групата се среща да се моли за тези хора, докато те не повярват, или докато обстоятелствата им попречат да се молят заедно. Приложение 1Б ви дава полезен образец за молитвена тройка.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Вярвате ли, че Бог би могъл да ви употреби за достигането на другите с евангелието?
- ◆ Кое е най-важното нещо, което ви се е случвало лично на вас някога?
- ◆ След като това ви се е случило, кое, тогава, е най-важното нещо, което можете да направите в своя живот, за да повлияете положително на света?
- ◆ Какво е “делото на благовестител” (2Тимотей 4:5)?
- ◆ Какво ви мотивира най-силно да споделяте евангелието?
- ◆ Можете ли да посочите десет човека във вашия “свят”, които се нуждаят от лична връзка с Христос?
- ◆ Какви намерения имате да увеличите своите усилия за достигане на погиналите?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Преговорете “Разбиране на евангелието” в приложение 1А. Тогава, със свои думи, опишете в духовния си дневник какво е посланието на евангелието. Бъдете готови да споделите това на следващата сесия.
- ◆ Образувайте молитвена тройка с други двама вярващи и се молете за спасението на тези, за които Бог ви насочва. (Вижте приложение 1Б).

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Колман, Робърт. *Главният план за евангелизиране*.
- ◆ Литъл, Пол. *Как да споделяме вярата си*.
- ◆ Мейсъл, Джон. *Бог ли е Исус?*
- ◆ МакДауел, Джош. *Повече от дърводелец*.

Разбиране на евангелието БОЖИЯТА СИЛА ЗА СПАСЕНИЕ

I. ВЪВЕДЕНИЕ

В писмо до младата църква в Рим, апостол Павел пише: *“Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: Праведният чрез вяра ще живее”* (Римляни 1:16-17).

Кое е благовестието, от което Павел не се срамуваше? Мнозина са объркани да отговорят на този въпрос. Някои вярват, че евангелието е съвкупност от правила или принципи, които трябва да бъдат разбрани и живяни. Други мислят, че евангелието включва придържане към определена група или спазване на определено поведение. Те биха казали: “Присъедини се към нас и ще станеш християнин.”

Когато разглеждаме съдържанието на евангелието в този урок, важно е да разберем, че по своята същност истинското християнство не е философия, която трябва да разберем, нито сбор от правила, които трябва да следваме, нито е начин на живот, който трябва да възприемем. **Християнството ни представя живия Бог и пътя, по който всеки един лично може да Го познае чрез Неговия Син, Исус Христос.** Следователно, сърцето на Евангелието е самият Исус Христос -- Неговата личност, служение и как можем лично да го познаем.

II. ЛИЧНОСТТА И СЛУЖЕНИЕТО НА ИСУС ХРИСТОС

A. Той създаде и поддържа всичко.

Библията ни казва, че всичко бе създадено чрез Исус Христос и всичко чрез Него се сплотява (*Йоан 1:2-3; Колосяни 1:16-17; Евреи 1:2*). Понеже Исус ни създаде, Той знае от какво се нуждаем, за да живеем по волята Му. Ние бяхме създадени от Него, за да имаме общение с Него.

B. Той прие естеството на човек.

Исус, Божият Син, доброволно прие естеството на човек (*Йоан 1:14*). Той ни яви невидимия Бог (*Колосяни 1:15*). В една личност неделимо са свързани две различни природи -- на Бога и на човека (*Колосяни 2:9*). Той е напълно Бог и напълно човек и въпреки това единен. Исус е единственият Ходатай между Бога и хората (*1 Тимотей 2:5*). Понеже е напълно човек, Той може да ни състрадава в нашите немощи; но въпреки че беше във всичко изкушен като нас, не съгреша (*Евреи 2:14,16-17; 4:15*).

B. Той умря на кръста.

Исус сам предаде Себе Си на служението на Ходатай. Силна болка прониза тялото, душата и духа Му. Той бе разпънат на кръст, умря и бе погребан (*Филипяни 2:8*). Така Исус изкупи греховете ни. Той нямаше грях и не умря заради Своя вина. Със Своето съвършено послушание и жертва, Той напълно удовлетвори Божия гняв (*Римляни 5:19; Евреи 10:4*). Чрез Исус не само сме помирили с Бога,

но и получаваме вечно наследство в небесата (*Колосяни 1:19-20; Евреи 9:12,15*).

Г. Той възкръсна от мъртвите.

Исус е Бог и гробът не можа да Го задържи. Той възкръсна на третия ден в тялото, в което бе разпънат (*Йоан 20:25,27; 1Коринтяни 15:4*). След това се яви на Своите ученици, а също и на стотици други свидетели (*1Коринтяни 15:5-6*). Неговото възкресение убедително изяви, че Бог прие цената, която Той плати за греха. Христовото възкресение превърна страшната екзекуция във врата към Божието присъствие. Понеже Той живее, ние имаме надеждата за вечния живот.

Д. Той се възнесе на небето.

Христос се възнесе на небето и седна отдясно на Отца, където продължава да да се застъпва за нас като наш Ходатай (*Евреи 1:3; Римляни 8:34*). Преди смъртта Си Исус каза на учениците Си, че отива да им приготви място и един ден ще се върне да ги вземе (*Йоан 14:1-3*).

Е. Той ще дойде отново да вземе Своята невеста у дома и да съди света.

Когато настане денят, Христос ще дойде отново в сила да приеме Своята невеста, Църквата. Тези, които са Го изповядали за Господ и Спасител, ще получат вечен живот, а онези, които са Го отхвърлили, ще бъдат осъдени за вечността (*1 Йоан 4:11; Матей 25:31-46*).

III. КАК МОЖЕМ ДА ПОЗНАЕМ БОГА ЧРЕЗ ИСУС ХРИСТОС

А. Изповядайте своето състояние пред Бога.

1. Изповядайте, че сте мъртъв в грях, като сте наследили вината за греха на Адам, неговата смърт поради греха и неговата паднала природа като всички негови потомци (*Римляни 5:12,15-19*).
2. Изповядайте, че вие самият сте съгрешил (*Римляни 3:23*).
3. Разберете, че с добри дела не можете да заслужите спасението си (*Ефесяни 2:8-9*).
4. Разберете, че въвн от Бога няма надежда за вас (*Ефесяни 2:12*).

Б. Повярвайте в Исус Христос.

1. Разберете, че можете да се спасите единствено чрез Исус Христос. Няма друг Ходатай между Бога и хората освен Него (*Йоан 14:6; 1 Тимотей 2:5*).
2. Не е достатъчно да приемете посланието на евангелието само с ума си, повярвайте в него със сърцето си (*Римляни 10:9-10*).
3. Приемете Исус Христос за свой Господ (*Римляни 10:9-10*).
4. Знайте, че сте спасен/а по благодат чрез вяра (*Ефесяни 2:8-9*).
5. Знайте, че Христос направи всичко, което е нужно за вашето спасение (*Римляни 5:15-19; Евреи 10:11-14*).

В. Изповядайте своя грях и се обърнете от него.

1. Изповядайте специфични грехове в молитва пред Бога (*1Йоан 1:8-10*).
2. Помолете за прощение в името на Христос (*Деяния 10:43*).

3. Обърнете се от греха и се посветете на живот на покорност на Бога чрез Святия Дух (*Римляни 6:11-13; 8:5-6*).

Г. Бъдете уверен, че имате нов живот в Христос

1. Вие сте ново създание (*2 Коринтяни 5:17*).
2. Вие сте примирен с Бога (*Римляни 5:9-11*).
3. Вие имате вечен живот (*1 Йоан 5:13*).
4. Вие можете да бъдете сигурен в своето спасение не поради това, което сте, или това, което сте извършили, но поради това, което е Бог и това, което Той е направил, за да ви помири със Себе Си (*Матей 10:28-29; 2 Коринтяни 5:18-19*).

Молитвени тройки

I. КАКВО Е МОЛИТВЕНАТА ТРОЙКА?

Това е прост и удобен начин да спечелим другите за Христос. Свържете се с двама християни и редовно се молете заедно за спасението на девет приятели или роднини, които не познават Исус лично. Тогава се радвайте да видите изпълнено написаното в *Матей 18:19-20*: "... гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях."

II. КАК ДА СЪЗДАДЕМ МОЛИТВЕНА ТРОЙКА?

- A. Изберете двама приятели или роднини християни, за да оформите група.
- B. Нека всеки един от вас посочи имената на трима души, които не познават Исус като личен Спасител и Господ.
- B. Уговорете време веднъж седмично, да се молите заедно за тези девет човека. Можете да се срещате у дома, в работата, в училище или преди църква.
- G. Молете се заедно за всеки един от деветимата да приемат Христос като свой Спасител. Помолете се за техните лични нужди и близки.
- D. Доколкото е възможно, водени от Бога, задълбочавайте приятелството си с другите двама от молитвената тройка, колкото е възможно повече. Помогайте си. Молете се един за друг, като се стремите към всичко това.
- E. Когато тези, за които се молите, станат християни, продължете да се молите за тях, както ви води Бог, но започнете да се молите за други невярващи приятели и роднини. Във фокуса на молитвата ви трябва да стоят приятели и роднини, които не познават Исус лично.

Забележка: Вие също бихте могли да се молите по този начин заедно във вашето семейство!

III. РАБОТЕН ЛИСТ НА МОЛИТВЕНАТА ТРОЙКА

- A. Моите партньори в молитвената тройка са:
 - 1. _____
 - 2. _____

Б. Ние се молим за:

Запишете имената на поне девет спасени приятели, за които вашата молитвена тройка ще се моли редовно:

Моят списък:	Списък 2	Списък 3

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ

УРОЦИ **2,3**

Разработване на твоето лично свидетелство

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да инструктира основателите на църкви за стойността и подготовката на лично свидетелство.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ♦ да бъде подготвен ясно и кратко да изложи фактите, които го доведоха до Христос, неговата опитност на обръщение, и влиянието, което неговата вяра е имала върху живота му;
- ♦ да разбира потенциалното духовно влияние на личното свидетелство;
- ♦ да разработи версия на личното си свидетелство, която да сподели с другите в рамките на три до пет минути.

☞ План на урока

- I. Естеството на свидетелството.
- II. Стойността на свидетелството.
- III. Примери за свидетелство.
- IV. Подготовка на свидетелство.
- V. Споделане на лично свидетелство.

☞ Приложения

2A Приложение: Как да използваме моста.

☞ Напътствия към водещите

- ♦ Направете индуктивно изучаване на свидетелството на сляпородения в *Йоан 9:13-34*, или Павловите свидетелства, както са описани в *Деяния 9, 22 и/или 26*, за да илюстрирате и подчертаете ключовите аспекти на едно свидетелство.
- ♦ Този урок продължава два часа. През първият час участниците трябва да бъдат запознати с това какво представлява личното свидетелство и да им се помогне да напишат тяхното лично свидетелство. Вторият час трябва да бъде използван за практикуване на споделянето на техните лични свидетелства (точка 5 в плана на урока). При все че урокът е изложен в цялостна форма, вие бихте могли да разделите часовете. Ако оставите няколко свободни дни между часовете, това би дало възможност на участниците да научат добре техните свидетелства, преди да ги споделят в клас.
- ♦ Бъдете сигурни, че свидетелствата не са по-дълги от пет минути. Когато участник сподели свидетелството си, използвайте хронометър да засичате. Трябва голяма дисциплина, за да се пази едно свидетелство кратко, но ще има ситуации, в които ще има време само за споделянето на едно кратко свидетелство. Може да бъде по-ефективно да разделите хората на две или три групи.

Разработване на твоето лично свидетелство ТОВА, КОЕТО БОГ НАПРАВИ ЗА МЕН!

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

1. ЕСТЕСТВОТО НА СВИДЕТЕЛСТВОТО

А. Ние сме призвани да бъдем свидетели.

В *Деяния 1:8* Исус обеща на учениците си, че те ще получат сила когато Святия Дух дойде на тях и те ще бъдат Негови свидетели. Но какво означава “свидетел”? В съда “свидетел” е някой, който е извикан да каже на другите това, което е видял. Той казва истината относно някое критично събитие така, както я е възприел. От свидетелят не се очаква да знае всяка подробност и има различни перспективи на истина. От него се очаква да каже акуратно и честно това, което си спомня. Съдържанието на думите на свидетеля представлява неговото свидетелство.

Б. Ние сме призвани да даваме свидетелство.

Всеки от нас, който е повярвал в Христос, има свидетелство за споделяне. Каква е била вашата опитност с Христос? Нашите свидетелства са индивидуални като пръстовите отпечатащи и снежинките. Нашите свидетелства дават ценно вътрешно просветление на другите, отнасящо се за начина, по който Бог работи между хората. Това е жизнено необходима информация, от която невярващите се нуждаят, за да вземат неформално решение относно Христос. Нашите свидетелства също осигуряват насърчение за тези, които обичат Христос. Когато разказваме за Христовата работа в нашия живот, другите са стимулирани към по-голяма вяра и подчинение.

II. СТОЙНОСТТА НА СВИДЕТЕЛСТВОТО

А. Преодоляване на съпротивата на евангелието.

Хората слушат селективно. Хората, които вие искате да спечелите за вярата, могат да се противопоставят на богословска дискусия относно спасението, но те лесно и с готовност ще чуят твоето лично свидетелство – как си дошъл до вяра в Христос. Хората обичат да слушат интересни истории. Дали те забелязват или не, но те искат вие да им дадете добра причина, за да повярват. Вашето свидетелство, споделено искрено, кратко и творчески, може да бъде използвано от Духа, за да отвори техните очи и умове и да видят духовната истина по нов начин.

Б. Побеждаване на сатана в духовната война.

Кагато споделяме вярата си с други, ние се включваме с Бог в духовна война, нападайки царството на дявола. В *Откровение 12:10-12* четем: “Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос; защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети деном и нощем пред нашия Бог. А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез

словото на своето свидетелствуване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт.”

Забележете средството, чрез което сатана, клеветникът на нашите братя, беше победен: *“кръвта на Агнето”* и *“словото на тяхното свидетелство”*. Свършеното дело на Христос и нашето взаимоотношение с Него са две неща, които Бог използва, за да победи Лукавия. Вашето свидетелство и вяност на Христос е важно средство, което Бог използва да съгради църква. Дори ако трябва да преживяваме трудности, страдания или смърт поради нашата вяра, ние печелим, а сатана губи! Така че, кажете на хората какво Бог направи във вашия живот!

III. ПРИМЕРИ НА СВИДЕТЕЛСТВО

Писанието е пълно с хора, споделящи тяхното лично свидетелство. Прочетете следните примери на лични свидетелства и вижте какво можете да научите от тях.

A. Жената на кладенеца (*Йоан 4:28-29*).

B. Сляпороденият мъж (*Йоан 9:13-34*).

B. Обръщението на Павел (*Деяния 9, 22, и 26*).

Забележете в тези пасажки как Павел набляга на различните аспекти на своето свидетелство, за да повлияе на публиката, която е различна всеки път.

1. *Глава 9* – Павловото обръщение, записано от Лука.
2. *Глава 22* – описанието от Лука на Павловото свидетелство пред Ерусалимските юдеи, което е било прекъснато.
3. *Глава 26:2-23* – описанието от Лука на Павловото свидетелство пред цар Агрипа.

Г. Свидетелството на Павел за събитията в Ерусалим (*Деяния 24:10-21*).

IV. ПОДГОТОВКА НА СВИДЕТЕЛСТВОТО

Помнете, че вашето лично свидетелство трябва да бъде дълго от три до пет минути. Помолете Бог да ви помогне да си спомните ясно вашето обръщение. Нахвърляйте бележки за ключови идеи или стихове, които искате със сигурност да включите. Добре е да изтъкнете нещо специфично, което ви е помогнало да повярвате в Христос, нещо, което ще бъде познато на невярващите. Вашето свидетелство трябва да включва следните три неща:

A. Какъв беше вашият живот преди да срещнете Христос?

Това ще посочи нуждите, за които вие вярвахте, че Бог ще посрещне във вашия живот. Това осигурява обща почва между вас и човекът, когото искате да спечелите за Христос. Защо се нуждаехте от Христос? Постарайте се да изтъкнете важно нещо, което ви е довело до покаяние.

B. Как дойдохте при Христос?

Какво всъщност се случи? Къде бяхте? Кога се доверихте на Христос? Какво направихте? Кой стих, пасаж използва Святия Дух във вашия живот? Някой помогна ли ви в този процес? Направете това възможно най-просто. Разберете, че слушателят търси Бог, а вашата опитност ще бъде използвана като правдоподобен сценарий, към който той ще бъде съпричастен.

В. Как познаването на Христос промени живота ви?

Какво влияние имаше вашата вяра върху живота ви? Точно по какъв начин беше променен животът ви? Имаше ли промени, които ви изненадаха? Бяха ли посрещнати вашите очаквания? Не говорете само в минало време, кажете какво евангелието прави във вашия живот сега. Не избягвайте говоренето за трудности; невярващите се нуждаят да знаят, че християните също имат проблеми като тях. Невярващите се нуждаят да знаят, че Христос е здрава котва по време на бурите и че християнският живот дава сила за живот.

V. СПОДЕЛЯНЕ НА ЛИЧНОТО СВИДЕТЕЛСТВО

Сега, след като сте подготвили свидетелството си, отделете време да го споделите с другите участници. Всеки участник трябва да сподели свидетелството си. Вземете по пет минути да чуete всяко свидетелство и не повече от десет минути за обсъждане. По време на споделянето използвайте следните точки да обсъдите ефективността на всяко свидетелство.

A. Завършеност.

Дали свидетелството съдържа цялата история и трите части:

- ◆ Живот преди Христос; каква връзка може да има това към един невярващ?
- ◆ Обстоятелства по време на обръщението; по какво прилича това със ситуацията на един невярващ?
- ◆ Живот след намирането на Христос; по какво твоя живот е различен от този на невярващия?

Б. Яснота.

Ще бъде ли свидетелството лесно разбираемо за един невярващ или е пълно с религиозни термини, които могат да объркат невярващия? Дали звучи като проповед или е полезна препоръка към приятел?

В. Евангелие.

Дали всички важни части на Евангелието са включени в свидетелството? Защо е невъзможно да се навлезе в дълбочина на всички части когато се споделя кратко свидетелство? Всички или някои от изброените точки трябва да бъдат засегнати подходящо:

- ◆ Бог
- ◆ Грях
- ◆ Христос – личност и дело
- ◆ Вяра
- ◆ Покаяние
- ◆ Новорождение

Г. Краткост.

Тези свидетелства не трябва да бъдат по-дълги от пет минути. Има ли някой детайл, който не е необходим? Не е необходимо сега да разказваме цялата история – евангелизаторството е процес

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

На кои места и по кое време през деня, или през седмицата, можете да споделите своето свидетелство? Кои предмети на общ разговор може да спомогнат за отварянето на “врати” за случайно въведение на вашето свидетелство? Използвате ли обществения транспорт? Имате ли почивки по време на работа? Помолете Бог да осигури “божествени срещи” за вас, за да може да споделите свидетелството си.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Споделете свидетелството си с поне трима вярващи, които ще видят дали сте ясни в представянето му.
- ◆ Бъдете готови да споделите отново свидетелството си по време на следващата семинар.
- ◆ Молейки се, съставете план за споделяне на свидетелството ви с двама приятели нехристияни, или възможни контакти, които бихте могли да имате през следващите две седмици. Помолете Бог да осигури “божествени срещи” за вас, за да може да споделите свидетелството си (може би без предупреждение) през следващите четири седмици.

ЕВАНГЕЛИЗИРАНЕ
ПРИЛОЖЕНИЕ
2А

Как да използваме моста

I. ВЪВЕДЕНИЕ

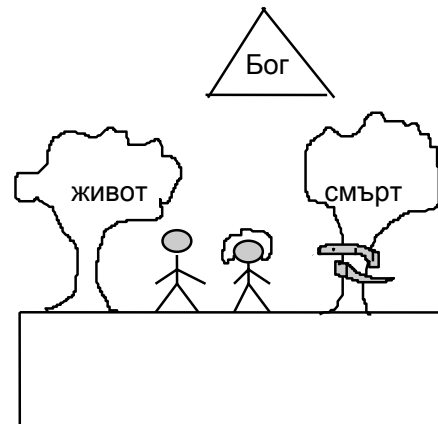
Това средство първоначално е развито от Сам Харис в неговата евангелизаторска работа в Бразилия. То ви се предлага не като “методът”, а като “един възможен метод”, който можете да използвате, адаптирате и пригледите към вашата личност, дарби и положението, в което сте. Следвайте тези правила:

1. Започнете върху празен лист хартия, рисувайте върху него и прибавяйте своите бележки. Вие ще оставите листа с бележките, стиховете от Библията и своето име на човека, с когото споделяте благата вест.
2. Рисувайте всеки символ и фраза от стиховете в Библията, докато ги казвате.
3. След шестия урок, ако човекът не е готов да вземе решение, върнете се в началото и отделете време отново да поговорите.

II. УРОК 1

Мъртъв и отделен - *Ефесяни 2:1*

Изгубени: самоличност
цел
сигурност
важност

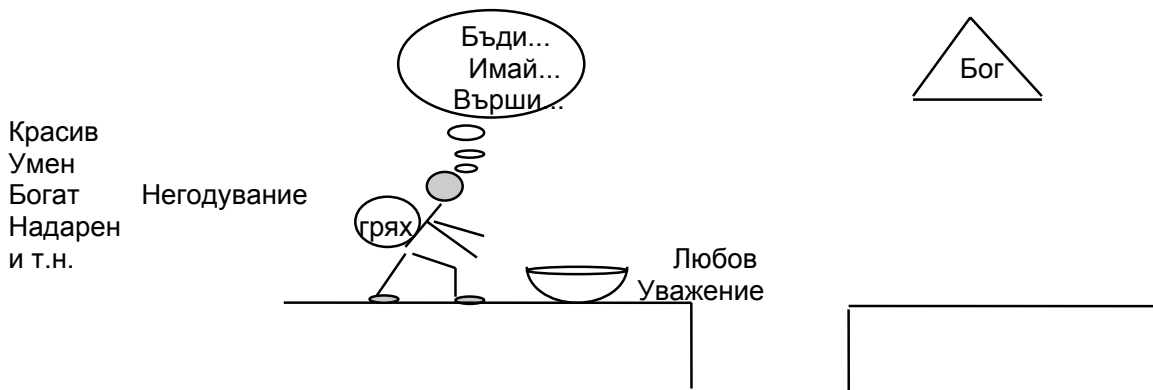
Точки на представяне:

- ◆ Всеки изпитва дълбока празнота, реална като физически глад. Тя кара човека да търси удовлетворение в нещо (храна, наркотици, удоволствия, избройте други неща).
- ◆ Хората не са създадени с тази празнота. Бог създава Адам и Ева, поставя ги в градината и напълно задоволява всички техни нужди, насърчава ги, когато вършат отговорна работа и им показва любов.
- ◆ Бог поставя две специални дървета: живот (зависимост от Бога) и познаване на доброто и злото: смърт (независимост от Бога). Но врагът сатана (произходът му е описан в *Исаия 14:12-14*; *Езекил 28:14-16*) за отмъщение изкушава Ева (*Битие 3 глава*).
- ◆ Адам и Ева не се подчиняват, биват изгонени от градината и попадат във владението на сатана.

- ◆ Независимостта ги прави мъртви (*Ефесяни 2:1*) и отделени от Бога, затова те изпитват празнота. Бог вече не може да задоволи нуждата им от любов и уважение. Те загубват самоличността си, целите, сигурността и значимостта си.

Въпрос: Ти изпитваш ли празнота? Чувстваш ли се съвсем сам? Говори с Бога за това.

III УРОК 2

Точки на представяне:

- ◆ Както научихме, вместо да получава любовта и уважението, от които се нуждае, в човека съществува празнота.
- ◆ Още от раждането обществото го учи (*Ефесяни 2:2*) как да запълни празнотата без Бога: бъди красив, бъди умен, отстъпвай заради общото добро, прави разни неща, за да “купиш” любов и уважение, бъди сръчен и работи усърдно. Тази стойностна система дава представа за идеалната личност и програмира какъв трябва да бъде човек, какво да прави и какво да има.
- ◆ Когато не успее да постигне идеала, човек се чувства виновен; когато не получава любов и уважение, той негодува. Страх, отхвърляне и загриженост за непостижимия идеал могат да доведат до комплекс, депресия и дори мисли за самоубийство.
- ◆ Кой е създал системата от идеали в нашето общество? Сатана (*Ефесяни 2:2*), който иска хората да бъдат погълнати от себе си, да забравят Бога, е този, който замисля злото в нашите общества.

Въпрос: Какви са твоите ценности? Какъв идеал те контролира и е твоя цел? Той от Бог ли е или от сатана?

IV. урок 3

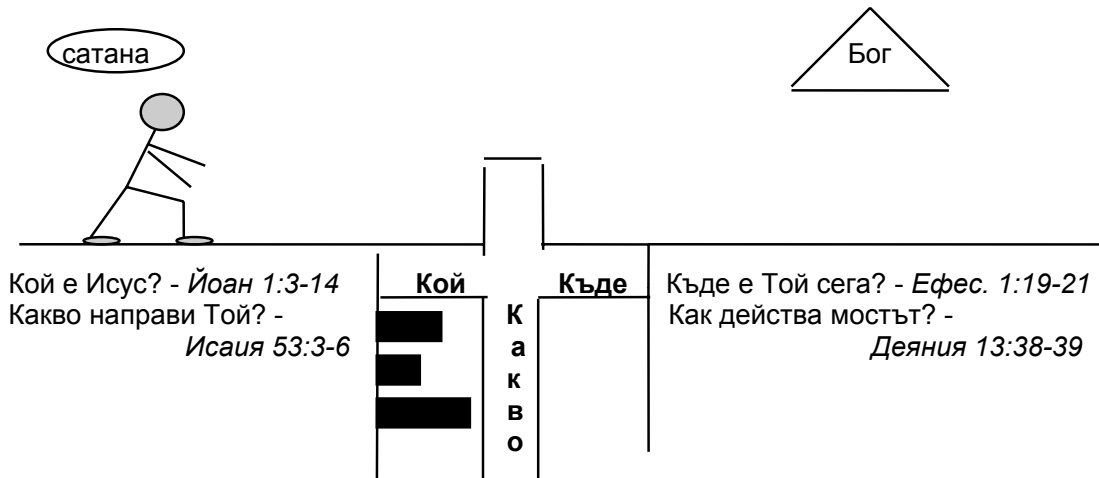

Точки на представяне:

- ◆ Видяхме, че един духовно мъртъв човек, изпитващ празнота, защото е отделен от Бога, се бори безкрайно, като винаги търси любов и уважение.
- ◆ Какво би било поведението на човек, който има проблемите, споменати в урок 1 и 2 (*Римляни 7:14-15*)?
- ◆ Как човек може да се върне там, където е животът? Където е приет и обичан? Той се опитва да изгради мост до там.
- ◆ Дъските на направения от човека мост са:
 - а) религия (*Римляни 2:25-29*, като заместите “евреин” с “християнин” и “обрязване” с “кръщение”)
 - б) добри дела (*Галатяни 3:10-11*).
 - в) човешка философия (*Колосяни 2:8*).

Въпрос: Какъв мост строите? Имате ли успех?

V. УРОК 4

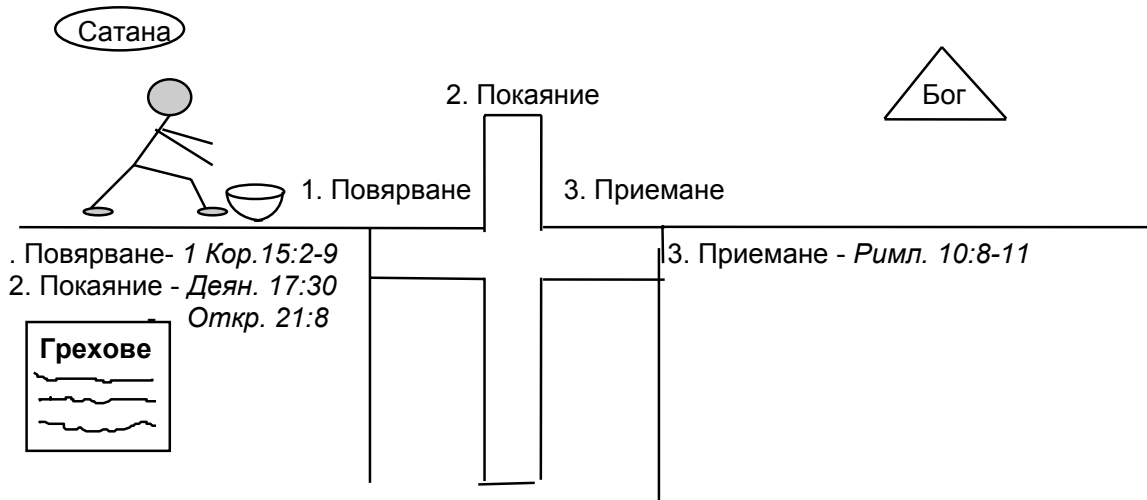

Точки на представяне:

- ◆ До тук ние разгледахме проблема на човека. Сега трябва да разгледаме проблема на човека от Божия гледна точка. Бог е свят и справедлив и затова трябва да накаже нашия грях. Но Той също е и любов.
- ◆ Бог избра да пожертва Своя Син, за да ни спаси (*Йоан 3:16*).
- ◆ От Божията страна на пропастта, Той построи мост към човека. Кой е Исус? (*Йоан 1:1-3, 14*) Какво направи Той? (*Исаия 53:3-6*) Къде е Той? (*Ефесяни 1:19-21; Евреи 10:12; 7:25*) Колко добре действа този мост? (*Деяния 13:38-39; Йоан 5:24; 1 Петрово 2:24-25*)

Въпрос: Смъртта на Христос означава ли нещо за вас? Благодарете Му за Неговата жертва.

VI. УРОК 5

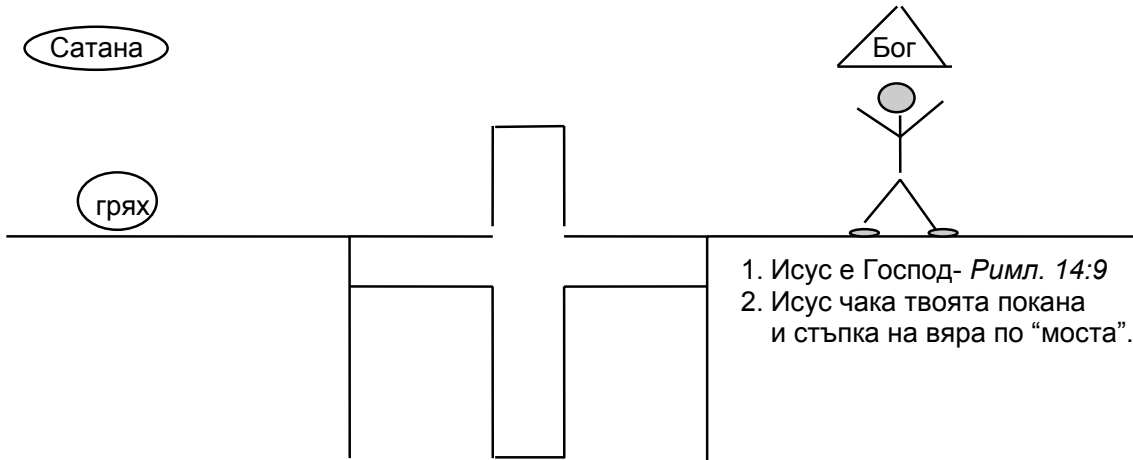

Точки на представяне:

- ◆ Човек трябва да погледне нагоре от своя безполезен мост и да види, че Исус е идеалният, съвършен мост на живот, любов и уважение.
- ◆ Той обаче ще остане духовно мъртъв и изпълнен с пустота, ако не премине от царството на сатана в живота, който Бог дава. Как може да стане това:
 - 1) Като повярва и приеме, че е грешник и че Исус е умрял и възкръснал вместо него (*1 Коринтяни 15:2-4; Римляни 3:23-24*).
 - 2) Като се покае за това, че е вървял по своя собствен път на независимост и съжали за непокорството на сърцето си срещу Бога. Като отхвърли съюза със сатана в миналото и неблагочестивия начин на живот. Изучете: *Деяния 17:30; Откровение 21:8* (Какво е негодувание?); *Матей 5:21-22; 6:15; 1 Коринтяни 6:9-10; Второзаконие 18:10-12; Изход 20:4-6; Колосяни 3:5-6*.
 - 3) Като приеме Господа Исуса Христа и така установи ново взаимоотношение (*Римляни 10:8-11; Колосяни 1:13-14*).

Въпрос: По какъв начин си бил независим от Бога? Готов ли си да се обърнеш към Него? Готов ли си да Го помолиш да бъде твое спасение и мост към живота?

VII УРОК 6

Точки на представяне:

- ◆ Преговор: повярване, покаяние и приемане. Тези са стъпките за преминаване по моста.
- ◆ Исус е Господ, но Той чака твоята искрена покана към Него (*Римляни 14:9; Йоан 1:12; Откровение 3:20*).

Въпрос: Къде мислиш, че си сега? Защо мислиш, че си там? Искаш ли да преминеш по моста? Има ли причина, за да не вземеш това решение сега?

Ето една примерна молитва: *“Господи Исусе, аз се нуждая от Теб. Аз съм грешник и съм съгрешавал против Тебе чрез своето непокорство. Вярвам, че Ти умря и възкръсна за мене. Покайвам се за своята греховност. Обръщам гръб на злото. Сега Те приемам като мой личен Господ и Спасител. Спаси ме. Направи ме Свое дете. Благодаря ти, Исусе. Ще ти служа с целия си живот.”*

Молитва

Молитвен концерт

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да представи образец за молитва и начин да се молим заедно, който да ни помогне да придобием навик да правим това.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ♦ да разбира това, на което Исус научи Своите ученици, когато Го помолиха: *“Господи, научи ни да се молим”*;
- ♦ да се моли постоянно.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Основа.
- III. Образец.

☞ Напътствия към водещите

- ♦ Урокът отнема два часа. Използвайте го като план за първия молитвен концерт.
- ♦ Използвайте частта “Методи за изучаване на Библията”, като изследвате Господната молитва и следвайте принципите на наблюдение, тълкувание и приложение.

Молитвен концерт

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Нека да прекараме следващите два часа в молитва, като следваме образа, който ни дава Господната молитва (*Матей 6:9-13; Лука 11:1-4*). Ще разгледаме всяка от шестте фрази в нея, като направим наблюдение, тълкование и прекараме повечето време в приложение – молитва.

II. ОСНОВА

В *Евангелие от Матей*, Господната молитва е включена в проповедта на планината. Непосредствено преди нея Господ ни дава напътствията: (1) не бъдете като лицемерите, които се молят, за да ги виждат; (2) по-скоро помоли се на Бога в тайно; (3) не говорете излишни думи като езичниците и (4) разберете, че Бог вече знае нуждите ви.

В *Евангелие от Лука* Исус се моли, когато един от Неговите ученици се обръща към Него с думите: *"Господи, научи ни да се молим, както и Йоан е научил своите ученици."* Забележете, че Той ги научи именно на тази молитва в отговор на молбата им. В началото на своето време за молитва, помолете Бог да ви научи как да се молите.

В отговор на молбата на учениците Си, Исус им даде следния

III. ОБРАЗЕЦ

A. **"Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име" (Матей 6:9).**

1. Наблюдение.
2. Тълкувание.

а) **"Отче наш"**

Като група, ние осъзнаваме, че Бог е *"наш"* Отец, не защото сме синове на Авраам, но защото сме синове на Бога чрез вяра в Исус Христос (*Йоан 1:12; Галатяни 4:7*).

б) **"на небесата"**

Това ясно Го отличава от нашия земен баща.

в) **"да се свети"**

Осветен (или свят) означава *"отделен"* (*Битие 2:3; Левит 10:3; 11:44*). Какво означава това, че Бог е отделен?

- 1) Няма равен на Него.
- 2) Той се отличава от всичко съществуващо.

- 3) Той е уникален във всички Свои атрибути. Например, Неговата любов се извисява над всяка друга, не можем да я обхванем.

Дайте други примери. Какво означава за вас Божията святост? В какво отношение Той е отделен?

г) "Твоето име"

- 1) Изявления в Стария завет.

В еврейската култура, името отговаря на естеството на този, който го носи. Прочетете *Изход 3:14-15*. Кое е името на Бога?

В Стария завет един от начините, чрез които Бог се разкриваше на Израел, бе чрез Своите имена. Помолете някой по желание да прочете следните стихове:

- а) Йеова - Ире: АЗ СЪМ Този, Който промисля за теб (*Битие 22:8*).
- б) Йеова - Рафа: АЗ СЪМ твоят Изцелител (*Изход 15:26*).
- в) Йеова - Кана: АЗ СЪМ ревнив (*Изход 34:14*).
- г) Йеова - Ниси: АЗ СЪМ твоето знаме (*Изход 17:15*).
- д) Йеова - М'Кадеш: АЗ СЪМ ГОСПОД, Който те освещавам (*Изход 31:13*).
- е) Йеова - Шалом: АЗ СЪМ твоят мир (*Съдии 6:24*).
- ж) Йеова - Рой: АЗ СЪМ твоят пастир (*Псалом 23*).
- з) Йеова - Цидкену: АЗ СЪМ твоята правда (*Исаия 42:6*).

- 2) Изявления в Новия завет.

В *Евангелие от Йоан*, Исус изяви Себе като

- а) "АЗ СЪМ" (*Йоан 8:58*).

Чрез Своите поучения и знамения, Той ни откри други страни на Божия характер:

- б) АЗ СЪМ хлябът на живота (*Йоан 6:35*).
- в) АЗ СЪМ светлината на света (*Йоан 8:12*).
- г) АЗ СЪМ вратата на овцете (*Йоан 10:7,9*).
- д) АЗ СЪМ добрият пастир (*Йоан 10:11*).
- е) АЗ СЪМ пътят, истината и животът (*Йоан 14:6*).
- ж) АЗ СЪМ възкресението и животът (*Йоан 11:25*).
- з) АЗ СЪМ лозата (*Йоан 15:5*).

3. Приложение.

Хвалете Бога заедно за това, което е. Посочете други стихове, които ни говорят за Неговите атрибути. Прославете Го за всеки един. Пейте хвалебни песни.

Б. "Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята" (Матей 6:10).

1. Наблюдение.
2. Тълкувание.

Евреите очакваха цар, който да владее на земята. Исус повече желаше да владее в сърцата на отделните хора като духовен Цар. Той каза на последователите Си в *Лука 17:20-21*: "Божието царство е *всред вас*." Но един ден Той ще се върне да царува на земята (*Откровение 11:15*).

3. Приложение.

Прославете Го като свой цар. Изповядайте, че сте само един недостоен слуга. Помолете Го да владее над вашата църква, вашия дом и вашата страна. Помолете се да бъде Неговата воля в конкретни ситуации в живота ви. Молете се да бъде Неговата воля, като планирате да основате нова църква.

В. "Дай ни днес ежедневно хляб" (Матей 6:11).

1. Наблюдение.
2. Тълкувание.

Хлябът символизира това, което ни е жизнено необходимо. Трябва да се молим за ежедневно си нужди.

3. Приложение.

Молете се за своите нужди.

Г. "Прости ни дълговете, както и ние простихме на своите длъжници" (Матей 6:12).

1. Наблюдение.
2. Тълкувание.

Ако желаем Бог да ни прости, трябва и ние да простим на другите.

3. Приложение.

- а) Изповядайте всеки свои грях (*1Йоан 1:9*).
- б) Оставете всяко чувство на гняв, огорчение, ярост, разочарование и несъжаление (*Ефесяни 4:31-32*).
- в) Простете на всеки, който ви е съгрешил наскоро или отдавна. Помолете Бог да ви изпълни със Своята свръхестествена любов към тях.
- г) Помолете Бог да ви покаже всеки, на когото сте съгрешили. Колкото се може по-скоро поискайте от тях прошка. Ако има нещо, което са загубили по ваша вина, възстановете го.

Д. "Не ни въвеждай в изкушение, но избави ни от лукавия" (Матей 6:13).

1. Наблюдение.
2. Тълкувание.

Лукавият (или злият) е дяволът, сатана. Въпреки че е победен враг, той продължава да се мъчи да впримчи Божиите чада със своите лъжи. Оръжията ни срещу него са истината и любовта (*Йоан 17 глава*).

3. Приложение.

Помолете Бог да ви избави от лукавия.

Е. "Защото царството е Твое, и силата, и славата, до вековете" (Матей 6:13).

1. Наблюдение.

2. Тълкувание.

Молитвата затваря кръга, като отново се фокусира на Бога.

3. Приложение.

Завършете времето за молитва като потвърдите, че се трудите не за друго, но за Божието царство, единствено чрез Неговата сила и за Неговата слава. Амин.

Методи

Библиология

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да покаже, че Бог е ръководил написването на Библията, така че оригиналните ръкописи са без грешка и са били внимателно съхранени и предавани от църквата. В резултат на това Библията е най-сигурното и полезно средство за работа в служението ни на основатели на църкви

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да бъде убеден, че Библията стои над всяко друго откровение;
- ◆ да бъде уверен, че може да разчита на Библията в служението си;
- ◆ да знае, че оригиналните ръкописи са вдъхновени от Бога и съвременните преводи са точни в зависимост от това колко внимателно са преведени от оригинала.

☞ План на урока

- I. Библията е единствена по рода си.
- II. Библията е откровение.
- III. Библията е разбираема.
- IV. Библията е практична.
- V. Библията е достоверна.

☞ Напътствия към водещите

- ◆ Избягвайте да навлизате в подробности относно ръкописите, църковните събори и други технически подробности. Вместо това съсредоточете своето внимание на Божествения произход и характер на Библията, за да бъдат участниците в семинара мотивирани сериозно да изучават и употребяват Словото.
- ◆ Ако е възможно донесете няколко превода на Библията на различни езици, включително и копия на оригиналните езици (или фотокопия), за да помогнете на участниците в семинара да разберат, че преводите, с които разполагат, не са единствените версии.
- ◆ Ако апокрифите са важен въпрос във вашата страна, донесете допълнителни материали, които разрешават бързо и ясно този проблем, или го разгледайте извън учебно време, за да се придържате към целта на урока.

МЕТОДИ ЗА
ИЗУЧАВАНЕ НА
БИБЛИЯТА

1

УРОК

Библиология

МОГА ЛИ ДА РАЗЧИТАМ НА БИБЛИЯТА СИ?

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. БИБЛИЯТА Е ЕДИНСТВЕНА ПО РОДА СИ

Библията е най-важната книга, която човечеството притежава. Тя твърди, че е самото Слово на всемогъщия и безкраен Бог, чрез което Той се открива на ограничения човек. Написана от повече от 40 автори, на три езика, в продължение на повече от 1400 години, Библията е най-великата книга в историята. При все това тя е едно съгласувано и непротиворечиво цяло – доказателство, че сам Бог е нейният автор, употребил хора за написването ѝ като ги е ръководил, за да бъде тя такава, каквато Той желае.

Също така Библията е най-важното средство за работа на основателя на църкви и пастиря. Живото и деятелно Божие Слово е способно да проникне в сърцата и душите на тези, които се стремим да спечелим за Господа. То ни приготвя за всяко добро дело, каквото е със сигурност умножаването на църквите. То ни служи за еталон, чрез който оценяваме всяко учение, практика, традиция и всяка друга книга. Историята, традицията и човешкият интелект могат да ни заблудят, но Библията стои твърдо - тя е истината от Бога. Нейното наставление е винаги правилно. Нейните пророчества винаги се сбъдват. Нейните думи ни помагат да спечелим погиналите и да се съпротивим на дявола. Библията е незаменима в нашия християнски живот и служение.

Въпреки ясното свидетелство за себе си, чудесата и сбъднатите пророчества, които са доказали Божествения ѝ характер, Библията често е атакувана. Това е разбираемо. Тя е нашето най-могъщо оръжие и сатана не жали сили да подкопае авторитета ѝ. Той най-много желае служителите на Господа да се усъмнят в нейната стойност и точност, да я пренебрегнат или подценят. Затова знанието за произхода на Библията и пътят, по който е достигнала от Бог до нас, ни помага да видим колко чудна е тя и колко важна е за служението ни. Без нея няма да имаме успех в него.

II. БИБЛИЯТА Е ОТКРОВЕНИЕ

A. Общо откровение.

Тъй като човекът е ограничен, не може да познае безкрайния Бог, ако Той не му се открие. Ако и да не можем да познаем своя Създател напълно, ние можем да осъзнаем това, което Той ни е изявил. Бог ни се е открил по два начина. Първият наричаме “общо откровение.”

1. За всички хора.

Общо откровение наричаме познанието за Бога, което е достъпно за всички. Всеки човек може да разбере, че Бог съществува, и да осъзнае Неговата сила, слава и превъзходство чрез творението (*Псалом 19:1; Римляни 1:20*). Също така, съвестта на всеки човек свидетелства за Божия нравствен закон (*Римляни 2:15*).

2. Ограничено в своята ефективност.

Въпреки че общото откровение достига до всеки, то лесно може да бъде разбрано погрешно. Ние можем да познаем величието на Бога чрез творението и Неговия нравствен закон чрез съвестта си, но общото откровение не е достатъчно да ни изяви значението на изкупителната смърт и възкресение на Христос, а също и значението на вярата и благодатта.

Б. Специално откровение.

Специалното откровение е свръхестествената намеса на Бога в живота на човека, чрез която му известява истината и Своята воля.

В миналото формите на специално откровение включваха: жребий (*Йона 1:7; Лука 1:9; Деяния 1:26*), Урим и Тумим (*Левит 8:8*), сънища (*Битие 37:5*), видения (*Исаия 6:1*), ангели (*Битие 19:1*), пророчества (*3Царе 22:7*) и старозаветните явявания на Христос като ангел Господен (*Съдии 6:11*).

Двете най-важни форми на специално откровение са Библията, Божието Слово, и Исус Христос, Въплътеното Слово (*Йоан 1:1,14*). Библията е единственото авторитетно свидетелство за делата и поученията на Исус. В добавка към важните факти от Неговия живот, записани в евангелията (*Йоан 20:30-31*), Старият завет обяснява защо дойде Той (*Исаия 53:6*), а новозаветните послания ни показват как да живеем като Негови ученици (*Римляни 12:1-2*).

III БИБЛИЯТА Е РАЗБИРАЕМА

През вековете сатана е успял да измами много хора, най-вече като им е внушил, че Библията е трудно разбираема. Дълго време религиозните водачи са учели, че обикновеният човек е неспособен да разбере Библията. Само малцина са имали достъп до могъщото Божие Слово. Дори тези привилегировани са били ограничени до няколко "одобрени" версии. Ясно е, все пак, че това не е било Божието намерение.

А. Написана на широко разпространени езици на своето време.

Библията е написана на три основни езика. По-голямата част от Стария завет е написана на еврейски. Еврейският е матерният език на израилтяните. Това дава възможност на всеки баща да учи своите деца от Божието Слово (*Второзаконие 6:6-7*). Също така еврейският език е език, който много добре предава чувствата. В резултат на това всеки читател ясно разбира чувствата на Бога и библейските герои.

Части от книгите на Ездра и Данаил са написани на арамейски. Те се появяват в периода на вавилонския плен и непосредствено след него. По време на своето изгнаничество много израилтяни забравили еврейския и възприели арамейския, езика на потисниците. Когато се променял общоприетият език, авторите на Библията възприели промяната, за да бъде написаното разбираемо за обикновения човек.

Новият завет е написан на гръцки език. Чрез завоевателните походи на Александър Велики, гръцкият език се разпространил из целия свят. В дните на Христос и апостолите гръцкият език бил международният език на Римската империя. Съществували две форми на гръцкия: литературна и разговорна, наречена *койне*. Новозаветните писатели избрали "*койне*" като най-разбираем, въпреки че много от тях владеели по-добре еврейски или арамейски. Целта е била Божието Слово да бъде ясно за всички.

Б. Изпълнена с прости примери от живота.

Библейските автори не правят никакво усилие да ни впечатлят със своите дълбоки познания. Вместо това те се стремят да направят Библията лесно разбира-

ема, като използват простички илюстрации от ежедневието. Те говорят за съпрузи, съпруги и деца, за растения и животни. Използват тези литературни похвати, които най-добре предават мисълта им. Представят факти чрез исторически разказ, разкриват чувства чрез случки от живота, предават красотата чрез поезия и мъдростта чрез притчи, използват пророчески език, за да опишат това, което е твърде непознато или различно, за да бъде разбрано. Целта винаги е една – Бог желае да разбираме Неговото Слово.

IV. БИБЛИЯТА Е ПРАКТИЧНА

Бог желае да употребяваме Библията. Нейното предназначение не е да бъде религиозна находка, която събира прах на полицата. Тя е средство за работа, създадено от Бога да бъде напълно полезно. Господ е взел в предвид нашите ограничения, когато ни е предал Словото Си.

A. Написана постепенно.

Трудно е на умовете ни да разберат дори простичките истини за безкрайния Бог. Той, знаейки това, разкрива Себе Си и Своята воля постепенно, стъпка по стъпка (*Евреи 1:1*). Основите бяха положени в Стария завет преди евангелието да бъде открито в Новия завет. Нужно е Бог да ни открие различни закони и обещания преди да ни изяви важна истина. Можем да разберем съдържанието на Библията, като четем главните ѝ части в реда, в който са написани.

B. Написана исторически достоверно.

Библията не е просто исторически документ и множество важни исторически събития са пропуснати. Все пак, тя ни открива как Бог е работил в историята с различни мъже и жени. Господ използвал действителни личности, не литературни герои. Библията е полезна, защото хора с различни професии са писали от действителен жизнен опит и така ни показват как да живеем в нашето време.

1. Събития от живота на патриарсите са записани от Мойсей в Петокнижието.
Патриарсите са праотци, които живеели благочестиво сред неблагочестиви хора. Те се бореха да останат верни на Бога и да предадат Неговото Слово на своите деца.
2. Свещеници са написали историческите книги на Стария завет.
Свещениците са били отделени за служение на Бога. Въпреки че много от тях служели вярно на Господа (*1Царе 12:33*), някои се отвърнали от Него (*1Царе 2:12*). Свещениците изпитвали радостта на Божието присъствие и болката да принасят жертви за греховете на народа, а понякога бивали завладавани от умора и досада (*Малахия 1:13*).
3. Царете са ни оставили поезия и мъдрост.
Царете се стремяли да установят равновесие между религиозния и полити-ческият живот. Те били както възвеличавани (*3Царе 3:12-13*), така и смирявани от Бога (*2Царе 12:11-12*), Който е Царят на царете. Тяхното влияние често донасяло на Израел твърде голямо благословение, но понякога и опустошение (*4Царе 20:13-18*).
4. Пророците са оставили пророческите книги.
Пророците донасяха Божието Слово на хората. Когато обещавали благословение, били почитани. Когато предизвествявали осъждение, били често гонени и дори убивани (*3Царе 19:14*). Лъжепророци отхвърляли техният авторитет, като изопачавали Божието послание (*Еремия 28:10-14*). Те се борели да останат верни в служението си.

5. Апостолите са предали своето поучение към църквата в Новия завет.

Апостолите и техните близки съработници са написали Новия завет. Те посрещнали задачата да създадат ученици сред всички народи с малко помощници, финансови средства, сгради... Имали различно образование и професия. Те са изтърпяли сурови трудности, гонения и смърт (*2Коринтяни 11:23-29*). Противопоставяли са се на греха в новите църкви и разрешавали проблемите в ръководството им, което изисквало цялото им време и енергия. Те опитвали силата на молитвата и Божието Слово.

B. Написана честно.

Библията е уникална сред древната литература и поради факта, че вярно предава както успехите, така и паденията на Божиите люде. Независимо дали човек е цар или овчар, Библията честно разказва за неговия живот и Божието действие в него. Дори греховете на тези, които са примери за вяра, са записани точно (*Битие 12:10-20; Числа 20:7-12; 2Царе 11 глава*). Нещо повече, библейските писатели не представят християнския живот като лесен. Исус неколккратно говори на Своите ученици за голямата цена, която човек трябва да плати, за да Го последва (*Матей 10:37-39; Лука 9:57-62; Йоан 15:18-21*). Библията е като верен приятел, който ни казва истината и не скрива неприятните, но важни вести.

V. БИБЛИЯТА Е ДОСТОВЕРНА

Бог желае Библията да бъде разбираема и практична книга, както и силно оръжие в живота и служението ни. Той се е намесвал и все още се намесва в процеса на предаването ѝ от поколение на поколение. Този процес е започнал с авторите на Писанията и продължава, когато разгръщаме страниците им днес. Какъв е този процес?

A. Боговдъхновение.

Терминът “*боговдъхновение*” буквално означава “*вдъхнато*” от Бога, т.е Библията е дело на живия Бог (*2Тимотей 3:16*), и поради това трябва да се отнасяме с нея като с такава.

Библията не е плод на човешката мисъл, но Божие Слово, изговорено от човешки устни или написано от човешка ръка. Пророците и апостолите, без изключение, твърдяли, че предават думите на друг - на самия Бог. Дори Исус, Божият Син, заяви, че говори само това, което Му е дадено от Отца. Според *2Петрово 1:20-21* “*човеци са говорили от Бога, движими от Святия Дух*”. Важно е да отбележим, че самата Библия е боговдъхновена, а не хората, употребени за написването ѝ. Освен това боговдъхновеността не касае литературните качества на написаното, а неговия Божествен произход и характер.

B. Съхранение.

В самото начало хората осъзнали уникалността на Библията. Верни служители с постоянство и старание преписвали нейния текст. Те допуснали съвсем малко грешки, но огромният брой открити ръкописи помогнали да ги открием и поправим. Частите, за които не ни достига информация, позволяваща с положителност да знаем оригиналния текст, са много малко и не засягат значими доктрини.

Имайки предвид големия брой преписвачи, хилядите години преписване, многото езици, на които Библията е преписвана, обширността на географската област и множеството усилия да бъде унищожена, е чудно, че разполагаме с тъй достоверен и точен текст. Очевидно Бог е работил, за да го запази за нас.

В. Канон.

Терминът *“канон”* е заимстван от гръцката дума *κανον*, която означава *“правило”* или *“стандарт”*. Християните използват думата *“канон”* от 4 в. насам, като имат предвид утвърден списък от книги от Стария и Новия завет, чрез които се оценяват всички други.

Много ранни църковни отци и събори с Божията подкрепа са спомогнали за установяването на библейския канон. Те изследвали вътрешното свидетелство на книгите, *“пълномощното”* на автора, хармонията на книгата с други вече приети книги и употребата ѝ от църквата. Формирането на старозаветния и новозаветния канон е по-скоро процес, отколкото събитие, протекъл под ръководството на Святия Дух.

По времето на Исус Старият завет се е състоял от Закона, пророческите и поетическите книги. До началото на християнската ера, всички 39 старозаветни книги са били вече общоприети, като най-старият запазен ръкопис на канона датира от 170 г. сл. Хр. Формирането на новозаветния канон, включващ настоящите 27 книги, било завършено през 4 в. Като цяло църквата е била съгласна, че Библията е съставена от настоящите 66 книги. Противоречия предизвикват апокрифите.

Апокрифните книги са отхвърлени от протестантската църква, но приети от православната и римо-католическата. Изглежда, че съществува значителна разлика между апокрифните и другите 66 книги. Апокрифите не твърдят, че са част от Писанието, съдържат очевидни грешки и не са приети за канонични от евреите. Все пак, те са написани на религиозен стил, който съответства на литургичното поклонение в православната и Римо-католическата църква. Сред апокрифите се намират няколко произведения, които са се оказали полезни на католическата църква в борбата ѝ срещу протестантската във времето на Реформацията. Може би това е повлияло на Събора в Трент през 1548 г. сл. Хр. да ги включи в канона на Римо-католическата църква.

Г. Превод.

Божии слуги са осъзнали желанието на своя Господ всеки човек да може да чуе Словото Му на своя собствен език и са работили усилено, за да направят това възможно. Съвременните езици и култури често се различават много от Библейските, а също така и непрестанно се променят. Преводачите трябва да изберат онези думи и фрази, които предават възможно най-точно оригиналното значение на текста и освен това са лесно разбираеми за всеки, независимо от възрастта и образованието му. Няма съвършен превод, но нивото на съвременната наука, откритието на нови ръкописи и задълбочаващото се познаване на Библията са от помощ в тази безкрайна работа. Нужно е постоянно да сравняваме превода с оригинала, за да му предадем точност в предаването на Божието Слово. Бог употребява в този непрестанен и жизненоважен процес надарени, образовани и способни мъже и жени, които уповават на Неговото водителство и мъдрост.

Д. Просветление.

Когато християнинът чете, изучава и размишлява над Божието Слово, Святия Дух му открива неговото значение. Този процес никога не престава или поне не би трябвало. Това е съвместно усилие. Човек не може да разбере нищо без Святия Дух да му го разясни (*1Коринтяни 2:11-14; Псалом 119:18*), но и Святия Дух не поучава онзи, който не полага старание (*2Тимотей 2:15; Псалом 119:97-99; Притчи 2:1-5*).

Проповядването на Божието Слово е специална привилегия (*2Тимотей 4:17*), но също така и сериозна отговорност (*Яков 3:1*). Никога не трябва да пристъпваме

към него без задълбочена подготовка в изучаване на Писанията и молитва. При това, Бог е направил всичко необходимо, за да разполагаме с достоверен текст на своя език и ни е дал способност да разбираме Неговото Слово чрез помощта на Святия Дух. Нищо не ни липсва. Остава да вземем решение да боравим с Библията правилно и да я употребяваме с постоянство, за да израснем първо в своя християнски живот и след това в служение на другите. Каква привилегия е да занесем живото Божие Слово на един нуждаещ се и погиващ свят.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ, ОБОБЩЕНИЕ И ПРИЛОЖЕНИЕ

- ◆ Защо, мислите, Бог не запази оригинални ръкописи на Библията, въпреки че лесно можеше да стори това?
- ◆ Бог употреби толкова различни хора за написването на Библията. Имаха ли те нещо общо помежду си? Какво по-точно? Ако Бог пожелаеше да напише книга днес, би ли видял това качество във вас и би ли ви избрал?
- ◆ Казахме, че човек не може да разбере нищо без помощта на Духа, но и Духът не ни поучава без нашето усилие. Съгласни ли сте? Къде е балансът между двете крайности?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Размислете за авторите на Библията. Те са действителни личности, служили на Бога в реални обстоятелства. Изберете този, който най-много прилича на вас. Накратко напишете по какво си приличате, сравнете неговото служение със своето. Какъв съвет би могъл да ви даде за вашата работа?
- ◆ Открийте какви преводи на Библията са достъпни на вашия език. Опитайте се да откриете нещо за историята им. Кога е завършен първият, от кого и при какви обстоятелства? Какво е наложило появата на следващи преводи, ако има такива? Какви са качествата и недостатъците на всеки?
- ◆ Избройте начините, по които използвате Библията в своя живот и служение. След това добавете нови, чрез които ще й придадете по-голямо значение.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Гейслер, Норман, и Никс, Уилям. *От Бог към нас*.
- ◆ Брус, Ф. *Достоверни ли са новозаветните документи?*

МЕТОДИ ЗА
ИЗУЧАВАНЕ НА
БИБЛИЯТА

УРОК **2**

Разбиране на Божието Слово

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да даде на основателя на нови църкви основа за разбиране на библейската истина.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да познава основата за разбиране на Божието Слово;
- ◆ да бъде убеден, че Библията може да бъде разбрана.

☞ План на урока

- I. Разбиране на Библията.
- II. Разбиране на типовете литература в Библията.

☞ Фигури

- 2.1 Фигура: История на изкуплението на света в Стария завет и Новия завет.
- 2.2 Фигура: Библейска хронология.

Разбиране на Божието Слово

ПРИЛАГАНЕ НА БИБЛЕЙСКАТА ИСТИНА

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. РАЗБИРАНЕ НА БИБЛИЯТА

Една от дарбите, които Бог е дал на Своята църква са поучението на учителите. Учителят има специалното служение да наставлява Божия народ. Всеки екип от основатели на нови църкви трябва да включва хора, способни вярно да поучават и проповядват Божието Слово. Също така Бог е дал на всеки вярващ Святия Дух, Който е нашият Учител. С Негова помощ всеки вярващ може да разбере Библията.

Нужно е основателят на нови църкви да бъде способен да изучава Библията, за да израства духовно, а също така и в служение. За съжаление много основатели на църкви нямат възможност да преминат през обучение, а и малко помощни материали са достъпни на родния им език. Въпреки това ние можем да изучаваме Библията, дори и ако тя е единствената книга, която притежаваме.

В уроците за индуктивно изучаване на Библията ще разучим един прост метод, чрез който можете да изследвате и прилагате библейските истини в своя живот и служение. След това ще видим как бихте могли да научите другите да следват този метод, за да разберат сами Божието Слово.

Ще разгледаме много подходи към изучаването на Библията, но от първостепенна важност е зависимостта от Святия Дух и готовността да се покорите на това, което ви е открил. Исус каза, че Святия Дух ще ни опътва във всяка истина (*Йоан 16:13*). Той обеща да се открива все повече на тези, които Го обичат и пазят заповедите Му (*Йоан 14:21*). Не трябва да избираме между сериозното изучаване и упованието на Духа – и двете са важни.

II. РАЗБИРАНЕ НА ТИПОВЕТЕ ЛИТЕРАТУРА В БИБЛИЯТА

Книгите на Библията съдържат няколко различни типа литература. Познаването на литературния жанр, на който е написан даден откъс от Писанието, ни помага да го разберем по-добре. По един и същи начин ли четете вестник и лично писмо? Гледате ли на юридически договор така, както на стихотворение? Разбира се, не! Те имат различна цел и важност, написани са по различен начин. Ето защо можем да разберем по-добре различните части на Библията, когато познаваме типа им.

A. История.

Библията съдържа много исторически сведения и биографии. Например, книгата *Съдии* предава историята на Израел между завземането на земята от Исус Навин и царуването на Саул. Книгата на Неемия е неговият дневник – личен разказ за възстановяването на стените на Ерусалим. Евангелията са биографии на Исус и съдържат Неговите поучения. В книгата *Деяния на апостолиите* е записана историята на Ранната църква.

Библията ни представя много добри примери, които трябва да следваме и много лоши, от които трябва да се поучим. Самсон е човек, чиито постъпки не бяха

основани на библейски принципи. Историческите сведения трябва да бъдат разглеждани в светлината на принципи, ясно изявени в други части на Писанието.

Б. Наставление.

Библията ни поучава. От страниците ѝ ще откриете напътствия, заповеди, принципи, притчи, учения и практически съвети. По-голямата част от книгата *Левит* съдържа подробни указания за свещениците на Израел. Книгата Притчи ни дава съвети относно финансите, взаимоотношенията и работата. Павловите послания към конкретни църкви са изпълнени с поучения и практически напътствия.

В. Пророчество.

Повечето от пророческата литература е писмена форма на проповеди, първоначално отправени към Божия народ. Книгите на Исая, Еремия и Езекил, по-големите пророчески книги, съдържат проповеди от служението на тези пророци. Тези книги не са предназначени да бъдат четени отначало докрай като единно цяло. Тайната за разбирането им се крие в обособяването на всяка отделна проповед и нейния самостоятелен прочит. За това могат да ви помогнат разделението на глави и фрази като *“Чуйте словото Господно...”*, или *“В онова време...”*, или *“Словото Господно дойде...”* По-малките книги като тези на Авакум, Амос и Наум може да съдържат само една или няколко проповеди.

Г. Поезия.

В поетическата литература на Библията намира израз всяко човешко чувство. Много библейски книги съдържат поезия. *Псалмите* и *Песен на песните* са изцяло поезия. Тя преобладава и в много от пророческите книги.

В много езици поезията се основава на рима и повторение на звуци. Еврейската поезия се основава на повторение на близки идеи. *Псалом 19:7* ни дава пример за такава паралелност на идеи:

*“Законът Господен е съвършен,
възвръща душата;
Изявлението Господно е вярно,
дава мъдрост на простия.”*

Първите два стиха са паралелни на вторите два, като *“законът”* и *“изявлението”* са синоними, които се отнасят за Писанието. И *“законът”*, и *“изявлението”* са Господни; и двете притежават положителни качества: *“съвършен”*, *“вярно”*; и двете оказват влияние на хората: възвръщат душата и дават мъдрост.

Понякога така са съпоставени идеи, които са в контраст. Например *Псалом 20:7*:

*“Едни споменават колесници, а други коне;
Но ние ще споменем името на Господа, нашия Бог.”*

“Едни” и *“ние”* са противопоставени. Доверието в Господа е противопоставено на доверието във физическата сила.

Д. Апокалиптична литература.

Някои пророчества принадлежат на един специфичен род литература, известен като апокалиптична литература. Думата *“апокалиптичен”* означава *“разкриващ бъдещи събития”*. Примери за такъв тип литература откриваме в книгата на *Данаил*, *Матей 24 глава*, *Марк 13 глава*, *Лука 17 и 21 глави* и в книгата *Откровение*. Апокалиптичните пасажи са наситени със символи. Необходимо е да разбираме символите, за да тълкуваме посланието. Апокалиптичните пасажи предсказват второто идване на Христос и окончателната Му победа над Неговия враг, сатана. В онзи ден Той ще въздаде за проляната кръв на Своя народ. Символично цялото творение участва в идващите събития.

Фигура 2.1: История на изкуплението на света в Стария завет (СЗ) и Новия завет (НЗ)

Тази таблица е предназначена да ни даде ШИРОК ПОГЛЕД върху Библията, като ни показва, че Старият и Новият завет са обединени в изявяването на Божията вечна цел. В началото, описано в Битие, Бог създаде човека (мъж и жена), за да имат общение с Него. Когато човекът съгреша, това общение се прекъсна. Бог започна да го възстановява. Този процес започва в *Битие 3:15* и завършва в *Откровение 22*. Всъщност, преди всичко, Библията е история на Божия изкупителен план.

СЗ	Сътворението: <i>Битие 1, 2</i>	Грехопадението/ грехът: <i>Битие 3:1-14</i>	Обещанието за Изкупител: <i>Битие 3:15,21</i>	Обещанието е да- дено отново на Ав- раам: <i>Битие 12</i>	Принасянето на жертви под Моисе- евия закон. Изкупи- телната кръв: <i>Изход</i>	Един народ е из- бран да бъде сви- детел за Него по целия свят
	<p>Човекът (мъж и же- на) е създаден по Божия ОБРАЗ</p> <ul style="list-style-type: none"> ♦ Да има общение с Бога -- <i>Битие 3:8</i> ♦ Да имат общение един с друг, <i>2:24</i> ♦ Да се възпроиз- веждат, <i>1:28</i> ♦ Да владеят над земята, <i>1:28</i> ♦ Да се радват на Божие благо- словение, <i>1:28</i> 	<ul style="list-style-type: none"> ♦ Божият образ в човека е покварен ♦ Общението с Бога е прекъснато ♦ Болка и страдание ♦ Опитват се да вла- деят един над друг ♦ Всичко под про- клятие 	<ul style="list-style-type: none"> ♦ Потомството на жената ще нарани главата на змията, <i>3:15</i> ♦ Бог направи дрехи от кожа, <i>3:21</i> 	<ul style="list-style-type: none"> ♦ Аз ще те благосло- вя ♦ В тебе ще се бла- гославят всички земни племена ♦ Бог избра един на- род да бъде Него- во притежание и да Го изяви по ця- лата земя 	<ul style="list-style-type: none"> ♦ <i>Исая 53:7</i> ♦ Агне да се прине- се в жертва за грех, <i>Изход 12:13</i> (символ на Божия Агнец, Който ще отнеме греховете на света) ♦ <i>Левит</i> 	<ul style="list-style-type: none"> ♦ <i>Исус Навин</i> <i>2:8-14; 4:24</i> ♦ <i>2 Царе 7:25-26</i> ♦ <i>3 Царе 8:41-43</i> ♦ <i>Исая 43:10-12;</i> <i>54:5; 55:4, 5;</i> <i>59:20; 60:16</i> ♦ <i>Данаил 7:13-14</i> ♦ <i>Захарий 13:1</i> (и още много, много други пасаж)

НЗ	Исус: Божият Агнец, Който взема греха на света	<i>Евангелията:</i> Исус Изкупителят дойде	<i>Деяния:</i> Историята за прогласяването на вестта за изкуплението по целия свят	Изкупеният народ е преобразен по образа на Христос: "Как трябва да живем?"	<i>Откровение:</i> Завършване на изкуплението
	♦ <i>Йоан 1:29</i>	♦ <i>Матей 1:21</i> ♦ <i>Йоан 3:16-17</i> ♦ <i>Лука 4:18-19</i> ♦ <i>Лука 19:10</i>	♦ <i>Ерусалим 2, 6:7</i> ♦ <i>Юдея и Самария 6:8-9:31</i> ♦ <i>Палестина и Сирия, 9:32-12:24</i> ♦ <i>Източната част на Римската империя 12:25-19:20</i> ♦ <i>Към Рим 19:21-25:31</i>	♦ <i>Римляни 3:24; Римляни 4:22-25; Римляни 6:11-14</i> ♦ <i>Римляни 8:29</i> ♦ <i>2 Коринтяни 3:18</i> ♦ <i>Ефесяни 4:21-33</i> ♦ <i>Колосяни 1:15-22</i> ♦ <i>1 Петър 5:1, 10</i> ♦ <i>1Тимотей 2:19</i> ♦ <i>Юда 24, 25</i>	♦ <i>Сътворението на ново небе и нова земя (21:1)</i> ♦ <i>Всичко е подновено (21:5)</i> ♦ <i>Неговите слуги ще царуват с Него (22:5)</i> ♦ <i>Блажени, които изперат дрехите си (22:14)</i>

Фигура 2.2: Библейска хронология

Тази таблица представя библейският разказ разделен на исторически периоди. Посочени са ключовите фигури във всеки период.

Адам	Ной	Авраам	Мойсей	Давид	Ездра	Исус Христос	Петър	Павел	Иоан
Потопът	2000 BC	1500 BC	1000 BC	500 BC	4 BC	AD 33	AD 100		
История на древния свят		История на израелското царство				История на Исус Месията	История на ранната църква		
Преди потопа	След потопа	Народът	Земята	Царството	Остатъкът	4 Евангелия	В цял Ерусалим	В цяла Юдея и Самария	До края на земята
Битие 1-11		Над 38 книги: Битие 12 - Малахия					От Деяния до Откровение		
От сътворението до Авраам (Преди 2000 пр.Хр.) Сътворението Бит. 1-2 Появата на греха Бит.3;Римл. 1-5 Осъждане чрез потоп Бит.6-9 Вавилонската кула Бит.11		Мойсей до Давид(1500 –1000 пр.Хр.) Излизане от Египет Из. 5-14 Законът даден на Израел Вт. 5,6 Завладяването на земята Ис.Нав.1-6 Обещания към цар Давид 2 Царе 7				Ездра до Христос (500 - 4 пр.Хр.) Завръщането на Неемия Неем.1-13 Последния пророк преди 400 години мълчание Мал. 1-4 Обещания за Месия Ис.9:2-7:53, Пс. 22 Йоан Кръстител идва Мк.1; Л.1		История на ранната църква Изпращането на Св. Дух Йоан 14:16-21, Деяния 2 В Ерусалим (Петър) Деяния 3-7 В Юдея и Самария Деяния 8-12 В езическия свят (Павел) Деяния 13-28	
Авраам до Мойсей (2000-1500 пр.Хр.) Бог призовава Авраам Бит.12:1-3 Бог изпитва Авраам Бит.22 Вярността на Йосиф Бит. 27:39-45 Раждането и призоваването на Мойсей Изход 1-4		Давид до Ездра (1000 –500 пр.Хр.) Божият храм е построен 2Лет.3-7 Разделеното царство 3Царе 12,17 Седемдесет годишното заточение на Юдея 4Царе24-25, Ерем.25, Плач 1-5 Завръщането на Ездра Ездра 1-10				Животът на Исус Христос (4 пр. Хр. – 30 сл. Хр.) Раждане и кръщение Мат.1-3, Лука 2-3 Мисия Мат.1:21, Лука15,19:10 Послания Мат. 5-7,24-25, Йоан 14-17 Чудеса Мат. 8-9, Лука 7, Йоан 6,11 Отхвърляне Лука 4, Мат.12, Йоан 10-12 Смърт,погребение Мат.26-27, Йоан18-19 Възкресение Мат.28, Йоан 20 Явявания Лука 24, Деяния 1		Надеждата на църквата Завръщането на Христос Мат.24, Йоан 14 1 Сол.4:13-18, Откр.19 Нашата надежда 2 Кор.5, Римл.8, Откр.21-22 Нашите нови тела 1 Кор.15 Нашата отговорност Тит 2-3 .	

Индуктивно изучаване на Библията I

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да научи основателя на нови църкви как да изучава Библията чрез принципите на индуктивния метод.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае как да изучава Библията чрез индуктивния метод;
- ◆ да посвети себе си на изучаването на Библията;
- ◆ да започне да прилага тези принципи.

☞ План на урока

- I. Въведение.
- II. Наблюдение.
- III. Тълкуване.
- IV. Приложение.

☞ Напътствия към водещите

Този урок е планиран да отнеме два часа.

Индуктивно изучаване на Библията I

ПРИНЦИПИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ВЪВЕДЕНИЕ

Индуктивното библейско изучаване е основен метод, който е включен във всички библейски изучавания. В тази част ние ще следваме три стъпки на индуктивно изучаване на Библията: наблюдение, тълкувание и приложение.

II. НАБЛЮДЕНИЕ

Наблюдението е записване на това, което е наблюдавано по времето на четене на избран пасаж от Библията. То отговаря на въпроса: *“Какво казва текста?”* Следващите параграфи показват процедурата, която помага да се определи значението на даден текст.

A. Наблюдението изисква правилно умствено отношение.

Сериозното изучаване е работа. Когато някой се доближава до Божието Слово, трябва да има търпение и твърдост да продължава да работи докато текста бъде разбран. Предупреждение: не се изгубвайте в детайлите, разделете времето си пропорционално за всички части на пасажа, който изучавате. Но и не спирайте веднага, продължете да задавате въпроси като търсите отговори от значение. Не придавайте еднаква тежест на всичко, внимателно определете кое е най-важното.

B. Използвайте основните въпроси: *кой?, какво?, къде?, кога?, как? и защо?*

Задавайте тези шест основни въпроси за всеки стих. Вие може би ще можете, или няма да можете да отговорите на всеки от тях. Това зависи от пасажа.

1. Кой?

- а) Кой написа тази книга в Библията? (Ако това не става ясно от самия пасаж, може да намерите отговора в първите стихове на книгата.)
- б) До кого беше написана?
- в) Избройте всички хора споменати в стиха или в пасажа

2. Какво?

Избройте всички събития, цели и действия споменати в стиха.

3. Къде?
 - а) Къде е написан?
 - б) Къде се случва действието споменато в пасажа?
 - в) Избройте всички места споменати в пасажа.
4. Кога?
 - а) Кога беше написан?
 - б) Кога се случи/ ще се случи събитието?
 - в) Избройте всички препратки за време. В кое време е написан пасажа (минало, сегашно или бъдеще)?
5. Как?

Как се случи?
6. Защо?

Пасажът посочва ли причините или мотивите? (Бъдете внимателни да не четете вашите собствени идеи, вместо това – прочетете внимателно пасажа).

В. Открийте формата или структурата на пасажа.

1. Видове фигуративен език.
 - а) Сравнение

Сравнението е сравнение между две неподобни неща, използвайки думи като “като” или “прилича на”. *Псалом 1* сравнява праведния човек с дърво посадено при потоци води. И човекът и водата принасят плодове и благополучие.
 - б) Притча

Притчата е сравнение в по-дълга форма на история. Исус помогна на учениците си да разберат царството Му като им разказа притчата за работниците, които получили еднакво заплащане, независимо че едните работили по-дълго време от другите. Той започва с думите: “*Защото небесното царство прилича на стопанин, който излезе при зазоряване да наеме работници за лозето си (Матей 20:1).*”
 - в) Метафора

Метафората сравнява две неподобни неща без да използва явни думи като “като”. Когато Исус казва на фарисеите и садукееите “Рожби ехидни”, Той използва метафора да посочи Неговата омраза за тяхната себеправедност (*Матей 3:7*).
 - г) Alegoria

Притчата е дълго сравнение, а алегорията е дълга метафора. В *Съдии 9:7-15* Иотам разказва историята за безстойнотният трън, който станал цар над продуктивните дървета за да опише корумпираният политически водач.

д) Хипербола

Хиперболата изразява нещо с крайни изрази, за да наблегне на нещо важно. Когато Исус казва, че осъдителният човек има греда в очите си и не знае за това, той казва нещо, което е физически невъзможно. Това, на което Той набляга обаче е, че този човек, който не осъзнава своите грехове, е неспособен да прецени греховете на другия.

е) Сарказъм

Сарказъмът критикува чрез използването на незаслужени или възмутителни фрази. Павел критикува Коринтската гордост като пише: *“Сити сте вече, обогатихте се вече, царувате и то без нас!” (1 Коринтяни 4:8).*

2. Тълкуване на фигуративния език.

Да се реши дали библейските автори използват фигуративен или буквален език е сериозна работа. Ще бъде ужасна грешка да се пренебрегне една от Божиите заповеди, като се твърди, че тя е написана на фигуративен език. От друга страна да се каже, че всеки стих в Библията трябва да се тълкува буквално, води до някои сложни проблеми. Когато Исус казва: *“Аз съм хляба на живота”*, явно е, че Той не говори за себе си като за един хляб (*Йоан 6:35*).

Как можем да знаем разликата между буквален и литературен език? Разгледайте следващите въпроси:

- а) Твърдението на пасажа звучи ли абсурдно или невъзможно, ако се приеме буквално?

Пример: “И всичките полски дървета ще изплясат с ръце” (Исаия 55:12).

- б) Описва ли се Бог, Който е Дух, като Му се приписват качества, присъщи на човешкото тяло?

Пример: “Ето, ръката на Господа не се е скъсила та да не може да спаси, нито ухото Му е отъпяло та да не може да чува” (Исаия 59:1).

- в) Казано ли е в самия пасаж, че значението му е преносно?

Пример: “Чуйте друга притча...” (Матей 21:33).

Ако не е на лице нито едно от горните условия, пасажът трябва да се тълкува буквално.

Г. Открийте ключовите думи.

Пример: В 1 Йоан 2:15-17 ключовата дума е “света”. Отбележете какво се казва за него на всяко място, където се споменава в този пасаж.

Д. Разгледайте сравненията и съпоставянията.

Пример: С какво е сравнен праведният в Псалом 1? Съпоставете праведният и нечестивият човек.

Праведният човек	Неправедният човек

Е. Отбележете развитието на идеята и потока на мисълта.

Пример: Исаия 40:29-31

1. “Той (Бог) дава сила на отслабналите” и
2. “умножава мощта на немошните.”
3. “младите ще отслабнат и ще се уморят” и;
4. “отбраните момци съвсем ще паднат” но;
5. “ония, които чакат Господа...подновяват силата си... се издигат... тичат... ходят...”

Ж. Отбележете повторенията.

Пример: Прочетете *Йоан 17:20-26*. Кои думи се повтарят? (Би трябвало да откриете поне четири.) Направете списък на повтарящите се думи и отбележете какво казва Исус във връзка с всяка от тях. Как са свързани една с друга?

З. Представете си действието, което изразяват глаголите.

Пример: Върнете се на *Исаия 40:29-31*. Като четете отново тези стихове, представете си действията, които описват.

И. Представете си илюстрациите.

Пример: Прочетете *Матей 9:36-38*. Опитайте се да си представите илюстрацията.

Й. Изследвайте обясненията.

Пример: Матей 13:31-39.

К. Отбележете свързващите думи и съюзите.

Пример: Галатяни 5:19-23.

Л. Бъдете готови да промените своята гледна точка.

М. Маркирайте Библията си докато четете.

Бележка: Много хора не обичат да пишат в Библията си. Те биха могли да препишат текста, който ще изучават или да използват друга Библия, в която могат да пишат.

III. ТЪЛКУВАНЕ

Тълкуването е разбирането на значението на откритото при наблюдението. То отговаря на въпроса “Какво означава това?”

А. Процесът на тълкуване.

1. Определете целта на автора.
2. Определете ключовата мисъл.
 - а) За какво пише авторът?
 - б) Какво казва във връзка с този предмет?
 - в) Каква е основната мисъл в пасажа? (В едно изречение).
3. Определете потока на мисълта.

Б. Основните правила при тълкуване на Библията.

1. Основни принципи при тълкуване на Библията.
 - а) Работете, имайки предвид, че Библията е Божие Слово и носи Неговия авторитет.
 - б) Библията най-добре тълкува себе си.
 - в) Нужни са ни спасителна вяра и присъствието на Святия Дух, за да разберем добре Писанията.
 - г) Тълкувайте личната опитност в светлината на Писанието, а не Писанието в светлината на личната опитност.
 - д) Основното предназначение на Библията е да промени живота ни, а не да умножи знанието ни.
 - е) Всеки християнин има правото, отговорността и привилегиата да изследва и тълкува Божието Слово с помощта на Святия Дух.
2. Граматически, исторически и теологически принципи при тълкуване на Библията.
 - а) Тълкувайте думите в хармония с тяхното значение в историческия и културен контекст на автора.
 - б) Важно е първо да разберете пасажа от граматическа гледна точка, а след това от богословска.
 - в) Когато две доктрини в Писанието ви изглеждат противоречиви, приемете и двете с увереността, че за Бога те са съвместими.
 - г) Търсете една основна идея в pasajите с преносно значение. Не се опитвайте да намерите твърде много поучения.

В. Взаимната връзка между Библейските принципи.

Нужно е да открием връзката на изучавания пасаж с други части на Писанията, както и между различните идеи в самия него.

1. Ако имате Библия с препратки, проучете всички.
2. В един параграф обобщете контекста на пасажа.
3. Направете план на пасажа.
4. Направете таблица.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ

Приложението е прилагане на това, което е научено в ежедневието, с цел да се развива личния характер и да има по-голяма ефективност в служението. Отговаря на въпроса: "Какво означава това за мен?"

А. Вяра.

На какво ме учи пасажът относно личната вяра?

Б. Отношение.

Какво научавам за доброто и лошото отношение към различни неща? До какво води всяко едно от тях? Как мога да променя свое отрицателно отношение? Пасажът ли пътят за освобождаване от отрицателни или разрушителни състояния като страх, тревога, напрежение, омраза, яд или ревнивост?

В. Действия

Какво трябва да направя? Какви грешки трябва да избягвам? Какво трябва да променя?

Г. Грехове

Изобличен ли съм за специфичен грях? Нужно ли е да го изповядам пред Бога? Пред братята си?

Д. Примери

Има ли пример, който трябва да следвам, или постъпки, които да отбягвам?

Е. Предизвикателства

Посочено ли е какво конкретно да направя, за да посрещна високите изисквания на Бога във взаимоотношенията си със семейството, приятелите и местната църква?

Ж. Обещания

Има ли специфични обещания, зад които мога да застана? Нужно ли е да изпълня някакви условия?

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Прочетете *Йоан 17*. Направете списък на повтарящите се думи. Какво се казва тук за света?
- ◆ Какво означава думата “слава”? (Ако имате Библейски речник, погледнете определението й.)
- ◆ Кога е началото на славата на Исус?
- ◆ Как Исус прослави Отца на земята?
- ◆ Как християните прославят Исус?

БИБЛИОГРАФИЯ

- ◆ Артър, Кей. 1994. *Как да изучаваме Библията*. Южин, Орегон: изд. Харвест.
- ◆ Дженсън, Ирвинг Л. 1962. *Независимо библейско изучаване*. Чикаго.
- ◆ Трайна, Робърт А. 1952. *Методично библейско изучаване*. Уилмор, Кентъки: Асбъри богословска семинария.
- ◆ Уайд, Олета. 1956. *Радостта на откритието*. Минеаполис: Байбъл Банер
- ◆ Йон, Рик. 1982. *Радост*. Колорадо Спрингс

МЕТОДИ ЗА
ИЗУЧАВАНЕ НА
БИБЛИЯТА

УРОК **5**

Индуктивно изучаване на Библията II

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ **Въведение**

☞ **Цел на урока**

Целта на този урок е да демонстрира изучаване на пасаж, като се прилагат принципите на наблюдение, тълкуване и приложение.

☞ **Очаквани резултати**

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае как да изучава Библейски пасаж;
- ◆ да бъде верен сеяч на семето, като моли Бог да му покаже къде да сее;
- ◆ да се моли вярно за добра жетва.

☞ **План на урока**

- I. Принципи на изучаване на библейски пасаж.
- II. Ръководено изучаване в малки групи.
- III. Приложение.

☞ **Напътствия към водещите**

Разделете участниците в семинара на малки групи. Всяка група трябва да направи библейско изучаване върху притчата за сеяча в *Матей 13:1-9, 18-23* (*Препратки: Марк 4:1-28; Лука 8:4-15.*)

Използвайте третия урок и следвайте принципите за наблюдение, тълкуване и приложение, когато разглеждате притчата за сеяча.

Ако времето за цялото упражнение е 60 минути, отделете по 20 минути за всяка от горните точки.

Индуктивно изучаване на Библията II

УПРАЖНЕНИЕ - ИЗУЧАВАНЕ НА ПАСАЖИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПРИНЦИПИ НА ИЗУЧАВАНЕ НА ПАСАЖ

Изучаването на пасаж е приложение на методите на индуктивното изучаване на Библията към избрана част от Писанията. Ето стъпките, които трябва да следвате:

- ◆ Изберете пасаж от Библията. Уверете се, че е обособено цяло, което разглежда една основна тема. В много Библии pasajите са отделени чрез заглавия.
- ◆ Работете върху пасажа, като използвате методите за изучаване на Библията: наблюдение, тълкуване и приложение.

II. РЪКОВОДНО ИЗУЧАВАНЕ В МАЛКИ ГРУПИ

Всяка група трябва да направи Библейско изучаване върху притчата за сеяча в *Матей 13:1-9, 18-23*. (Препратки: *Марк 4:1-28; Лука 8:4-15*.)

A. Наблюдение.

Прочетете пасажа, като обръщате внимание на подробностите. Какъв тип литература е това? Какви сравнения откривате?

B. Тълкуване.

1. Какво е семето?
2. Кой сее семето? (Сравнете с *1Коринтяни 3:6*).
3. Кой е земеделецът?
4. Кого представят различните видове почва?
5. Опишете какво става със семето във всяка от почвите.
6. Кого представят птиците?
7. Какво са тръните?
8. Какво иска да каже Исус с думите: "Който има уши да слуша, нека слуша"?
9. Прочетете *2Коринтяни 1:18; 2:10-14*. Каква е ролята на Святия Дух в процеса на обръщение?

III. ПРИЛОЖЕНИЕ

Посочете един или два аспекта в своя живот, в които можете да приложите тази седмица наученото.

За допълнително размишление:

1. Трябва ли да сеем само на добра почва?
2. Можем ли да направим нещо, за да “стане пръста порохкава”?
 - а) Помолете Бог да ви покаже къде да сеете.
 - б) Прекарайте време в молитва Бог да подготви почвата на сърцата на тези, на които ще свидетелствате.
 - в) Молете се да не грабне сатана Словото от тези, които са го чули вече.
 - г) Молете се за своите познати, които позволяват на светските грижи да заглушат Словото.
 - д) Молете се за добра жетва.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

- ◆ Приложете методите на индуктивното изучаване към *Филипяни 4:4-9*, като следвайте напътствията:
 1. Наблюдение.

Прочетете пасажа поне три пъти и отговорете на следните въпроси:
Какъв тип литература е Посланието към филипяните?
Към кого е адресирано?
Разгледайте контекста и открийте някои от проблемите в църквата във Филипи.
 2. Тълкуване.

Прочетете *Галатяни 5:22* и отбележете кои страни на плода на Духа се споменават в пасажа във Филипяни.
Какъв пример за подражание ни се представя?
Как можем да имаме Божия мир?
 3. Приложение.

Забележете, че за да имаме Божия мир е важно както състоянието на сърдцето (чувствата), така и на ума. Във вашия духовен живот каква роля играят те? Уравновесено ли е тяхното влияние?

Индуктивно изучаване на Библията III

СЪДЪРЖАНИЕ НА УРОКА

☞ Въведение

☞ Цел на урока

Целта на този урок е да се направи изучаване на тема.

☞ Очаквани резултати

След като е усвоил съдържанието на този урок, всеки участник трябва:

- ◆ да знае как да изучава Библията по теми;
- ◆ да знае как да се моли в съзвучие с Библията;
- ◆ да бъде предаден на молитва.

☞ План на урока

- I. Принципи на изучаването по теми.
- II. Практикуване на изучаването по теми.
- III. Обобщение на наученото при изучаването по теми.
- IV. Приложение на изучаването по теми.

☞ Приложения

6А Приложение: Индуктивно библейско изучаване – основи на християнската вяра.

☞ Напътствия към водещите

Използвайте трети урок и следвайте принципите за наблюдение, тълкуване и приложение

Индуктивно изучаване на Библията III

УПРАЖНЕНИЕ - ИЗУЧАВАНЕ ПО ТЕМИ

ИЗЛОЖЕНИЕ НА УРОКА

I. ПРИНЦИПИ НА ИЗУЧАВАНЕТО ПО ТЕМИ (5 МИНУТИ)

A. Определение.

Изучаването по теми е проследяване на казаното от Бога относно предмет (или тема) в книга от Библията, в Стария или Новия завет, или в цялото Писание. Този метод може да бъде използван при изучаването на доктрина, идея, фраза или която и да е тема, спомената в Библията. Това ни помага да бъдем систематични, изчерпателни и точни.

B. Стъпки при изучаването по теми.

Освен стъпките, изложени в трети урок, при изследването на тема е полезно да се следват още няколко. Преди да започнете наблюдението, изберете темата, която желаете да изучавате. Ако имате конкорданс, използвайте го, за да извадите всички препратки към темата и сродните ѝ думи (например, радост, радвайте се). Ако нямате достъп до конкорданс, извадете препратките, които знаете. Бихте могли да изследвате цяла книга, като изучавате определена тема в нея, например "Любовта в 1Йоаново".

1. Наблюдение.

Водете си обобщаващи бележки върху всеки стих.

2. Тълкуване.

- а) Разгледайте всеки стих самостоятелно и в контекст. Какво е казано във връзка с темата?
- б) Сравнете стиховете. Изяснява ли един стих значението на друг?
- в) Обобщете темата в параграф.

3. Приложение.

II. ПРАКТИКУВАНЕ НА ИЗУЧАВАНЕТО ПО ТЕМИ

Разделете се на три малки групи. Всяка група ще разгледа няколко аспекта на темата за молитвата, като следва принципите за наблюдение, тълкуване и приложение. Всяка група трябва да избере човек, който ще запише наученото и ще го представи пред всички.

Бележка към преподавателите: Тъй като от участниците в семинара не се иска да имат конкорданс, те трябва да извадят всички стихове, които знаят във връзка с поставените въпроси.

A. Първа група:

Кой трябва да се моли?
Кога трябва да се молим?

Б. Втора група:

Къде можем да се молим?
Какво означава да се молим?

В. Трета група:

За кого трябва да се молим?
Как трябва да се молим?
Защо трябва да се молим?

Бележка към преподавателите: Добре е да разделите времето за упражнението на три равни части: (1) за работа в малките групи, (2) за представяне на наученото и написване на обобщение и (3) за приложение в молитва.

Бележка: Относно стъпка г) "Направете обобщение на разглежданията по темата", всяка група трябва да напише обобщение по своите подтеми, т.е. по зададените ѝ въпроси. Всяка от групите трябва да представи изследванията си пред останалите.

III. ОБОБЩЕНИЕ НА НАУЧЕНОТО ПРИ ИЗУЧАВАНЕТО ПО ТЕМИ

Всички заедно трябва да напишат обобщение по темата за молитвата.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ИЗУЧАВАНЕТО ПО ТЕМИ

Прекарайте последните минути в молитва специално за наученото за молитвата.

ПЛАН ЗА ДЕЙСТВИЕ

Изучете темата за любовта в *1 Йоан 4:7-21*.

БИБЛИОГРАФИЯ

- ♦ Дуел, Уесли Л. 1982. *Докосни света чрез молитва*. Гранд Рапидс: Франсес Азбъри/Зондерван.

Индуктивно библейско изучаване

ОСНОВИ НА ХРИСТИЯНСКАТА ВЯРА

Долните пасажии могат да бъдат използвани за индуктивно изучаване на основните библейски концепции на християнския живот и вяра. Пасажите могат да бъдат използвани от ученика, когато той/тя започнат ученичество с новопоярвал.

Авторитета на Библията

Откр. 1:1-3
Лука 24:27-48
Пс. 119:94-118
Пс. 119:159-168
2 Петр. 1:19-21
1 Петр. 1:24-25
2 Тим. 3:14-17

Евангелизиране

Марк 5:1-20
1 Петр. 3:15-16
2 Кор. 3:1-3
Деян. 22:1-21
Деян. 4:1-20
Деян. 18:24-28
Марк 16:9-20

Прощение

Битие 45:4-15
Пс. 103:2-18
Мат. 6:12-15
Лука 15:11-32
Ефес. 4:31-32
Марк 11:24-26
Мат. 18:21-35

Молитва

Пс. 55
Мат. 26:36-44
Мат. 6:5-13
Мат. 5:44-48
Яков 5:13-18
Марк 11:20-26
Римл. 8:26-28

Даване

2 Кор. 8:1-5
2 Кор. 9:6-11
Марк 10:17-23
1 Йоан 3:16-18
Марк 4:24-25
Мат. 6:1-4
1 Кор. 16:1-2

Нов живот в Христа

2 Кор. 5:16-21
Йоан 15:5-8
Гал. 3:26-28
Римл. 8:1-11
Фил. 3:7-11
Римл. 6:3-11
Кол. 3:1-4

Библейско изучаване

Втор. 17:18-20
Пс. 1
Лука 4:1-13
Лука 4:14-21
Ис. Навин 1:7-9
Притчи 2:1-5
Притчи 4:20-22

Изкушение

Римл. 6:1-14
Лука 4:1-13
Евр. 2:17-18
1 Кор. 10:13
Гал. 6:1-11
Откр. 3:7-11
Яков 1:12-15

Самодисциплина

Притчи 6:6-11
1 Петр. 1:13-16
Йоан 14:21
Римл. 12:1-3
Кол. 3:15-17
Яков 1:19-25
Лука 6:47-49

	Покаяние	Общение
Живот според Божия план		1Кор. 5:11-15
Фил. 4:6-7	Лука 5:29-32	Лука 22:24-27
Притчи 3:5-6	Лука 13:1-9	Евр. 10:24-25
Притчи 16	2 Петр. 3:8-9	Ефес. 1:15-23
Екл. 2:1-26	Исая 1:10-20	Римл. 12:3-16
Мат. 4:18-23	1 Йоан 1:8-10	Деян. 12:5-19
Лука 22:39-42	Деян. 26:20	Деян. 2:38-47
Яков 4:1-10	Йона 3:1-10	